

J. R. HANNULA

**Syntynyttä
maailman-
uskontoa**

TAMPEREELLA 1941

P. E. N. KANNATUSLIITTO

SYNTYNYTTÄ MAAILMANUSKONTOA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1941 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa tammikuussa 2016

Jaakko Kesävuori

SYNTYNYTTÄ MAAILMANUSKONTOA

KIRJOITTANUT

J. R. HANNULA

P. E:N KANNATUSLIITTO

Painettu 1941
Tampereen Työväen Kirjapainossa

I.

MISSÄ ONGELMAN RATKAISU?

Pekka Ervast esitti eräässä puheessaan kysymyksen: miksi Mestarit ruumistuvat yhä ihmisten keskuuteen, vaikka heidät yleensä on työnnetty takaisin joko suorastaan surmaamalla tai muuten vieroksumalla ja syrjäyttämällä. Ja vastaus oli: Mestarit syntyvät ja jatkavat työtään oman tuntonsa tähden.

Luonnollisesti tämä omantunnon välttämättömyys on pohjimmaisena syynä jokaisenkin ihmisen jatkuvaan jälleensyntymiseen. Mutta me tavalliset ihmiset emme yleensä ole tietoisia tästä asiasta. Suuria ihmisjoukkoja ja heidän tavallisia johtajiaan kannustaa edelleen eräs alempi voima: elämänhalu. Tietämättömyydestään ja henkisestä välinpitämättömyydestään huolimatta ihmiset elämänhalun kannustamina joutuvat jatkuvasti syntymään, elämään, ahertamaan ja kuolemaan. Ja eihän sellainenkaan elämä, elämä tietämättömyydessä ole aivan merkityksetöntä. Sillä siten ihmisissä kuitenkin kehittyvät alemman älyn kyvyt, persoonallinen kunto ja tarmo. Kekseliäisyydessään he

kehittelevät uusia elämisen muotoja ja toiminnan välineitä.

Kuitenkin elämänhalun kannustama kehitys johtaa ristiriitoihin ja umpikuijiin. On kuin ihmisen omat luomukset, näkyväiset ja näkymättömät, kääntyisivät häntä itseään vastaan. Niinhän materialistinen tekniikka, jonka piti tehdä elämä ihmisille helpommaksi ja mieluisammaksi, muodostuukin tuhon tuojaksi. Yksinpä radiotakin käytetään nykyään maailmassa enemmän pahan palvelukseen, ihmisten mielen myrkyttämiseen, kuin heidän sieluelämänsä puhdistamiseen ja valaisemiseen. Siksipä kehitys elämänhalun kannustamassa henkisessä tietämättömyydessä johtaa yleensä taisteluun, väkevämmän oikeuteen, sotaan. Varustelu ja sota muodostuu yhä raivoisammaksi. Sillä selväähän on, että mitä enemmän alempi äly, persoonallinen kunto ja tarmo ja tekniikka kehittyvät, sitä kammottavammaksi sota ja yleensä väkevämmän oikeuteen nojautuva olotila muodostuu. Yleinen sivistyksemme muodostuu — loistavasta tekniikastaan huolimatta, tai juuri siksi — yhä saturnaalisemmaksi, muodostuu siksi lohikäärmeeksi, joka nielee omaa pyrstöään, syö omia lapsiaan. Tässä suhteessa ihmiskunnan yleinen tila onkin jo suorastaan tragi-koomillinen. Ihmiset ja kansat yrittävät kaikin voimin varustautua uhkaavaa vaaraa vastaan, mutta mitä pontevammin he varustautuvat, sitä varmemmin he aina vuorollaan

tuohon ammottavaan lohikäärmeen kitaan syök-
syvät.

— — —
Missä näinollen on ongelman ratkaisu? Vas-
taamme: *yksilöiden ja kansojen heräämisessä*.
Sotilasuhri on miljoonien vuosien kuluessa opet-
tanut ihmisiä sankareina kuolemaan. Mutta tämä
ei johda pelastukseen. Juuri tämän selviön
toteamiseen ihmisten ja kansojen on herättävä.
Mielen muutos on tapahtuva niin miehissä kuin
naisissa. Naiset nähkööt esikuvansa Mariassa,
miehet Joosefissa — jotta kummatkin valmistui-
sivat synnyttämään itsessään Kristus-lapsen, to-
dellisen ihmisen, ihmisyyden. Vain tässä on ongel-
man ratkaisu, vain tässä on pelastus niin yksi-
löille kuin kansoille.

Mutta tämäpä vuorostaan edellyttää, että
meidän on perinpohjin tarkistettava suhdettamme
Mestareihin. Sopiipa syystä kysyä: miksi ihmis-
kunta yleensä — poikkeuksien vahvistaessa sään-
töä — on ylönkatsonut, häväissyt tai suorastaan
surmannut viisaimmat veljensä, opettajansa, tie-
täjänsä, vapahtajansa? Miksi Jeesus surmattiin?
Miksi apostolit ja ensimmäiset kristityt surmat-
tiin? Miksi H. P. Blavatsky leimattiin humbuuk-
iksi? Vastamme: tämän kaiken on aiheuttanut
tietämättömyys, eläimellinen kateus, saturnaali-
nen kunnian- ja vallanhimo.

Eikö kaikki tämä jo ala olla itsestään selvää?
Myöskin on selvää: ellemme halua tehdä elämääm-

me, omaa ja kansojen elämää kokonaan infernoksi, helvetiksi, on meidän herättävä teosofisesti, jumalviisauden mukaisesti. Erikoisesti täytyy lisätä: ei auta kirkkojen eikä saarnojen paljous, ei seurojen, ei järjestöjen monilukuisuus, ei tärkeily eikä muu ahertelu, ellemme elämässämme ja opetuksessamme seuraa Mestaria, historiallisten Mestareiden käytännöllistä oppia. Jumalallisen viisauden oppi, sen filosofia, metafysiikka ja siiveysoppi esiintyvät nyt teosofis-kristosofisessa sanomassa, alkuperäisimpänä ja keskeisimpänä H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin kirjoissa, esitelmissä ja kirjoituksissa. Tähän sanomaan syventymällä opimme näkemään ongelman ja sen ratkaisun, ja vähitellen sen myös omassakin kohtalossamme selvittämään.

II.

TIETÄJIEN OPIN YDIN.

Että meillä yleensä ensinkään on tietoa jumallais-inhimillisestä elämänjärjestyksestä johtuu nimenomaan siitä, että Mestarit, jumallisesti viisaat ihmiset ovat — kaikista vastuksista huolimatta — kuitenkin jatkaneet työtään ihmisten keskuudessa. Teosofisessa sanomassa saamme uudelleen ja selvennettyinä kuulla, miten elämä ilmenee, miten järjestyä, miten päämääräänsä kohti pyrkii. Kaiken olevaisen takana on *ehdoton, ilmentymätön*, josta ei voi sanoa muuta kuin että siinä piilee ilmentymisen mahdollisuus. Ehdottomasta herää eli ilmenee aluksi ensimmäinen, kaikkiallinen Logos, kaikkeuden Isä, ainoa Jumala. Voimme ymmärtää, että tuo ensimmäinen Logos on aluksi vain kuin tietoisuutta olemassaolostaan. Mutta aikojen kuluessa Logoksen tietoisuudessa herää kysymys: miksi? miksi olen olemassa? Ja aikojen vieressä Logoksen tajunnassa selviää vastaus: olen olemassa siksi, että rakastaisin. Aikojen vieressä tästä herää uusi kysymys: mutta mitä tai ketä rakastaisin? Ikuisuudessa selviää vastaus: rakastan parhainta, täydellisintä, ra-

kastan täydellisyttä. Ja niin Logoksen eli kaikkeuden Isän tajunnassa herää eli syntyy rakkauden kohde, täydellisyiden Periaate, Logoksen eli Jumalan Poika. Ilmestyneessä jumaluudessa tämä on toinen Logos: Jumala Rakkautena. Mutta vaikka Jumala ja Jumalan synnyttämä rakkauden kohde eli Jumalan Poika on yksi, niin kuitenkin se monistuu, joten voimme puhua myös Jumalan pojista monikkona. Tämä tekee mahdolliseksi veljesrakkauden ja herättää sopusoinnun tarpeen. Tästä ilmenee voimien järjestys, kolmas Logos, Pyhä Henki.

Näin voimme järjellisesti ymmärtää tajunnan heräämisen, sen ilmenemisen ja toimimisen kolminaisena Logoksena. Kaiken takana on ehdoton, josta herää ensimmäinen kaikkiallinen Logos, olemisen tietoisuus, alkuvoima ja kaiken mahdollisuus, Isä. Logos toisessa ilmennyksessään on täydellisin rakkaus, luomistyön täydellisin perikuva, Jumalan Poika. Logos kolmannessa ilmennyksessään on sopusointu, järjestys, totuuden tieto, Pyhä Henki. Tätä kaikkeuden järjestystä vastaan ei kukaan voi nousta siten, että sitä voisi kukistaa. Jos sitä vastaan nousee, joutuu itse kärsimään. Siksi sanotaan: Jumalan Pyhää Henkeä vastaan rikkoessamme emme saa mitään anteeksi, vaan se on sovitettava. Tätä sanotaan syyn- ja seurauksen eli karman laiksi: mitä kylvätte, sitä niitätte.

Karman lakiin liittyy ruumiin ylösnouseminen

eli jälleensyntyminen. Persoonallisuuksina me kuolemme, käymme läpi kiirastulen ja taivaan, synnymme korkeamman minämme kautta jälleen ja jälleen maan päälle. Siten meillä on jatkuva tilaisuus kylvää ja niittää, oppiaksemme sopeutumaan elämän rytmiin ja järjestykseen. Siten meillä on jatkuva tilaisuus oppiaksemme luomisen taitoa. Meillä on jatkuva tilaisuus oppiaksemme rakastamaan, rakastamaan täydellisintä täydellisyyttä, täydellisyyttä Jumalassa, toisissa ihmisissä ja kaikkialla elämässä. Siinä on elämän sisältö, tarkoitus ja päämäärä. Mestarit ovat inhimillisen täydellisyyden saavuttaneita Vanhempia Veljiämme. He jatkavat työtään oman tunnon välttämättömyydessä, auttaakseen vähemmän kehittyneiden olentoluokkien kasvua ja kehitystä.

III.

HAJOITUS JA YKSEYS.

Edellä sanoimme, että elämä, Jumala on pohjimmaltaan yksi, mutta että tajunta sitten monistuu. Samoin muodollinen eli aineellinen elämä monistuu. Ja niin on maailmankaikkeudessa paljous tajuntoja, maailmoja, linnunratajärjestelmiä, aurinkokuntia, Logoksia. Maailmat, aurinkokunnatkin ovat jälleensyntymisen alaisia. Maailmojenkin epäonnistuminen on mahdollinen. Pyrsötötähtien joutumisen auringon kiertolaisiksi sanotaan olevan epäonnistumia jumalien yrityksissä. Aurinkokunnat sensijaan ovat onnistumia. Ne ovat löytäneet — niinkuin meidän oma aurinkokuntamme — tehtävänsä maailmankaikkeudessa. Ne ovat löytäneet sopusoinnun sisaraurinkokuntiin ja johtavaan keskusaurinkoon, meillä keskusaurinko Siriukseen.

Aurinkokunta muodostaa kokonaisuuden mutta sisältää itsessään eri kehitystilassa olevia elämänkouluja, kiertotähtiä. Niiden välillä vallitsee avunannon laki. Niinpä maapallollemme saapui aikanaan auttajia sisartähdistä Venuksesta ja Merkuriuksesta. Auttajien johtajana oli ja edel-

leenkin on se olento, joka Raamatussa esiintyy Melkisedekin nimellä; niinkuin Pekka Ervast opettaa. Melkisedekin ympärille muodostui Salainen Veljeskunta. Valkoinen Veljeskunta muodostaa yhtenäisen elämänkoulun, viisaususkonnon.

On huomattava, että *yhtenäinen* ei merkitse umpimähkäistä samankaltaisuutta. Yhtenäisyyteen kuuluu erilaisia kehitysasteita ja siitä johdettu työnjako. Niinpä nykyisen viidennen juurirodun alkusivistyksessä, Intiassa, oli neljä työryhmää: ruumiillisen työn tekijät, kauppiaat, virkamiehet ja jumalalliset opettajat. Myöhemmin tämä järjestely jäykistyi onnettomaksi kastijaoksi. Alkuaan ihmiset joutuivat noihin ryhmiin karmallisen kehityksensä perusteella. Ja vaikka työryhmiä oli neljä, oli elämänkatsomus ja kokonaiselämä kuitenkin yhtenäinen. Mikään ryhmä ei ollut vain oma tarkoituksensa. Jokainen ryhmä työskenteli kokonaisuutta varten, kunnioittaen ja seuraten jumalallista johtoa.

Täten elämä kokonaisuudessaan oli kuin tuo kuuluisa Baabelin torni, sen kauniissa merkityksessä. Kerrotaan, että ihmiset ryhtyivät rakentamaan tornia, joka ylettyisi taivaaseen, ja joka yhdistäisi heidät, jottei heitä hajoitettaisi kaikkien maailmaan. Voimme kysyä: mikä oli tuo taivas, johon tornin piti ylettyä? Ei ole vaikea ymmärtää, että se taivas oli taivasten valtakunta, salainen eli Valkoinen Veljeskunta. Yhteiskunta kokonaisuudessaan piti olla kuin torni, kuin py-

ramidi, jonka alimpana, laajimpana kerroksena oli ruumiillisen työn tekijäin joukko. Toisena, vähän kapeampana kerroksena oli kauppa ja kaikki mikä siihen kuului. Kolmannen kerroksen muodosti oikeuslaitos ja virkamiehistö. Neljäntenä kerroksena olivat jumalalliset tietäjät, opettajat, joiden huippuna todellinen hierofantti, jolla oli taivasten avaimet, jolla piti olla tietoinen suhde Salaiseen Veljeskuntaan.

Myöhemmin tapahtui hajaannus. Tätä hajaantumista ymmärtääksemme käytämme hyväksemme Uuden Testamentin kuvausta tuhlaajapojasta. Perheen nuorempi poika pyysi ja sai perintöosansa, lähti maailmalle, tuhlassi perintöosansa, kunnes ei voinut tyydyttää nälkänsä edes sillä ruoalla, mitä siat söivät.

Tämä kertomus voidaan ottaa sekä yksilöllisesti että joukollisesti. Joukollisesti katsoen voimme sanoa, että viisaususkonnon isänsä kodista on lähtenyt kolme psykologista ryhmää, saaden ja vieden mukaansa joko älyn, tunteen tai tahdon perintöosansa.

Älyllisten ihmisten tehtävänä olisi edistää viisaususkonnon sekä tietopuolisten että siveysopillisten opetusten älyllistä ymmärtämistä ja käytäntöön soveltamista nimenomaan Mestarin johdolla. Mutta nuoremmat veljet älyihmisten joukossa ovat kovin suuressa määrin ottaneet älyllisen perintöosansa ja lähteneet omille teilleen. Uskonnossa ja etenkin kristinuskossa he ovat

herättäneet epäilyksen Kristuksen käytännöllistä siveysoppia kohtaan, aikaansaaden siten sellaisen tilan kristillisten kirkkojen opetuksessa, että ihmiset kirkoissamme todella saavat kuihtua henkisen valon ja ravinnon puutteessa. Sensijaan nuo samaiset älyihmiset edesvastuuttomasti keksivät kaikenlaisia asioita välittämättä siitä, tuottavatko heidän aherruksensa ihmiskunnalle onnea vaiko onnettomuutta, elämää vaiko tuhoa ja kuolemaa. Luonnollisesti tämä samalla vaikuttaa heihin itseensä siten, että he vähitellen loittonevat varsinaisesta ihmisyyden periaatteesta. He jäävät sielullisesti sen ravinnon varaan, joka kuuluu ja sopii eläimelle. Mutta mikä eläimelle sopii ja on luonnollista, se on ihmiselle sopimattontta ja luonnotonta. Ihminen ei voi ajanpitkään jatkaa älyllisten voimiensa käyttöä vain eläimellisen vaistoelämän osoittamaan suuntaan. Siksi hänellä ei ole muuta pelastusta kuin katuen nöyrtyä ja palata viisauuskonnon yhteiseen isänkotiin, siihen, jossa Mestari johtaa.

Toisen sielullisen ryhmän muodostavat ne, joissa inhimillinen minuus pyrkii esille tunnepitoisesti. Heidän tehtävänsä viisauuskonnon yhteisessä isänkodissa on palvella lempeydellä, sydämellisyydellä, ystävyydellä, s.o. uskolla veljeyteen, hyvyteen, rakkauteen. Mutta suuret nuorempien veljien joukot ovat ottaneet tämän sielullisen perintöosansa haltuunsa ja ovat omalla tavallaan lähteneet omille teilleen. Uskonossa he

erikoisesti ovat aikaansaaneet sokean, umpimähkäisen uskon ja siihen läheisesti liittyvän hysteeristen mielenliikutusten tavoittelun. Taiteen alalla he ovat etsineet tunteen voimakkuutta välittämättä paljoakaan siitä, tulevatko heidän inspirationsa hengen maailmasta vaiko astraalitasolta. Etupäässä heidän vaikutustaan on, että etenkin länsimaat ovat tehneet paheesta taiteen; niinkuin H. P. Blavatsky sanoo.

Mutta tästä taas johtuu, että heidän oma sieluelämänsä jää ilman sitä hengen ravintoa, joka ihmiselle varsinaisesti kuuluu. He tulevat ravituiksi sillä sielullisella ravinnolla, mikä kuuluu eläimille. Mutta ihmisen sieluelämä on kuitenkin toinen kuin eläimen. Ne tunteet, jotka sioille tai muille eläimille ovat luonnollisia, ne ovat ihmiselle luonnottomia. Sentähden ei näilläkään nuoremmilla veljillä ole muuta pelastusta kuin nöyrtyen ja katuen kääntyä puhdistuksen tielle ja siten kulkea viisaususkonnon yhteiseen, inhimilliseen isänkotiin, siihen, jossa Mestarin siveysoppia ja elämänfilosofiaa kunnioitetaan, jossa lempeydessä ja veljesrakkaudessa yhteistä kotia rakennetaan.

Kolmannen psykologisen ryhmän muodostavat ne ihmiset, joiden inhimillinen minuus pyrkii esiin varsinaisemmin tahdon kautta. Heidän osuutensa viisaususkonnon yhteisessä isänkodissa on siinä, että he jatkuvasti Isän tahtoa ilmentäen voittavat itsensä. Heidän osuutensa suoritus näkyy esimerkillisessä palvelevaisuudessa, työssä

ja teossa. Voima ja suuruus ilmenee Isän tahtoa ilmentävässä palvelevaisuudessa. Mutta tämänkin ryhmän nuoremmat veljet ottivat perintöosansa omiin käsiinsä siten, että lähtivät väkivaltaisilla voima- ja pakkokeinoilla maailmaa parantamaan. Uskonnoissa nämä ihmiset ovat aikaansaaneet inkvisition, noitavainot, toisinajattelevien vainoamisen, heidän työnsä ja elämänsä vaikeuttamisen. He luulevat voiman olevan pakkovallassa, kun voima todellisuudessa on Isän tahtoa täyttävässä työssä ja palvelevaisuudessa.

Mutta samalla nämäkin nuoremmat veljet jäävät ilman puhtaan hengen inhimillis-jumalallista ravintoa. Lopulta he saavat huomata jäävänsä — sikojen ravintojärjestykseen. Eikä heillä ole muuta pelastusta kuin muuttua valtaihmisistä Isän tahtoa ilmentäviksi palvelijoiksi, joka jälleen johdattaa heidät pojiksi Isän kotiin.

Täten nämä kolme nuorempien veljien ryhmää, kukin erikseen ja kaikki yhdessä ovat aikaansaaneet sen, että kansojen elämä on muodostunut, niinkuin edellä sanoimme saturnaaliseksi lohikäärmeeksi, infernaaliseksi ruhjemyllyksi, jonne ihmiset yrittävät kilvan toisiaan työntää, joutuen jokainen työntäjä vuorollaan samaan myllyyn työntämiensä kanssa.

Nyt nousee kysymys: miten yhtenäisyys ja luova sopusointu olisi jälleen saavutettava? Katsomme asiaa kahdelta tasolta, ensin alhaaltapäin, siis nuorempien veljien särkemän yhteis-

kunnan eheytyksen kannalta, ja ylhäältäpäin, Vanhempien Veljien ylläpitämän eheän ykseyselämän kannalta.

Ensin siis nuorempien veljien muodostaman yhteiskunnan eheytyksen kannalta. Alamme sanomalla, että ykseys ei ole samaa kuin väkivalloin ja sokealla tottelevaisuudella muodostettu ja ylläpidetty ihmismassa. Oikeaan yhtenäisyyteen sisältyy moninaisuutta, jota yhdistää yhtenäinen, viisaitten esittämä elämänymmärrys. Eiväthän kaikki ihmiset ole samalla kehitysasteella. Siksi *työnjako* kuuluu asiaan. Ihmisen sieluelämän kolminaisuudesta (jota edellä kuvailimme) johtuu, että järjestyneessä yhteiskunnassa on kolme tavallista työryhmää. Näitä työryhmiä hoitaa kutakin oma parlamenttinsa. Siis talousparlamentti, sivistysparlamentti ja oikeus- eli valtioparlamentti. Ne toimivat kukin itsenäisesti ja vastuunalaisesti, sortamatta toisiaan, ottamalla huomioon kansakokonaisuuden. Yhdistävänä tekijänä on joko kuningas tai presidentti ja hallitus. Tätä kolmijakojärjestelmää Pekka Ervast on erikoisesti hahmoitellut kirjoitussarjassaan: »Miten onnellinen yhteiskunta on luotava.» Asiaan kuuluu myös, että onnellisessa yhteiskunnassa kukaan ei omista sellaisia luonnonrikkauksia kuin maa, vesi ja ilma. Sentähden valtio ostaa ensin kaiken maan entisiltä omistajilta, järjestää sen sopiviksi tiloiksi, joita vuokrataan niille, jotka haluavat maata viljellä.

Näiden kolmen työryhmän lisäksi on vielä neljäs ryhmä: tietäjät, ne ihmiset, jotka varsinaisesti ovat lähteneet kulkemaan vuorisaarnassa viitoitettua kaitaa tietä, ja joiden joukossa ainakin muutamilla on taivasten valtakunnan avaimet hallussaan, s.o. jotka ovat itsensä ja maailman voittaneet, kaikesta luopuneet ja samalla kuitenkin kaiken saavuttaneet. He eivät ota osaa minkään parlamentin työhön. He elävät kristus-elämää ja siten muodostavat kuin pyramidin, vuorella olevan temppelin. He muodostavat viisauuskonnon rungon, viisauuskonnon, johon ihmiset kaikista työryhmistä voivat vapaaehtoisesti pyrkiä ja siihen jäsenenä kuulua.

Tämä johtaakin meitä tarkastelemaan asiaa erikoisesti vielä Vanhempien Veljien kannalta.

On sanottu: kaikki hyvä tulee ylhäältä, valkeuden Isältä. Kun siis puhumme taivasten valtakunnan avaimista, niin merkitsee se, että avaimet s.o. tieto ja taito ovat ihmiskunnalle tulleet sekä ansion että tarpeen mukaan ylhäältä päin. To-teamme tässä vain lyhyesti, että jumalallinen perusapu on jo tullut kaikille kolmelle viisauuskonnon psykologiselle ryhmälle. Viisauuskonnon Isän kodissa apu on tullut kullekin ryhmälle erikseen ja kaikille yhteisesti. Jumalallinen täydellisyys on päässyt ihmiskunnassa esiintymään kolmella erikoisella tavalla, kolmen erikoisen ihmisen kautta. Nämä kolme ihmistä ovat olleet Siddhartha Gotama, Jeesus Natsarenus ja Pekka

Ervast. Gotamassa eli Buddhassa ilmeni älyn avain. Buddhan ratkaisu oli tämä: *luovu kaikesta*. Ole todella nöyrä, äläkä luule mitään turhia itsestäsi.

Jeesus Kristuksessa Jumala ilmeni ensikerran täydellisesti tunteessa rakkautena. Kristuksessa ilmeni rakkauden avain. Kristus ei tehnyt tyhjäksi Buddhan oppia tai saavutusta. Kyllä Kristuskin sanoo: *luovu kaikesta*, mutta täyty rakkaudella. Opi rakastamaan. Siinä on uusi läksy ja elämän sisältö. Järjestä olemuksesi niin, että yhdessä Isän kanssa rakastat kaikkia olen-toja. Yritä, ja sinä saavutat tuon olemuksen ja taidon vähitellen, hapatuksen tavalla.

Pekka Ervastissa Jumala ilmeni ensikerran täydellisesti tahdossa voimana, majesteettiutena. Pekka Ervastissa ilmeni voiman avain. Ei hän kumonnut Buddhan eikä Kristuksen saavutusta. Kyllä hänkin sanoo: *luovu kaikesta*. Hän itse luopui kaikesta. Kyllä hän myöskin sanoo: rakastakaa. Niin hän itse teki. Mutta hän lisää kaikkeen tuohon: voittakaa, olkaa aina voittajia. Antakaa puhtaan järkenne ja rakkautenne sisältäytyä ominaisuuksina hyvän voimaan. Voittakaa niin, että aina elätte ja toimitte hyvässä, Isässä.

Täten on Vanhempien Veljien Valtakunta, viisauuskonnon Isän koti laskenut täydellisen perustuksensa maan päälle ja ihmisten sieluihin. Tämä jouduttaa ihmiskunnan kehitystä ja takaa pelastuksen. Planeettamme korkeampi johto on

jo varmoissa käsissä. Mutta tämän korkeamman johdon pitäisi saada jalansijaa myös ihmisten järjestämässä elämässä. Alhaalta päin ja ihan ruumiillisuuden ja kielteisyyden kannalta katsoen toistamme vielä, että ensimmäinen eli niin sanoaksemme buddhalainen uhri annetaan niissä yksilöissä, niissä marttyyreissä, jotka joko surmataan tai viruvat vankiloissa siitä syystä, että eivät mene sotaan, eivät tartu aseisiin, eivät tee lippuvalaa. Heille selviää, että tarttuessaan aseisiin he sekä kieltäisivät Mestarinsa että heikentäisivät oman kansansa itsenäisyyttä, sen henkistä uudetsyntymistä, heikentäisivät viisauuskonnon yhteisen Isän kodin asemaa ja vaikutusta ihmiskunnassa. Pekka Ervast sanookin: »Ja sen tähden on luonnollista, että todellinen teosofi antautuu tappavaksi, jos se on välttämätöntä, mutta itse ei ryhdy murhantekoon.» Se on hänen kielteinen uhrinsa. Hänen myönteinen uhrinsa on viisauuskonnon Isän kodissa tapahtuva rakentamistyö.

IV.

YLÖSNOUSEMUS.

Ylösousemusoppi nykyisten kirkkojen uskomuksissa on siten keskeinen, että ihmisten kohtalo ratkaistaisiin ns. viimeisen tuomiopäivän ylösousemuksessa, jolloin osa ihmisistä pääsisi loputtomaan autuuteen, toisen, ehkä suurimman osan joutuessa loputtomaan piinaan. Tuomiopäivään asti vainajat joko nukkuisivat tai olisivat valveilla jossain tuonelassa. Sitten entinen, hajonnut ruumis koottaisiin jälleen kokoon. Onhan kirkon taholta vastustettu ruumiinpolttoa, tuota puhainta hautaamistapaa sillä syyllä, että kun luutkin poltetaan, niin ylösousemus vaikeutuu.

Materialistinen tiede puolestaan — ja tässä tapauksessa syystäkin — hymyilee tuollaiselle ylösousemusopille. Sillä ruumiimme on kokoomus elävistä soluista, jotka alinomaa vaihtuvat, tulevat ja menevät. On todettu, että noin seitsemässä vuodessa ruumiimme solusto on yleensä vaihtunut. On syystä kysytty: mikä solusto ylösousemuksessa muodostaisi ruumiimme? Sekö mikä siinä viimeksi oli, vaiko kaikki ne, mitkä siinä vuosikymmenien aikana olivat, tulivat ja menivät.

Ilman pitkiä puheita toteamme, että niinkuin muinaiset fariseukset omalla tavallaan uskoivat kuolleitten ylösnousemukseen, samoin nykyinen kirkkomme uskoo omalla karkealla tavallaan. Ja niinkuin muinaiset saddukeukset kielsivät kuolleitten ylösnousemuksen, samoin materialistiseksi mennyt tiede on yleensä ollut välinpitämätön kuolemanjälkeisen elämän suhteen. Mutta me kysymme: onko mitenkään ihmiselämän arvon mukaista tyytyä noin hatariin ja ristiriitaisiin uskomuksiin? Täytyy sanoa, että jos kirkko, sen johtajat tai johdettavat todella uskoisivat omaa kaameata ylösnousemusoppiaan, silloin he kaikin voimin ottaisivat huomioon edes ne syyt ja perustelut, jotka Uuden Testamentin tuomion kuvauksessa johtavat joko oikealle tai vasemmalle puolelle. Sillä tuomio julistetaan yksinomaan sen perusteella, miten on suhtauduttu taivaalliseen Kuninkaaseen ja Hänen nuorempiin veljiinsä. Ensin Ihmisen Poika jakaa kansat oikealle ja vasemmalle puolelle, sitten Kuningas julistaa tuomion. Oikealla puolella olevat kutsutaan Isän valtakuntaan sen perusteella, että he ovat Kuningasta Hänen nuoremmissa veljissään kotiinsa ottaneet, kaikin puolin hoivanneet, ruokkineet, juottaneet ja vaatettaneet. Vasemmalla puolella olevat joutuvat tuomituiksi sen perusteella, että ovat kaiken tuon tekemättä jättäneet. Huomaamme, että nämä selvät tuomion syyt ja perustelut kirkko on pimittänyt omilla taikauskaisilla ja

ristiriitaisilla opeillaan. Käytännössä kirkko on toiminut juuri niinkuin ne, jotka ovat vasemmalla puolella. Taivaallisen Kuninkaan lähettiläät, Hänen nuoremmat veljensä, s.o. profeetat, apostolit, jotka Kristuksen Vuorisaarnan oppia itse seuraten ovat siinä viitoitettua tietä muille opettaneet, ne kirkko on ei vain jättänyt huoneeseensa kutsumatta, ruokkimatta, juottamatta, vaatettamatta, vaan sen lisäksi kirkko on heitä vainonnut, surmannut, on kaikin keinoin vaikeuttanut heidän työtään. Selvää onkin, että kirkko on omalla menettelyllään tuominnut itsensä. Kirkolla — niinkuin ihmisillä yleensä — ei ole muuta pelastusta kuin henkinen herääminen, vuorisaarnan opin mukainen uudestisyntyminen.

— — —

Jatkaaksemme eteenpäin kysymme nyt: miten kirkkojen ylösnousemusoppi on voinut muodostua noin järjettömäksi?

Yhtenä syynä on se, että tässä on kaksi eri asiaa onnettomalla tavalla sotkettu yhteen. Nämä kaksi asiaa ovat jälleensyntymisoppi ja ylösnousemusoppi. Nämä asiat, jälleensyntyminen ja ylösnousemus ovat kylläkin niin lähellä toisiaan, että ne ovat kuin saman asian kaksi puolta. Selvyys näinollen vaatii, että niitä on käsiteltävä sekä erikseen että yhdessä.

Tämä johtuu siitä, että ilmennyt elämä yleensä toimii kahtena pääperusteena, henkenä ja aineena, tajuntana ja ruumiina. Molemmat yhdessä

aikaansaavat ilmenneen elämän. Kuitenkin niin, että ihminen tajuntana on varsinaisesti henkiolento, joka on pukeutunut aineelliseen muotoon. Nyt voimme sanoa, että jälleensyntyminen kuuluu paremmin aineen salaisuuksiin, ylösnousemus sensijaan hengen saavutuksiin. Henki ja aine työskentelevät yhdessä, mutta puhuttaessa jälleensyntymisestä katsomme asiaa aineen kannalta, puhuttaessa ylösnousemuksesta katsomme asiaa hengen kannalta. Aineelliset muodot ovat muodostumisen ja purkautumisen alaisia. Niinpä ihmisen ruumis syntyy ja kuolee. Mutta se inhimillinen tajunta eli minuus, joka ruumiissa asui ja toimi, se astuu aikanaan uudelleen samanlaiseen syntyvään ja kuolevaan ruumiiseen. Ja tätä sanotaan jälleensyntymiseksi. Mikä taas on ylösnousemus? Lyhyesti sanoen ylösnousemus on sitä, että henki, että ihminen tajuisena minuutena saa vähitellen ja myös ratkaisevasti ylitteen aineesta. Toimivana minuutena ihminen siten jatkuvasti, kokemus kokemukselta, viikimys viikimykseltä nousee ylös aineellisuuden »haudasta» eli puristuksesta. Ruumiillinen jälleensyntyminen tekee jatkuvan kehityksen mahdolliseksi, ylösnousemus sensijaan on juuri henkisen kehityksen voittoisaa toteutumista.

Katsokaamme ensin hiukan erikseen ruumiillista jälleensyntymää.

Pekka Ervast sanoo, että tästä asiasta on varsinaisesti muodostunut neljä teoriaa. Kansan-

omaiseksi mennyt teoria itämailla otaksuu, että vainaja vaeltelee milloin missäkin, asettuen vaikkapa eläimeen. Tämä teoria ei pidä paikkaansa. Sillä luonnon järjestys on, että laji synnyttää lajiaan ja menee kehityksessään eteenpäin. Toinen teoria on, että vainaja jatkaisi elämäänsä, siirtyen vaikkapa toiselle tähdelle. Kaikesta runollisuudestaan huolimatta ei tämäkään teoria pidä paikkaansa. Sillä ihminen persoonallisuutena ei ole kuolematon. Kolmas teoria — johtuen Buddhan opetuksesta — on, että persoonallisuus kuoleman jälkeen hajoaa, jolloin siitä vain skandhat jäävät jäljelle. Seuraavassa jälleensyntymässä karmalliset skandhat jälleen yhtyvät, jolloin uusi persoonallisuus muodostuu. Tämä teoria on oikein sekä persoonallisuuden että karman kannalta. Mutta se jättää ratkaisematta yksilöllisyyden arvoituksen, johtuen siitä, että Buddha kieltäytyi tässä asiassa antamasta selvää vastausta. Vasta neljäs teoria — jonka nykyaikainen teosofiakin antaa — on pätevä. Sillä se ratkaisee sekä persoonallisuuden että yksilöllisyyden arvoituksen. Ihminen on ikuisuudessa jumalsyntyinen yksilö, minuus, korkeampi Minä. Tämä korkeampi minä elää läpi kaikkien ruumistusten. Siitä puhkeavat jälleensyntyvät persoonallisuudet, ja siihen niiden puhdas totuuden saavutus persoonallisuuden kuoltua kuoleman jälkeen palautuu.

Tämä on siis jatkuvasti toistuva jälleensyntyminen. Niinkuin jo sanoimme, tekee se kehityk-

sen jatkuvaisuuden mahdolliseksi. Ylösnousemus sensijaan on henkisen kehityksen voittoisaa toteutumista.

— — — —

Nyt siirrymme katselemaan asiaa paremmin henkisen kehityksen eli siis ylösnousemuksen kannalta. Tätä taas voimme tarkastella ja ymmärtää sekä ihmisyksilössä että ihmiskunnan kokonaiskehityksessä. Katsomme asiaa ensin kokonaiskehityksenä.

Planeetta- ja aurinkokunnatkin jälleensyntyvät. Niidenkin elämässä tapahtuu sekä muodollinen jälleensyntyminen että henkinen ylösnousemus. Planeettamme elämässä puhutaan seitsemästä luomispäivästä. Elämme nyt neljännessä, keskimmaisessä, joka on kaikista aineellisin. Olemme jo sivuuttaneet tämän luomispäivän — samalla siis koko planeettakaudenkin — puolivälin, sillä olemme nyt viidennessä, indo-euroopalaisessa juurirodussa. Kolme luomispäivää on jo ennen tätä ollut. Ensimmäinen luomispäivä, Saturnuskausi, ilmeni älytasolla. Silloin ihmiskunta saavutti siinä oman tasapainonsa, oman täydellisyytensä.

Saadakseen uusia kehittymisedellytyksiä planeettahenki astui syvemmälle aineellisuuteen, tunnetasolle. Tämä oli Aurinkomanvantara. Toinen ihmiskunta saavutti siinä oman tasapainonsa, täydellisyytensä.

Edelleen uusia kehittymisvaikeuksia saadak-

seen planeettahenki laskeutui eetteritasolle, jossa kolmas eli Kuumanvantara elettiin. Kolmas ihmiskunta saavutti siinä tasapainonsa ja täydellisyytensä.

Neljänneksi luomispäiväksi, jossa nyt olemme ja jota sanotaan Maakaudeksi, planeettahenki laskeutui kemiallis-fyysilliselle tasolle. Me olemme nyt neljäs ihmiskunta. Meidän on tässä saavutettava oma tasapainomme ja täydellisyytemme. Tämä luomispäivä on kaikkein vaikein ja samalla tärkein, sillä tästä on planeettahengen päästävää jälleen henkiseen voittoon eli siis ylösnousemukseen siten, että seuraavat kolme luomispäivää eletään palautuksen tiellä, jolloin noustaan luomispäivä luomispäivältä takaisin eetteri-, tunne- ja älytasolle.

Missä ovat nyt nuo edelliset kolme luomisen tilaa eli tasoa? Ne ovat jääneet meidän ja planeettamme sisään. Entiset kolme, jotka omina aikoinaan olivat ulkokohtaisia, ovat nyt meissä ja planeetassamme sisäkohtaisia. Meidän on näinollen voitettava neljä maailmaa, neljä elementtiä: tämä ulkokohtainen eli kemiallis-fyysillinen elementti ja kolme sisäistä: eetteri-, tunne- ja älyelementit.

Tällaista nelinkertaista voittoa siis edellyttää planeettamme ja ihmiskuntamme pääseminen ylösnousemuksemme ratkaisevaan alkuun. Mutta ratkaisevaan alkuun pääseminen edellyttää vielä, että myöskin edessä olevien kolmen luomispäivän

— joita nimitetään Jupiter-, Venus- ja Vulkanus-kausiksi — läksy eli ihanne saadaan tuoduksi tähän meidän luomispäiväämme. Sentähden puhutaan Jumalan eli Logoksen kolminaisuuden ilmentymisestä meidän maailmaamme. Sekä menneitten kolmen että tulevien kolmen luomispäivän ihanne eli täydellisyys täytyy päästä täydellisenä jossakin tai joissakin ihmisissä ilmenemään ja käytännöllistymään tässä neljännessä eli keskimmäisessä luomispäivässä, tässä meidän ihmiskunnassamme, ja vasta sitten — kaikkien yhteisin voimin — voi ratkaiseva käänne ylösnousemukseen päin planeettamme ja ihmiskuntamme kehityksessä tapahtua.

Ja mitä nyt lyö tai on lyönyt ajan ja kehityksen kello?

Jumalallinen johto itse näyttää totuudenetsijälle, miten asia on. Ratkaiseva voitto on jo saavutettu. Planeettamme pelastus eli ylösnousemus on jo ratkaisevasti pantu alkuun. Planeettamme sekä kolmen menneen että kolmen tulevan luomispäivän ihanne on jo täydellisenä toteutunut jonkun tai joidenkin ihmisten elämässä tässä nykyisessä ihmiskunnassamme.

On ollut kolme sellaista esikoisihmistä, jotka ovat, kukin erikseen ja kaikki yhteisin voimin uran uurtaneet, tien päähän asti avanneet.

Ensimmäinen heistä voitti sekä lähinnä edellisen eli siis kolmannen, Kuumanvantaran, että lähinnä tulevan eli viidennen, Jupiterkauden

ihanteen. Hän saavutti ratkaisun tässä neljännessä luomispäivässä sen viidennessä eli nykyisessä indo-euroopalaisessa juurirodussa. Tämä ihminen oli Gotama Buddha.

Mainitsemme asiat tässä vain näin lyhyesti. Niitä ja niiden merkitystä voi sitten yksityiskohteisemmin ja monipuolisemmin selvittää.

Toinen näistä esikoisista vei Buddhan alullepanemaa voittoa eteenpäin siten, että hän Buddhan voiton lisäksi voitti sekä toisen edellisen eli Aurinkomanvantaran että toisen tulevan eli Venuskauden ihanteen tässä meidän Maakaudeksamme. Hänkin saavutti voittonsa nykyisessä juurirodussamme. Tämä ihminen oli Jeesus Kristus.

Kolmas näistä esikoissieluista vei Buddhan ja Jeesus Kristuksen voittoa eteenpäin siten, että hän edellisten lisäksi voitti sekä ensimmäisen edellisen eli Saturnusmanvantaran että kolmannen tulevan eli siis Vulkanuskauden ihanteen tässä meidän Maakaudeksamme. Myöskin hän saavutti voittonsa nykyisessä indo-euroopalaisessa juurirodussamme. Tämä ihminen oli Pekka Ervast.

— — —

Nyt luulen olevan paikallaan vastata eräeseen epäilijän kysymykseen. Eräänlaiset epäilijät pelkäävät yhtä ja toista, muun muassa eräänlaista persoonapalvontaa. Mutta tässä on heti sanottava, että on olemassa sekä turhaa persona-

palvontaa että asiallista tunnustusta ja kunnioitusta. Niinpä Uudessa Testamentissa Jeesus Kristus sanoo: »Jokainen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, hänet minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, hänet minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa.» Tämän mukaan kristikunta on yrittänyt antaa tunnustusta Jeesukselle. Mutta tunnustuspa on annettava sekä tieto-opillisesti että käytännöllisesti. Ja käytännöllisen tunnustuksen kristikunta on Mestariltaan kieltänyt. Ensinnäkin käytännöllisen ja sitten oikean tieto-opillisensikin. On tyydytty palvovaan huutoon: »Herra, Herra».

Mistä taas tämä puolinaisuus eli turha persoonapalvonta johtuu? Se johtuu siitä, että on ainakin kahta lajia turhaa persoonapalvontaa. Ihmiset voivat turhaan palvoa omaakin persoonaansa. He pelkäävät niitä ristiriitoja ja vaikeuksia, joita heidän persoonalleen koituisi, jos antaisivat Mestarille molemminpuolisen tunnustuksen, tietopuolisen ja käytännöllisen. On todella turhaa oman persoonansa korostusta mennä selittämään, että Vuorisaarnan oppi on sekä epäkäytännöllinen että ristiriidassa maailmantilanteen asettamien siveellisten velvoitusten kanssa. Eikä sellainen oman persoonansa palvonta ole vain turha, vaan on se turmiollistakin. Se on itsensä tuomitsemista ja ystäviensä johtamista muualle kuin taivasten valtakuntaan. Sillä Mestarin on sellai-

set »seuraajansa» kiellettävä Isän edessä. Eikä Isän henki voi heitä osoittaa — niinkuin muinoin Pietaria — ruumistuneen Mestarin tuntemiseen.

Antakaamme siis Mestarille tunnustus ihmisten edessä teoreettisesti ja käytännöllisesti. Seura-
tessamme Buddhan filosofisia ja moraalisia opetuksia ja antaessamme siten Buddhalle tunnustuksen ihmisten edessä, voi Buddhakin puolestaan tunnustaa, auttaa ja opastaa meitä. Samoin seuraamalla Kristuksen opetuksia älyllisesti ja siveellisesti voimme tulla sisäisesti ja ylhäältäpäin tunnustetuiksi hänen oppilaikseen.

Sama on suhteemme Pekka Ervastiin. Toteuttamalla hänen testamenttiaan, seuraamalla hänen opetuksiaan älyllisesti ja käytännöllisesti, voimme löytää hänet henkilökohtaisesti Mestarina, ja asiat selvenevät meille.

Tämä sitten onkin jo yksilöllistä henkistä ylösnousemusta meissä. Muistakaamme, että rakkaus voittaa pelon ja että jokaisen ihmisen on uskaltauduttava sille tielle, joka johtaa jatkuvaan ja täydellistyvään ylösnousemukseen.

V.

SOVITUS.

Käytännöllisesti katsoen oppi sovitukselta on myös peräti keskeinen asia kirkkojen kristinuskossa. Kristuksen oleellisin arvo ja merkitys — kirkkojen mukaan — olisikin siinä, että hän verikuolemallaan sai sovituksen aikaan ihmisten ja Jumalan välisessä suhteessa.

Mutta aloittakaamme asiallisella huomioimisella. Otamme kolme seikkaa, jotka ajassa vastaavat menneisyyttä, nykyisyyttä ja tulevaisuutta. Menneisyyttä vastaa se huomiomme, että ollaan tietoisia tapahtuneesta rikkomuksesta. Nykyisyyttä vastaa se, että ollaan tietoisia sovittamisen tarpeellisuudesta. Tulevaisuutta vastaa, kun huomaamme kaipaavamme vapautumista rikkomuksemme aiheuttamasta tilasta.

Ensimmäinen huomiomme käytännöllisessä sovituskäsitteessä on siis tietoisuutemme tapahtuneesta rikkomuksestamme. Toinen aste on, kun heräämme tietoisiksi siitä, että on joku, joka vaatii rikkomuksen sovittamista. Mikä taas on tuo sovittamista vaativa »joku»? Ulkoisesti se on yhteiskunnallinen laki, n.s. rikoslaki. Mutta

minkä ilmaus rikoslaki on? Se on ihmisten ja kansakunnan oman sisäisen oikeustajunnan ilmaus. Kansakunnan oikeustajunta elää ja kasvaa ja tavallaan kuin ravinnokseen vaatii rikkomusten sovittamista. Lainlaatijat puolestaan yrittävät syventyä kansakunnan oikeustajunnan vaatimuksiin, pukeakseen tuon vaatimuksen ulkoiseen muotoon rikoslain nimellä. Rikoslaki näinollen on kuin ulkoinen peili tai mittapuu siitä tilasta, missä kansakunnan kehittyvä oikeustajunta kulloinkin on.

— — —

Tästä siirrymmekin seuraavaan huomioon: rikoslaki yleensä on vain kuin jonkunlainen summassa tehty kansakunnan oikeustajunnan hyvittämis- eli ravitsemiskeino. Kehityksensä puolesta kansakunnan yksilöitten oikeustajunnat eroavat toisistaan suunnattomasti. Muutamien yksilöiden oikeustajunnan tila on paljon alapuolella rikoslain mittapuuta, muutamien ollessa paljon sen yläpuolella. Keskitason ihminen noudattaa rikoslain vaatimuksia ja valvoo, että toisetkin sitä noudattavat. Sitten muutamien ihmisten oikeustajunnassa tapahtuu syvempi herääminen, t.s. he tulevat tietoisiksi jostain korkeammasta laista — jonka edessä he huomaavat olevansa rikollisia tai ainakin puutteellisia. Tämän sisäisen heräämisen mentyä riittävän pitkälle he huomaavat, etteivät he enää voi osallistua toisten ihmisten syyttämiseen tai tuomitsemiseen. Meillä

Suomessa on aivan dramaattisen avoimesti esiintynyt tuollainen lainsäädäntään ja tuomarintehtäviin valmistunut ihminen: lakitieteitten kandidaatti Arvid Järnefelt. Oikeustajuntansa sisäisen heräämisen jälkeen Järnefelt luopui lupaavasta lakimiehen urasta ja antautui pikkuviljelijän ja kirjailijan vapaaseen työhön.

— — —

Elämän itsensä innoittama oikeustajunnan kehitys, sen tasapainovaatimuksen palauttamispyrkimys ei ole ensinkään aina pysynyt tervejärjässä suunnassa. On muodostunut peräti älyttömiä ja taikauskaisia menetelmiä. Rikkomustensa ja oikeustajuntansa sovituserinnoituksen aiheuttamissa sekä ulkoisissa että sisäisissä vaikeuksissa ja ristiriidoissa ihmiset ovat joutuneet otaksumaan, että joku näkymätön mahti, jumala tai saatana on heihin tyytymätön, on suuttunut ja nyt uhoo onnettomuutta, kostoa ja rangaistusta. Ja niin he ovat sekä tietämättömydessään että kelvottoman opetuksen ohjaamina ryhtyneet moninaiisiin mitä typerimpiin, suorastaan julmiin ja inhoittaviin sovittamispuuhiin. Näkymättömän mahdin lepyttämiseksi, omien rikkomustensa sovittamiseksi tai menestyksen saavuttamiseksi ihmiset ovat esim. polttamalla tai muuten surmaamalla uhranneet eläimiä, jopa ihmisiäkin. Kristittyjen juutalaisilta omaksuma Vanha Testamentti vilisee mitä synkintä taikauskoa ja raainta julmuutta sisältäviä uhrimenoja.

Juuri nuo Vanhan Testamentin taikauskaiset, veriset sovitusopit ovat peräti turmelevästi vaikuttaneet kirkkojen kristinuskoon. Myönnetään yhä selvemmin, että Paavali, tai paremminkin Paavalin vääiinymmärtäminen on ainakin jonkun verran vaikuttanut tähän turmiolliseen suuntaan. Paavali itse oli alkuaan innokas rabinisten sääntöjen noudattaja, oikeaoppisuuden kiivas vartija. Sellaisena hän tunsi olevansa velvollinen kaikin voimin ja keinoin tukahuttamaan Jeesus Natsarenuksen aloittaman henkisen liikkeen. Tämän oikeaoppisen kiivautensa yhteydessä Paavali siten matkalla Damaskoon saavutti sisäisen jumal kokemuksen ja huomasi, että siinä puhuikin hänelle tuo hänen vainoamansa Jeesus.

Tämän kokemuksen yhteydessä ja sen jälkeen Paavalille selvisi syvemmin elämän salaisuus ja mitä osaa Jeesus siinä esitti. Siihen asti oli palveltu koston ja väkivallan ulkonaista Jumalaa kaikenlaisine sovitus- ja lepytysuhreineen, mutta nyt oli ihmiskunnan päivätajuntaan astunut todellinen, sisäinen Jumala, ihmisten Isä. Ja juuri Jeesus Natsarenius oli se ihminen, jossa tämä suuri sisäinen tapahtuma oli ensikerran täydellimpänä tapahtunut. Paavalikin oli nyt päässyt tämän sisäisen Jumalan yhteyteen. Jumala, Jumalan Poika, Kristus eli nyt sisäisesti hänessäkin. Jumalan Poika, joka oli uhrattu maailman alusta, jonka kautta oli tehty kaikki mitä tehty oli, se eli nyt hänessäkin. Se eli hänessä sisäisenä,

mystillisenä Kristuksena. Paavali ymmärsi nyt, että ulkonaiset uhrit, eläinuhrit ja muut, jopa muotomenollinen ympärileikkauskin olivat ainakin nyt jo tarpeettomia. Todellinen uhri oli siinä, että ihminen uhrasi itsensä täyttämään sisäisen Jumalan rakkaus-tahtoa. Siinä oli ollut Jeesuksen uhri. Siinä oli oleva Paavalin uhri. Ja siinä tuli olemaan jokaisen ihmisen omakohmainen uhri.

Tämän näkemyksensä puolesta Paavali sitten uhrautuikin työtä tekemään. Hän uurasti ja teki työtä uskollisesti ja kaikin voimin huolimatta siitä, vaikka se maailman ja entisten aatetoverien puolelta johti hänet marttyyriuteen; niinkuin se työ oli Jeesuksenkin maailman puolelta marttyyriuteen johtanut.

Mutta mikä oli Paavalin erehdys, tai pareminkin varomattomuus?

Paavalin varomattomuus oli siinä, että kun hänen tehtäväkseen nyt tuli uuden elämänymärryksen esittäminen, ihmisten valistaminen, vanhoista muotomenoista ja etenkin julmasta eläinuhrista vapauttaminen, niin hän tuli varomattomasti viittailleeksi Jeesuksen verikuolemaan. Eläinuhri saatiin täten pois, mutta tilalle tuli kirkkojen karkea sijaissovitusoppi. Myöhemmät opettajat ja teologit tarrautuivat noihin Paavalin varomattomiin sanoihin niin sanoaksemme heppohintaisesti, eivätkä vaivautuneet syventymään Paavalin kokonaisopetukseen. Jee-

suksen kuoleman merkityksestä Paavali nimenomaan sanoo: »Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä» j.n.e. Jeesus oli luopunut synnistä, s.o. rakkaudettomuudesta, ihannoidusta väkivallasta, pyhitetyn koston hengestä. Jeesus oli Jumalan rakkauden täydellinen ruumistuma, ja hän pysyi tässä rakkaudessa. Jeesus pysyi käytännöllisesti rakkaudessa siitä huolimatta, vaikka maailma nousi häntä vastaan, uhkasi häntä kuolemalla, ja sitten toteuttikin uhkauksensa. Räikeän ristiinnaulitsemisen aiheuttamissa tuskissaankin Jeesus pysyi rakkaudessa, vetosi Jumalan rakkauteen, rukoili Isän anteeksi-antoa tietämättömyydessä toimiville surmaajilleen. Siten Jeesuksen kuolema kruunasi hänen elämänsä. Niinkuin hän oli osannut synnittävästi eli rakkaudessa elää, samoin hän osasi synnittävästi eli rakkaudessa kuollakin. Ja Paavali nimenomaan opettaa, että niin tulee meidänkin oppia tekemään, s.o. itsekkyydelle kuolemaan ja rakkaudelle elämään. Meidän tulee seurata Jeesuksen esimerkkiä, s.o. meidänkin on opittava jatkuvasti kuolemaan synnille, itsekkyydelle ja väkivallalle, ja on jatkuvasti opittava elämään Jumalassa, Isässä, rakkaudessa. Onhan selvää, että näin Jumalassa, rakkaudessa eläen mekin tulemme sovittaneeksi sekä omaamme että ihmiskunnan syntiä, syntien seurauksia, karmaa. Niinkuin itsekukin olemme nykyisessä ja menneisessä ruumistuksissamme tehneet syntiä, aiheutta-

neet pahaa karmaa, samoin voimme nyt Jeesuksen esimerkkiä seuraten osallistua syntien sovittukseen, karmallisten velkojen lunastamiseen.

Mutta niinkuin jo sanoimme, myöhemmät teologit eivät ole vaivautuneet syventymään edes Paavalin opetukseen kokonaisuudessaan, puhumattakaan siitä, että olisivat vaivautuneet syventymään Jeesuksen Vuorisaarnan opetukseen. Ja niin on päässyt muodostumaan tuo peräti merkillinen kirkkojen karkea sijaissovitusoppi. Ajatellaan nyt, että ensin uskonkiihkoiset ihmiset surmasivat Jeesuksen — niinkuin he yleensä ovat profeettansa ja vakavimmat totuuden julistajat joko surmanneet tai muuten syrjäyttäneet — ja sitten toiset myöhemmin selittävät, että siten tulikin ihmisten synnit sovitetuiksi, eivätkä edes voisikaan muuten sovitetuiksi tulla!? Kun vielä jälleensyntymisoppi v. 553 kiellettiin, niin olemme täällä kristikunnassa pitkinä vuosisatoina joutuneet elämään kuin paksussa sumussa. Olemme eläneet sokeassa uskossa, henkisessä tietämättömyydessä. Tällöin itsekkyyks ja väkivalta ovat saaneet yhä valtavammat mittasuhteet — kunnes militarismen ja materialismin hyökyaallot ovat hukuttamaisillaan koko meidän sivistyksenemme.

— — —

Kaiken edelläsanotun valossakin jo ymmärrämme, kuinka ihmiskunta todella on ollut jumalallisen avun tarpeessa. Ihmiskunnan käsi-

tykset elämästä ovat olleet niin vääristyneet, sen toiminta vajonnut niin syvälle itsekkyyteen ja väkivaltaan, että sen auttaminen myönteisille raiteilleen on ollut enemmän kuin vaikeata. Niinpä Pekka Ervast myöntää sen vanhan itämaisen ajatuksen oikeutuksen, etteivät edes Salaisen Veljeskunnan vuosisatojen viimeisellä neljänneksellä toimeenpanemat sysäykset vie päämäärään. Täytyi tapahtua jotain suurempaa. Ja niin tulikin vihdoinkin aika, että uusi suuri, suorastaan universaalinen henkinen vuodatus tapahtui meidän koko aurinkokuntaamme, meidän planeettaamme ja ihmiskuntaamme.

Ihan fyysisen tason elämään on tullut uusi luonnonvoima. Se vaatii ja se samalla tukee ja auttaa uudelleenjärjestelyä ihmiskunnan elämässä. Se voima ravistelee vanhoja sivistyksiä, vanhoja uskomuksia ja näkökantoja, jolloin ihmiset heräävät näkemään, kuinka vääristyneitä heidän uskomuksensa ovat olleet, kuinka hataria ja kestäättömiä ne periaatteet, joita he ovat seuranneet, joiden mukaan he ovat rakentaneet. Tuskalla ihmiset luopuvat vanhoista lempiteorioistaan, tuskalla uusi syntyy. Mutta uuden syntyminen on välttämättömyys, ja sen takana hämmöittää vapaampi, aurinkoisempi aika.

— — —

Tämän suuren vuodatuksen opillinen apu annetaan teosofis-kristosofisessa sanomassa. Tässä yhteydessä meidän on erikoisesti puhuttava pari

sanaa jälleensyntyisestä. Jälleensyntyminen on elämän suuri todellisuus, ja siksi emme pääse älylliseen selvyYTEEN elämästä, ellemmE sitä ota huomioon. Vain jälleensyntyminen ymmärtäminen tekee kokonaiskehityksen ymmärtämisen mahdolliseksi. Vaikka pääsisimmekin joidenkin totuuksien perille sekä näkyväisessä että näkymättömässäkin maailmassa, jäämmE kuitenkin umpikujaan, ellemmE osaa ajatella elämää jälleensyntyminen kannalta. Jälleensyntyminen ymmärtäminen tekee suurten Jumalan Poikien esiintymisen, Jumalan valtakunnan asteettaisen ilmenemisen ja toteutumisen maan päällä ymmärrettäväksi. Kerta kaikkiaan: ellemmE ymmärrä jälleensyntymistä, joudumme lopulta umpikujaan, johon älyllisesti jähmetymme.

Tästä älyllisestä umpikujaan joutumisesta ovat esimerkkinä kuuluisan näkijän Emanuel Svedenborgin esitykset kuolemanjälkeisistä tiloista. Äskettäin ilmestyi suomeksi hänen yli 500 sivua laaja teoksensa »Taivas ja helvetti». Kirja on kiintoisa esitys kuolemanjälkeisistä tiloista. Se on kiintoisa tavallaan karmalliselta, moraaliselta ja psykologiselta kannalta. Vainajien taivaita esitetään pääasiallisesti kolme, niinkuin helvettejäkin, lukemattomine osastoineen eli yhteiskuntineen. Taivaan ja helvetin välimailla on välitila, henkien maailma, johon vainajat yleensä ensin joutuvat. Välitilassa vainajat kouluuntuvat ja sielullisesti järjestyvät. Käytännöllinen elämä

maan päällä määrää vainajien kohtalon. Rakkaus Jumalaan ja toisiin ihmisiin on se voima, joka johtaa taivaaseen. Sensijaan rakkaus itseensä ja maailmaan johtaa helvettiin. Väli-tilassa — Svedenborg esittää — vainajassa pääsee voitolle se, mikä hänessä maan päällä on ollut etualalla: joko rakkaus Jumalaan ja ihmisiin, tai rakkaus itseen ja maailmaan. Joissa rakkaus Jumalaan ja ihmisiin on voimakkaampi, niistä pahuus vähitellen poistuu, ja he menevät taivaaseen. Joissa rakkaus itseen ja maailmaan on ollut määräävä, niistä väli-tilassa hyvä poistuu, ja he menevät helvettiin. Kumpiakin vetää heidän oma luonteensa eli rakkautensa joko taivaaseen tai helvettiin. Taivaissa on vain hyvää vaikkakin eri asteissa eri taivaissa. Helveteissä on vain paha, vaikkakin asteettaisesti eri helveteissä. Johtajina taivaissa ovat ne, jotka ovat rakkaudessaan ja palvelevaisuudessaan voimakkaampia, enemmän totuuden ja rakkauden Jumalaa ilmentäviä. Helveteissä sensijaan ovat johtajina ne, jotka itserakkaudessaan ja maailmanrakkaudessaan ovat muita julmempia, peljättävämpiä. Helvetin elämä on toistensa kiusaamista. Ei voi sanoin kuvata, mitä kaikkea he keksivätään toistensa kiusaamiseksi. Julmempia toiset pelkäävät, ja siten helveteissäkin vallitsee jonkunlainen kuri ja järjestys.

Sekä taivaan että helvetin asukkaat ovat, vaikkakin tiedottomasti, yhteydessä maan päällä

eläviin ihmisiin ja yhdyskuntiin. Pahat henget elähyttävät ja vahvistavat maan päällä elävissä ihmisissä kaikkia huonoja taipumuksia, paheita, itsekkyyttä ja väkivaltaa. Hyvät henget sensijaan innoittavat maan päällä eläviä ihmisiä hyvään, s.o. rakkauteen Jumalaan, Kristukseen ja toisiin ihmisiin.

Mutta niin opettavainen kuin Svedenborgin esitys onkin, jää se lopulta kuitenkin umpikujaksi. Hän sanoo, että taivas ja helvetti pitävät toisiaan tasapainossa, eikä hänen esityksessään näy mitään ulospääsyä kummastakaan. Lukija jää siihen kirkolliseen, paremminkin lutherilaiseen käsitykseen, niinkuin helvettikin asukkaineen jäisi sellaisenaan loputtomasti olemaan. Svedenborg ei ole nähnyt elämässä tapahtuvaa jälleensyntymää, vieläpä hän sen parissa kohdassa kieltääkin. Kenties tämän asian esittäminen ei ole kuulunut Svedenborgin tehtäviin. Tai hän ei ole kyennyt näkemään riittävän syvälle elämän ja kuoleman salaisuuksiin. Totuus on, että paha ei ole ikuista. Kuolemantakainen helvetti vaikuttaa kyllä inspiroivasti kaikkea pahaä täällä maan päällä. Mutta kuolemantakainen helvetti hän on kuitenkin heijastus eli seuraus siitä itsekkyydestä, pahuudesta ja julmuudesta, mitä ihmiset täällä ruumiillisessa elämässään harjoittavat. Helvetti häviää kuolemanjälkeisestä elämästä mikäli se ensin häviää täältä maan päältä. Ja elämän päämäärä on jumalallinen täydellisyys,

joka saavutetaan hapatuksen tavalla, siis asteettaisesti, monien jälleensyntymien kuluessa. Ei kukaan jää loputtomaan helvettiin. Vainajat, tavalliset vainajat, käyvät läpi toisen kuoleman, jonka jälkeen he aikanaan korkeamman minänsä kautta syntyvät jälleen lapsiksi maan päälle. Eivät vain helvetit ja taivaat pidä toisiaan tasapainossa, vaan tasapainon ylläpitäjä on karma, syyn ja seurauksen laki — joka mittaa jokaiselle *suhteellisesti* tekojensa mukaan. Täten jokainen ihminen joutuu olemaan sijaissovittajana. Kahdellakin tavalla. Ensiksi siten, että me nykyisessä persoonallisuudessamme saamme niittää edellisten persoonalluuksiemme kylvöistä, hyvistä ja huonoista. Toiseksi meidän korkeampi minämme on vastuussa omista persoonalluuksistaan, joutuen siten kuin sijaisena niiden puolesta vastaamaan. Karma vaatii tasapainoa, mutta se tekee samalla tasapainoisen toiminnan oppimisen mahdolliseksi.

— — —

Karman toimintaan liittyy läheisesti suurten Opettajien apu. Sentähden katsomme heidän merkitystään lyhyesti myös sovituksen yhteydessä.

Mestarit ovat sekä teoreettisesti että käytännöllisesti ratkaisseet ihmiselämän ongelman. Siksi he kykenevät opastamaan toisia, meitä vähemmän kehittyneitä. Heidän tajuntansa on helvettien ja taivaitten yläpuolella, vaikkakin osallistuvat taivaitten ja helvettien asukkaiden auttamiseen.

Heidän apunsa on ainakin kaksinainen. He tuovat Jumalan valtakunnan ihmiskuntaan, ja he opastavat ihmisiä astumaan sisälle siihen valtakuntaan. Kaikissa uskonnoissa heidän alkuperäinen tarkoituksensa on ollut ihmisten opastaminen ja kasvattaminen siveellisesti ja älyllisesti.

Vanhan liiton Mestarien yhteisen työn summana Buddha sitten veti itseensä ja ihmiskuntaan aalajan eli maailmanjärjen, Logoksen Pyhänä Henkenä. Hän näki karman jääväämättömän lain, joka pakottaa ihmiset syntymään jälleen ja jälleen ruumiilliseen elämään. Buddha ei aivan selvästi nähnyt elämää kouluna — niinkuin Pekka Ervast sanoo — jossa ihmiset kehittyvät ja kasvavat. Hän näki vaan karman lain ja elämän toivottomalta näyttävän kiertokulun. Täten pulman ratkaisu, sovitus, toteutui siinä, että ihminen *kieltäytyi* kaikesta; niinkuin Buddha itse teki. Siten elämien kuluessa tehty karma vähitellen loppuu, ja ihminen vapautuu pakollisen jälleensyntymisen pyörästä.

Buddhan kannalta katsoen sovitus siis toteutui, niinkuin sanottu, kieltäytymisellä. Kun nyt kuitenkin näin Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian jälkeen ajattelemme asiaa, voimme nähdä, että Buddhan ratkaisu jättää vielä erään sovittamattoman ristiriidan yleensä. Tämä ei millään tavalla alenna Buddhan suurenmoisen näkemyksen arvoa. Se vaan puhuu kehityksen puolesta.

Jos Buddhan voitto olisi ollut lopullisesti täydellinen tässä meidän maailmassamme, niin eihän uusia suuria henkisiä vuodatuksia olisi tarvittukaan.

Tämä sovittamaton ristiriita Buddhan jälkeen herää kysymyksenä: onko elämä tässä ilmennyksessään ja ihmisen kannalta vain sitä varten, että ihmisellä olisi tilaisuus siitä kieltäytyä?

Vastaus tähän kysymykseen tuli siinä suuressa voitossa, joka Jeesus Natsarenuksessa tapahtui. Jeesus veti itseensä ja ihmiskuntaan Logoksen Poikana, kosmillisen Kristuksen eli Jumalan rakkautena. Siten Jeesus näki — niinkuin Pekka Ervast sanoo — elämän suurena ja ihmeellisenä kouluna, jossa ihmiset sisäisesti kehittyvät ja kasvavat. Sovitus elämän kanssa Jeesuksen kannalta oli siinä, että ihmiset kieltäytyessään ja kieltäydyttyään *rakastavat*: niinkuin Jeesus Kristus teki. Kristus ei suinkaan tehnyt mitättömäksi Buddhan kieltäytymisoppia, sillä hän itsekin kieltäytyi. Mutta hän toi tähän kieltäytymiseen aktiivisen rakkauden sisällön. Hänhän nimenomaan sanoo antavansa uuden käskyn: rakastakaa toisianne samalla rakkaudella, jolla hän, jolla Kristus teitä rakasti, tai rakastaa. Kristuksessa Jumala tuli rakkautena syvemmälle ihmisten sieluun, jossa ennestään, muinaisilta kehityskausilta, piilee eläimellinen ja muu alempi elämä. Sentähden ihmiset nyt Kristuksen jälkeen tun-

tevat itsensä syntiseksi. Mutta Kristus näyttää syntisyydestä pelastumisen tien. Hän auttaa rakkaudellaan ja opastaa neuvoillaan sitä tietä kulkemaan. Tie ja neuvo on: kieltäydy eläimellisyydestä ja yleensä maailmasta, mutta ole aktiivinen rakkaudessa.

Kristuksen kannalta elämä yleensä ja karma erikoisesti tulee sovitetuksi kieltäytymisellä ja rakastamalla.

Jeesus Kristuksen kautta tuli siis ihmiselämään yleensä aktiivinen sisältö, ja kehitys jatkuu siitä eteenpäin.

Kolmannessa suuressa ratkaisussa ja jumalallisessa vuodatuksessa, jossa keskushenkilönä oli Pekka Ervast, ruumistui kosmellinen Kristus Isänä, voimana ja majesteettiutena. Jumala tuli ihmiskuntaan ruumiin ja tekojen elämään. Karman ja elämän sopusointuun saattaminen on tullut entistä enemmän sekä vaatimuksena että mahdollisuutena tekojen käytännölliseen maailmaan. Pekka Ervastissa tulee entistä enemmän esille se puoli ihmiselämän läksyssä, että ihminen on kutsuttu voittamaan, voittamaan kaiken pahan, itsensä ja maailman. On selvästi ymmärrettävä, ettei Pekka Ervast myöskään kumoa Buddhan kieltäytymistä; sillä itsekin hän kieltäytyi. Eikä Pekka Ervast millään tavalla syrjäytä Jeesuksen ihmiskunnalle antamaa läksyä: rakastakaa; sillä itsekin hän rakasti. Kaikkien yhteistyössä elämä vaan täydellisentyy. Sekä

karman että yleensä elämän kanssa sovintoon eli sopusointuun pyrkiäksemme ja päästäksemme meillä on nyt kolme täydellisyyden avainta, kolme läksyä: *kieltäytykää, rakastakaa, voittakaa, voittakaa ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin.*

VI.

MESTARI-VAPAHTAJA.

Pekka Ervast huomauttaa, että erikoisesti uutta teosofisessa sanomassa on oppi Mestareista. Vaikka oppi karmasta ja jälleensyntymisestä on tavallaan uutta länsimailla, niin ovat ne olleet tunnettuja itämailla, jopa jonkun verran länsimaillakin. Ihmisten yleisestä veljeydestä on samoin ennenkin puhuttu. Mutta oppi Mestareista on uutta, teosofiselle sanomalle ominaista. Niinpä H. P. Blavatsky nimenomaan esiintyi kahden itämaisen Mestarin, Moorian ja Kuthuumin lähettiläänä. Myöskin useat teosofit Blavatskyn eläessä vakuuttivat tavanneensa Mestareita, joko yliaistillisesti tai ruumiillisestikin.

Nyt seuraa kysymys: mikä erikoinen arvo tällä opilla olisi? Merkitys on erikoisesti siinä, että oppi Mestareista käytännöllisesti osoittaa ihmiselämän tarkoituksen ja päämäärän. Sillä mestarius kätkeytyy mahdollisuutena jokaiseen ihmiseen ja sen toteutuminen on jokaisen ihmisen elämän päämäärä; niinkuin Pekka Ervast erikoisen selvästi osoittaa kirjassaan »Christosophisia peruskysymyksiä I». Elämämme ei ole turhaa ja

ohjelmatonta, vaan me käymme koulua, tullaksemme ihmisyydessä täydellisiksi. Mestarihan tavallisessakin kielenkäytössä merkitsee täydellistä taitoa jossain toimessa, joko taiteen, tieteen tai talouden alalla. Teosofiassa mestarius sensijaan merkitsee täydellistä taitoa ihmisyydessä. Hänelläkin voi olla oppilaita, jotka tietoisesti pyrkivät ihmisyyden taitoon.

Mutta etenkin kristillisten kirkkojen opeissa ja länsimaisessa sivistyksessä yleensä on tämä ihmisen varsinaisin pyrkimys ja tehtävä jäänyt muiden, sanokaamme epäinhimillisten pyrkimysten varjoon. Uudessa Testamentissa Jeesuksetakin kyllä käytetään nimitystä Mestari, Opettaja, mutta myöhemmin tämä puoli on jäänyt käytännöllistä merkitystä vaille. Eivät kirkot ole ottaneet Jeesusta Opettajakseen, vaan ainoastaan ja suoraa päätä Vapahtajakseen — vapahtajakseen siinä vanhatestamentillisessa merkityksessä, että Jeesus verikuolemallaan lepytti Jumalan ja sovitti ihmisten synnit. Mutta niinpä kristikunta onkin sitten vajonnut yhä syvempään tietämättömyyteen, itsekkyyteen, väkivaltaan, veritekoon, sotaan. Totuus on, että mikään sijaissovitus ei meitä pelasta — koska jokaisen ihmisen on itsessään saavutettava täydellisyys. Kristus voi tulla vapahtajaksemme vain mikäli me ensin otamme hänet Mestariksemme, s.o. mikäli seuraamme hänen käskyjään ja neuvojaan.

Ymmärtääksemme näitä asioita siirrymme nyt uskontoihin yleensä. Suurissa uskonnoissa huomaamme kolme erikoista vaikutusta: filosofisen, siveysopillisen ja sisäisen eli esoteerisen. Ensin uskonnot antavat filosofisen selityksen elämästä yleensä: elämän rakenteesta, ihmiselämän täydellisyyspäämäärästä, syyn ja seurauksen laista, kuolemasta ja jälleensyntymisestä. Tähän liittyy toiseksi käytännöllinen siveysoppi. Meillä on nyt Vuorisaarna. Aikaisemmin Mooses antoi kymmenen käskyään. Samoin Buddha. Näitä käskyjä seuratessaan ihmiset varsinaisesti joutuvat Opettajan käytännöllisen vaikutuksen alaisiksi. Tämä siveellisten käskyjen seuraaminen johtaa kolmanteen asteeseen: sisäiseen, salattuun, esoteeriseen elämään. Mestarin siveysoppia seuratessaan ihmiset tekevät määrättyjä kokemuksia sekä päivä- että unielämässään.

Tästä kolmannelta eli esoteeriselta asteelta johtuu määrätynlainen symboliikka, vertauskuvasto. Asia on niin, että noista sisäisistä löydöistä ja kokemuksista on ollut vaikea puhua. Siksi ne on kätkeyty ja niitä on esitetty joko draamoina tai muina vertauskuvina. Niinpä Vanhan Testamentin esitys yleensä pohjautuu sekä unessa että päiväelämässäänkin elettyihin sisäisiin, esoteerisiin kokemuksiin. Vanha Testamentti — niinkuin Kalevala ja monet muut vanhat pyhät kirjat — on täynnä mitä merkillisimpiä tapahtumia, seremonioita ja uhreja. Perin karkeaksi, julmaksi ja

mustaksi oli muodostunut esim. juuri eläinuhri. Kaikessa raakuudessaan se kätki itseensä sen vertauskuvan, että kun ihminen seurasi Mestarin siveysoppia, niin hänen sisäinen eläinluontonsa senkautta puhdistui. Siten ihmisen sisäinen eläin muodostui saastaisesta eläimestä puhtaaksi eläimeksi. Puhdistunut eläin oli sitten uhrattava Herralle siten, että ihminen alistui puhdistuvan sieluelämänsä jumalallisten ajatusten ja tunteitten vaikutukselle, jopa niiden ilmentämiselle. Siten hän jatkuvasti läheni sisäistä Herraansa, s.o. sekä Mestaria että omaa korkeampaa minäänsä, yhtyen lopuksi siihen. Ihmisestä tuli vähitellen Herran palvelija, ihmisten henkinen auttaja.

Uhrien ohella toimitetaan myös moninaisia pesuja: pään, käsien ja jalkojen pesua. Pesua ja myös voitelua. Kun profeetta Samuel esim. voitelee Saulin ja myös Daavidin kuninkaaksi, on se kyllä todellisuutta mutta samalla myös vertauskuvaa. Se merkitsee pään eli ajatuselämän sekä puhdistusta että henkiseen ajatteluun vihkiytymistä. Vihityn oppilaan pää oli uhrattava jalolle, oikeuden ja armahtavaisuuden kuninkaalliselle ajattelulle. Vain siten oppilas saattoi edelleen edistyä ihmisyyden taidossa.

Sama oli laita käsien pesussa. Puhdas, oikea ja armahtavainen ajattelu täytyi ilmentyä puhtaissa, oikeissa ja armahtavaisissa teoissa. Tätä kuvasi käsien pesu. Sillä kädet ovat toiminnan välineet.

Pilatuksen menettelyssä näemme tämän seremonian irvikuvan. Juutalaisten painostuksesta hän vastoin omaa ymmärrystään ja vakaumustaan alistui allekirjoittamaan Jeesuksen kuolemantuomion. Tämän väärän teon tehtyään Pilatus suoritti kännenpesuseremonian, uskotellen siten vapautuvansa huonon tekonsa seurauksista. Mutta sehän oli itsepetosta. Todellisuudessa Pilatus olisi pessyt kätensä siten, että olisi pysynyt vakaumuksessaan, s.o. olisi julistanut Jeesuksen vapaaksi.

Jalkojen pesu oli myös vertauskuvallinen seremonia. Sillä se kuvasi oppilaan sekä periaatteellista seisomista totuuden perustuksella että hänen kulkuaan Mestarin puhtaissa jäljissä. Puhuttiinhan nimenomaan siitäkin, kuinka suloiset ovat totuudenjulistajain jalkojen jäljet vuorilla.

Jeesuskin opetuksessaan käyttää useita vertauskuvia. Hän puhuu esim. Ihmisen Pojan lihan syömisestä ja veren juomisesta. Jeesus itse selittää, mitä tämä on. Hän sanoo, että ihminen syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa silloin, kun ihminen vastaanottaa ja sulattaa Jeesuksen julistamaa totuuden ja rakkauden taivaallista oppia. Ihminen kasvaa ihmisyydessä, syödessään ja juodessaan Korkeamman Minänsä henkeä, totuuden ja rakkauden uudestisyntyttävää vaikutusta.

Alkuseurakunnassa tästä muodostettiin vertauskuvallinen seremonia, josta Pekka Ervast puhuu

kirjassaan »Paavali ja hänen kristinuskonsa». Myöhemmin kirkko pilasi tämän muodostaen siitä n.s. pyhän eukaristin, joka tehtiin julki-seksi ja todellisuudeksi, josta vertauskuvallisuus hävisi. Pekka Ervast sanoo, että kun vertauskuvasta tehdään todellisuus, silloin siitä on tullut todellisuuden irvikuva. Kirkko teki vertauskuvasta todellisuuden ja selittää m.m., että pyhässä eukaristissä Kristus lihaantuu ihmiseen.

Ajatellaanpa tämän yhteydessä jotain toista Jeesuksen esittämää vertauskuvaa. Jeesus sanoo esim., että taivasten valtakunta on kuin hapatus, jonka vaimo pani taikinaan ja joka hapatti koko taikinän. Tästähän ajattelematon ihminen voisi muodostaa sellaisen taikauskoisen opin, että nyt on aina ja vakavasti syötävä vain sellaista leipää, joka on leivottu taikinasta, johon vaimo on sekoittanut hapatuksen, ja joka on kokonaan hapantunut. Taikauskoinen teologi voisi selittää, että kun nyt ihminen syö tällätavoin valmistettua leipää, silloin taivasten valtakunta lihaantuu häneen. Mutta kirkkojen pyhä eukaristi on oleellisesti samanlainen. Vertauskuvat täytyy pitää vertauskuvina, jolloin ne valaisevat ja jotenkin symbolisoivat niitä sisäisiä kokemuksia, joita ihmisyyden oppilas kokee seuratessaan Mestarin siveysoppia. Heti kun seremonioista häviää vertauskuvallisuus ja sen uskotellaan sellaisenaan olevan todellisuutta, silloin siitä on

tullut vain este Mestarin siveysopin seuraamiselle ja ymmärtämiselle.

Näihin vertauskuviin liittyy vielä ihmisen eli Ihmisen Pojan uhraaminen. Onhan taikausköisiksi vajonneissa uskonnoissa uhrattu ei vain eläimiä, vaan myöskin nuoria ihmisiä. Tämä on jo kovin karkeaksi mennyttä väärinymmärtämistä. Sillä mistä tällöin on alkuaan ollut kysymys? Kysymys on luonnollisesti siitä, että niinkuin Mestarin siveysopin seuraaja ensin puhdistaa eläimensä ja uhraa sen Herralle siten, että ravitsee sieluaan totuuden ja rakkauden taivaallisella ravinnolla, samoin on ihmisen eli Ihmisen Pojan uhraaminen siinä, että ihminen toimivana inhimillisenä minuutena alistuu eli uhrautuu Isän tahtoa ilmentämään.

Tästä tulemmekin jälleen tuohon tärkeään ja kiperään kysymykseen: sotilasuhriin. Miksi ihmiset tarttuvat aseisiin? Ehkä jaloimmassa ja puhtaimmassa mielessä siksi, että he pelkäävät omasta ja kansansa puolesta, tahtoen aseilla turvata olemassaoloaan. He pelkäävät joutuvansa tuhomiksi, elleivät turvaudu aseihin.

Kuitenkin ihmisten tehtävänä tulee olemaan tuollaisen pelon voittaminen ja aseettomuus. Suuret Opettajat, sellaiset kuin Buddha, Jeesus, Blavatsky, Pekka Ervast ovat opettaneet aseettomuutta. Ja joku määrä Mestarin oppilaita on jo tämän ihmisyytutkimuksen käytännössä suorittanutkin. He ovat päässeet sisälle sellaiseen

rohkeuteen, sellaiseen ihmisyyteen, jossa turvaututaan kokonaan Isään, elämän lakiin, jonka tietämättä ei hiuskarvakaan putoa ihmisen päästä,

Otan tähän erään eletyn esimerkin tavallisesta elämästä, koska se erinomaisen hyvin valaisee siirtymistä aseellisuudesta aseettomuuteen. Josain täällä Suomessa oli kaksi naapurua, jotka olivat vihoissa keskenään. Toisen talon emäntä ja toisen talon isäntä olivat jostain syystä riitaantuneet. Riita kehittyi sille asteelle, että mies uhkasi tappaa naapurin emännän. Emäntä puolestaan osoittautui nöyräksi, rohkeaksi ja viisaaksi ihmiseksi. Hän ajatteli: jos tuon miehen on sallittu minut murhata, niin minä en millään voi sitä estää. Näinollen minun on valmistuttava sille varalle, että minun on äkkiä kuoltava. Minä jättäydyn Jumalan huomaan. Jos Jumala sallii, että tulen murhatuksi, tai jos Jumala sallii, että elän, niin tapahtukoon Jumalan tahto. Ja kuinka kävi? Eräänä päivänä mies päätti toteuttaa uhkauksensa. Kirves kädessä hän meni naapuriin, tapasi emännän eteisessä, kohotti kirveensä ja oli juuri lyömässä, kun kirves lensikin pois varresta. Tämä kirveen lentäminen varresta oli miehelle niin odottamattonta, että hän suorastaan hölmistyi. Sanaakaan sanomatta hän palasi kotiinsa ja jäi miettimään asiaa. Tapaus vaikutti häneen niin järkyttävästi, että hän luopui kokonaan murha-aikeistaan. Jonkun ajan kuluttua hän meni uudelleen naa-

purin luo, tunnusti aikoneensa murhata, mutta katui nyt aikomustaan ja pyysi emännältä anteeksi. Senjälkeen naapurit elivät sovinnossa.

Pankaamme nyt noiden naapurien tilalle kaksi kansaa. Yleensä tai ainakin perin useasti naapurikansat pelkäävät toisiaan, uhkaavat ja varustautuvat. Ja se johtaa aina silloin tällöin sotaan. Mutta jos nyt toinen kansa olisi niin nöyrä, rohkea ja viisas kuin tuo emäntä, niin se kansa ajattelisi ja menettelisi tuon emännän tavoin. Se kansa ajattelisi — etenkin jos se kansa tuon emännän tavoin tietäisi itsensä pienemmäksi ja heikommaksi —: me emme ajanpitkään voi aseilla turvata olemassaoloamme. Jos meidän kohtalonamme on tuhoutua, niin me tuhoudumme, mutta jos meidän kohtalonamme on elää, niin me säilymme. Tapahtukoon Jumalan tahto.

Olisipa noin nöyrä, noin rohkea ja viisas kansa! Silloin hyvyyden vallat voisivat tuollaista kansaa auttaa. Jos joku saaliinhimoinen valloittaja senjälkeen hyökkäisi »kirves» kädessä tuon itse aseensa riisuneen kansan kimppuun, silloin voisi käydä, että »kirves» lentäisi pois varresta, s.o. kukaan ei uskaltaisi hyökätä tuollaisen kansan kimppuun. Itseasiassa Elämä vaan odottaa, että tuollainen kansa esiintyisi. Silloin, niinkuin sanottu, jumalat voisivat sitä kansaa auttaa.

— — —

Mikä siis estää yksilöitä ja kansaa tuollaisesta viisaasta järjestelystä? Pelko. Pelko estää. Millä

pelosta päästään? Kasvattamalla itseämme totuuden rakkaudessa. Sillä rakkaus voittaa pelon, niinkuin Paavali sanoo. On ryhdyttävä kasvattamaan itseään rakkaudessa — Mestarin käskyjä ja neuvoja seuraamalla. Meillä on nyt viisi yksityiskohtaista käskyä: *1 Älä suutu, 2 Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, 3 Älä vannoo, 4 Älä ole paha vastaan, 5 Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.*

Mutta näiden käskyjen menestyksellinen seuraaminen edellyttää, että samalla omaksumme kaksi yleistä käskyä elämämme pohjaksi: *1 Rakasta Jumalaa, henkesi Isää ensin ja yli kaiken. 2 Rakasta lähimmäistäsi siten kuin Mestari sinua rakastaa.*

Kun näin asetamme syvimmän luottamuksemme Jumalaan, kun näin otamme Mestarin ja hänen käskynsä ojennusnuoraksemme, silloin Mestari voi muodostua Vapahtajaksemme. Vapahdumme aluksi tietämättömyydestä. Älymme puhdistuu ja me alamme ymmärtää elämää hengen kannalta. Valo pääsee meihin. Alamme ymmärtää karmaa, jälleensyntymistä ja Mestarin opin käytännöllisyyttä. Tulemme valaistuiksi. Tulemme totuuden ymmärtämään.

Tästä seuraa syvempi suhde oppilaan ja Mestarin välillä. Sitä voimme sanoa ystävän suhteeksi. Sanoihan Kristus oppilailleen: en sano teitä enää palvelijoiksi, vaan ystäviksi. Alkaa rakkaus ja tahtoelämämme puhdistus. Mestari rakastaa meitä

ja mekin opimme vähitellen rakastamaan. Opimme vapautumaan rakkauteen liittyvistä alemmista tunteista, ennen kaikkea kateudesta. Kateus on kiusallinen ja paljon paha aiheuttava voima. Pekka Ervast useasti huomautti, että kateus ja siihen liittyvä vallanhimo oli erittäin voimakas Juudas Iskariotinpojassa. Hän rakasti Jeesusta suuresti, mutta oli samalla kateellinen. Hän olisi tahtonut, että Jeesus olisi rakastanut häntä, Juudasta, lähinnä ja yli kaiken. Että Jeesus suuresti rakasti Juudasta, sen Juudas huomasi liian myöhään. Juudas huomasi tämän vasta silloin, kun hän petollisesti suuteli Jeesusta. Tämä huomio järkytti hänet niin, ettei hän enää jaksanut elää. Juudas heitti saamansa rahat papeille ja sitten meni ja hirttäytyi.

Juudas oli liian kiihkeä. Olisi vaan pitänyt tehdä työtä Mestarin esittämän sanoman puolesta, ja niin kiihkeys olisi talttunut, kateus hävinnyt, rakkaus ja ystävyys lisääntynyt. Uskollisuus yhteistyössä Mestarin kanssa onkin paras keino puhdistuaksemme ja kasvaaksemme Mestarin kaltaisuutta kohti.

Paitsi älymme valaistumista ja rakkautemme puhdistumista tulee Mestari vapahtajaksemme vielä kolmannellakin tavalla: kuoleman voittamisessa. Tämä ei merkitse fyysillisen ruumiin kuolemattomuutta sellaisenaan. Vapautuuhan planeettammekin vähitellen karkean aineen tasolta. Pekka Ervast puhuu kirkastetusta, eteer-

sestä ruumiista, jonka Jeesus Kristus ensimmäisenä oli saavuttanut. Mutta aluksi onkin kyseessä toisen kuoleman, persoonallisuuden kuoleman voittaminen. Käytännöllisesti aloitamme tämän siten, että kuolemme mieluummin itse marttyyreinä, kuin että osallistuisimme toisten ihmisten tappamiseen. Ei edes sodassa tai itsepuolustuksessa. Jeesus Kristus teki niin. Niin teki Stefanus. Niin tekivät apostolit ja ensimmäiset kristityt parina kolmena vuosisatana. He kuolivat mieluummin marttyyreinä kuin olisivat antaneet lippuvalaa ja menneet Rooman sotajoukkoihin.

Juuri tästä alkaa kuoleman käytännöllinen voittaminen.

Vain tätä tietä Mestari voi tulla Vapahtajaksemme. Sanoihan Jeesus eräille oikeaoppisille juutalaisille, jotka sanoivat Jumalaa isäkseen, mutta olivat uskonnossaan ahdasmielisiä, suvaitsemattomia ja väkivaltaisia: »Teillä on isänä perkele, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti ja totuudessa hän ei ole, koska totuutta ei ole hänessä. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valehtelija ja valheen isä.» Voimme täydellä syyllä kysyä: kuinka milloinkaan vapautuisimme perkeleen eli mustan magian vallasta, ellemme Mestaria ja Hänen oppiaan ja esimerkiksi tietoisesti seuraten kieltäytyisi murhasta. Ja miksi näinollen työntäisimme tämän

asian luotamme ikäänkuin se ei meille kuuluisi? Sensijaan järkyttäköön ja herättäköön meitä selvä tietoisuus siitä, että varsinainen ihmisyyden edellyttää murhaamisesta kieltäytymistä.

VII.

TIETÄJIEN KOULU.

Tietäjistä puheenollen palautamme mieleemme ajan ennen Ranskan suurta vallankumousta, ennen n.s. valistusaikaa. Niihin aikoihin oli kirkkoilla huomattava johtoasema yleensä sivistyselämässä. Tietäjien suhteen kirkot olivat tulleet merkilliseen tulokseen: jumalallisia tietäjiä yleensä ei enää ollut olemassa. Raamatun kirjakokoelma sisälsi muinaisten profeettain ja tietäjain jumalanilmoituksen, ja nyt oli odotettava vain Jumalan ilmestymistä viimeiselle tuomiolle. Sensijaan kirkko uskoi olevan pahoja tietäjiä — ja ryhtyi niitä vainoamaan. Lasketaan, että pahimpana noitavainojen aikana, 1575—1700, uhrien luku nousi kaikissa sivistysmaissa yhteensä noin yhteen miljoonaan ja että niistä noin 25—30 % oli protestanttisten tuomarien tuomitsemia. Rangaistuksena oli useimmiten kerettiläisten tavallinen rangaistus: polttorovio. Suomessa tuomittiin 1600-luvulla noin 50—60 henkilöä noitina kuolemaan. Tuli sitten jo mainittu valistusaika, jolloin hävisi usko pahoihinkin tietäjiin. Ja niin luultiin päästyn kumpaisistakin, hyvistä ja pahoista tietäjistä.

Selvää kuitenkin on, etteivät elämän suuret, suuret tai pienet kysymykset tule tuollatavoin ratkaistuiksi. Elämän ja kuoleman monipuolisista pulmista ei päästä selittämällä ne olemattomiksi. Niihin on perusteellisesti syvennyttävä ja ne on käytännöllisesti voitettava.

Teosofis-kristosofinen sanoma tuo meille perinpohjaista selvyyttä elämän monisokkeloiseen ongelmaan. Tietäjät eivät ole hävinneet. Yliaistilinen maailma on olemassa. Näkyväiset ja näkymättömät voimat ovat olemassa nyt niinkuin ennenkin. Aikanaan itämaan kolme tietäjää kävivät Kristuslasta tervehtimässä. Samoin teosofinen sanoma oli kahden itämaisen mahaatman, Morian ja Kuthuumin aloittama. Suomen kansan keskuudessa on yleensä aina oltu tietoisia näkymättömistä voimista ja näkyväisistä tietäjistä. Teosofisessa kirjallisuudessa saamme monipuolisesti perehtyä näihinkin asioihin. Kirjassaan »Alempi ja ylempi jooga» Pekka Ervast esittää useita tietäjien ja maagikkojen aikaansaannoksia, etenkin itämailla, mutta joitakin myös länsimailla. Toistamme tässä erään tapauksen länsimailla ja toisen itämailla. Kumpainkin antaa omalaa-tuisensa opetuksen.

Otamme ensin länsimaisen tapauksen. Ranskassa eli viime vuosisadan alkupuolella parooni Du Potet, kaikkien mesmeristien mestari, niinkuin H. P. Blavatsky häntä nimitti. Eräässä julkisessa istunnossa hän piirsi liidulla lattialle noin kolme

metriä pitkän valkoisen viivan, ja sen rinnalle, metrin välimatkalle hiilellä yhtä pitkän mustan viivan. Sitten hän piirsi valkoisen viivan toiseen päähän valkoisen kolmion ja mustan viivan samaan päähän kärkeen hiilellä. Viivojen muodostaman välimatkan kumpaankin päähän hän piirsi viisikantaisen tähden. Sitten parooni selitti, että musta viiva kuvaa ihmisen alempia, pimeitä voimia, valkoinen viiva ylempiä eli hyviä voimia. Nyt piti kokeella osoittaa, onko ihmisessä kaksi puolta, paha ja hyvä. Useampia koehenkilöitä tarjoutui. Eräs nuori mies asettui viivojen toisessa päässä olevalle tähdelle. Hetken seisottuaan nuori mies tuli levottomaksi. Äkkiä hän astui mustalle viivalle, pelästyi ja veti jalkansa jälleen tähdelle. Uudestaan hän astui mustalle viivalle, ponnahti takaisin, jolloin hän ikäänkuin kadotti tasapainonsa ja syöksyi kokonaan mustalle viivalle, kulki sillä eteenpäin, mutta hänen päänsä oli kääntynyt valkoista viivaa kohti, ikäänkuin valkoinen viiva olisi vetänyt häntä puoleensa. Kylmä hiki tippui otsasta ja kasvot osoittivat mitä hirmuisinta nautintoa ja samalla ääretöntä epätoivoa ja tuskaa. Päästyään viivan päähän hän kaatui tajutonna maahan. Paroonin avulla hänet kannettiin toiseen huoneeseen, jossa pian heräsi tajuihinsa ja tuli entiselleen. Kysyttäessä hän ei tiennyt mitä oli tapahtunut, muisti vain ensimmäisen askeleensa mustaa viivaa kohti ja kauhistuksensa, mutta

ottaessaan toisen askeleen, oli kuin hänen päänsä olisi mennyt sekaisin, eikä hän enää muistanut mitään.

Sitten toinen nuori mies asettui tähdelle. Parin minuutin kuluttua hänkin alkoi horjahdella. Hänen silmänsä tulivat tuskaisiksi, otti askeleen mustaa viivaa kohti. Mutta yhä tuskaisemmaksi kävi hänen ilmeensä, hän aivankuin pelästyi julmaa painostusta ja vetäytyi takaisin, mutta ei takaisin tähdelle, vaan valkoista viivaa kohti. Näkyi, että hän ponnisti koko tahdonvoimallaan valkoisen viivan luo. Musta viiva veti puoleensa, mutta hän riuhtaisi itsensä siitä irti ja pääsi valkoisen viivan luo. Hän kulki valkoisella viivalla kyynelten valuessa silmistään ja hän oli aivan haltioituneen näköinen. Päästyään viivan päähän hän syöksyi paroonin syliin, halailien häntä ja itkien hänen rinnoillaan. Hänkin oli ollut puolitajuissaan, mutta sanoi taistelleensa sisässään eikä ikinä kokeneensa niin kovaa taistelua. Musta viiva veti häntä puoleensa semmoisella voimalla, että hän pelkäsi kokonaan kadottavansa tasapainonsa, mutta äärettömällä voiman ponnistuksella hän pääsi valkoiselle ja sitten tuntui, kuin hän olisi tullut lapseksi jälleen eikä ymmärtänyt mitään.

Niinkuin sanottu, tällainen koe oli kiintoisa ja opettavainen. Siinä tuli kokeellisesti osoitetuksi, kuinka ihmisessä todella on kuin kaksi maailmaa, pimeyden ja valon valtakunta, ja että ihmisen

tehtävä on pyrkiä ja päästä pimeydestä valoon.

Toinen esimerkki on itämailta. Sekin on opettavainen.

Fakiireista joku voi päästä hengityksen avulla siihen, että hän vähentää ruokaansa päivä päivältä ja vähentää lopulta niin, ettei syö ensinkään. Niinpä eräs fakiiri istui tällä tavalla hiljaa ja harjoitti paastoamista. Lopulta hän istui kolme vuotta syömättä yhtämittäisessä hengitys- ja mietiskelyharjoituksessa. Sitten hän kaikessa rauhassa siirtyi pois elävien ilmoilta.

Tämäkin koe ja saavutus on kiintoisa. Sillä se hän omalla tavallaan osoittaa myös, että jo pelkääntään ruumiillisestikin ihminen ei elä vain leivästä.

— — —

Päästessämme näin selville siitä, että tietäjiä ja maagikoita todella on olemassa, silloin tulee vastaamme kysymys tietäjien laadusta. Aluksi voimme puhua passiivisista ja aktiivisista maagikoista. Passiivisilla tarkoitamme medioita, unissasaarnaajia, automaattisia kirjoittajia ja muita sellaisia. Ankarassa mielessä näitä ei oikeastaan voi sanoa tietäjiksi, sillä heidän antautuvat näkymättömien voimien tahdottomiksi käyttövälineiksi, tuhlaten siten elinvoimiaan ja itsenäisyyttään. Siksi H. P. Blavatsky vakavasti varoittaa mediumisuudesta.

Varsinaiset aktiiviset tietäjät on yleensä jaettu kahteen suureen ryhmään: mustiin ja valkoisiin.

On puhuttu valkoisista ja mustista maagikoista. Eikä näiden kahden magian eroittaminen ole niinkään helppoa. Kirkkojen historia osoittaa, että näitä laatunimiä on käytetty umpimähkään. Eri suunnat yleensä ovat julistaneet toiset mustiksi ja itsensä valkoiseksi. Niinhän papisto ja oppineet aikanaan leimasivat Jeesuksen suorastaan Beelsebulin lähettilääksi. Sama näkökanta ja menettely on sitten jatkunut n.s. kristillisen kirkon inkvisitionissa ja noitavainoissa.

Teosofisessa kirjallisuudessa saamme asiallista selvyyttä tähänkin asiaan. Annamme aluksi puheenvuoron H. P. Blavatskylle. »Teosofian avaimessa» hän sanoo: »Mutta voi niitä salatieteilijöitä ja teosofejia . . . jotka panevat tahdonvoiman aaltoja liikkeelle itsekkäitä ja epäpyhiä pyyteitä varten! Sillä tämä on mustaa magiaa, kauhistusta ja henkistä noituutta.»

Näin sanoo H. P. Blavatsky. Tämän lisäksi saamme kaikkein selvimmän, yksinkertaisimman ja asiallisimman mittapuun Pekka Ervastilta. Oikeastaan hän antaa kaksi mittapuuta: sielullisen ja opillisen. Hän sanoo, ettei oikeastaan ole muuta eroa mustan ja valkoisen magian välillä kuin tämä: jos joku ihminen sielullisilla voimillaan saa pahaa aikaan toisille ihmisille, silloin hänen magiansa on mustaa, mutta kun joku ihminen sielullisilla voimillaan saa hyvää aikaan, silloin hänen magiansa on valkoista. — Tämä määritelmä on selvä ja helposti ymmärrettävä.

Tämän määritelmän mukaisesti voimme kukin tarkastella itseämme. Jos tunnemme vihaa tai kateutta, jos ajattelemme pahaan, jos tahdomme kosta tai vahinkoa toiselle ihmiselle tai ihmisryhmälle, silloin olemme jo kuin pikku noitia, mustan magian harjoittajia. Olemme silloin kuin tuo ensimmäinen nuori mies edellä esitetystä parooni Du Potetin kokeesta, jota musta viiva veti niin voimakkaasti puoleensa, ettei hän päässyt siitä irti. Jos sensijaan ajattelemme totuuden mukaisesti, tunnemme osanottoa ja myötätuntoa, jos tahdomme hyvää, tahdomme sovittaa, antaa anteeksi, voittaa pahan hyvällä, silloin olemme kuin tuo toinen nuori mies, joka suurin ponnistuksin kykeni kulkemaan valkoisella viivalla. Silloin harjaannumme valkoiseen magiaan.

Mutta tämän niin sanoaksemme omakohtaisen sielullisen mittapuun ohella tarvitsemme vielä toisen. Toisen mittapuun tarvitsemme suhteessamme opettajiin, niin julkisiin kuin puolijulkisiin, niin näkyväisiin kuin näkymättömiin. Ei ole luultavaa, että kukaan opettaja itse sanoo olevansa musta maagikko. Pikemmin päinvastoin. Sanoohan Jeesus, että väärät opettajat esiintyvät lammasten vaatteissa, vaikka sisältä ovat raatelevia susia. Tällöin onkin puu tunnettava hedelmistään. Opettajan hedelmä on hänen opetuksensa. Hedelmää tunteaksemme on näinollen tutustuttava historian suurimpien opettajien tuottamaan hedelmään. Tämä hedelmä on Mes-

tareiden esittämä siveysoppi. Viimeisin, syvällisin ja selvin tällainen on Pekka Ervastin uudelleen järjestämä Vuorisaarna.

Tämä on siis toinen mittapuu. Tämän selvän ohjeen mukaan meidän on valittava opettajamme. Samoin yhteistyömme, s.o. kirkkomme, seuramme tai järjestömme, niiden johto ja auktoriteetti. Sillä niinkuin ei kukaan opettaja itse sano olevansa susi lammasten vaatteissa, samoin ei mikään kirkko, seura tai järjestö itse myönnä luopuneensa Valkoisesta Veljeskunnasta, Kristuksesta, Mestarista. Siksi täytyy jokaisen yksilön itse oppia annettuja mittapuita käyttämään. Jos joku opettaja, kirkko, seura tai järjestö kulkee Valon tietä, silloin sen opetus ei saa mennä Vuorisaarnan opetuksen alapuolelle, vaan on sen elävästi pysyttävä sanokaamme Taivaallisen Isän viidessä käskyssä. Jos joku opettaja, jos jonkun kirkon, seuran tai järjestön johto toiminnallaan, selityksillään, opetuksillaan ja auktoriteetillaan joko suoraan tai kierrellen ja kaarrellen purkaa Vuorisaarnan viisiä käskyjä: *älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vannoo, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä*, silloin se opettaja, se kirkko, seura tai järjestö on katkaissut suoran suhteensa Valkoiseen Veljeskuntaan, ja on ryhtynyt ottamaan käytännöllisen inspirationsa alemmasta kolminaismaailmasta, s.o. persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä.

Saatuamme nämä kaksi selvää, tarpeellista ja turvallista mittapuuta itsellemme ymmärrettäväksi, silloin voimme jatkaa tutkimuksiamme. Voimme kysyä: mistä tietäjät ja maagikot ovat kotoisin? Ovatko he sattumaa, vai johtuvatko he maailmanjärjen mielivallasta? Täytyy muistaa: *mitä kylvätte, sitä niitätte*. Jos nyt joku ihminen on jo synnynnäisesti varustettu suurilla lahjoilla ja siveellisillä voimilla, täytyy se niinollen olla satoa siitä kylvöstä, jota tuo ihmiskin on jo edellisissä ruumistuksissaan kylvänyt. Näin joudumme tätäkin tietä noihin kahteen suureen oppiin: jälleensyntymiseen ja karmaan. Joudumme samalla tietäjien kouluun. Seuraamme tässä vanhaa itämaista joogajärjestelmää pääasiallisesti Pekka Ervastin »Alempi ja ylempi jooga»-nimisen kirjan mukaan.

Joogassa on valmistava ja varsinainen jooga, joissa kummassakin on useita asteita.

Valmistava jooga on sama kuin julkinen uskonto. Se on siveellistä itsekasvatusta, ja siinä on viisi astetta. Esitämme ne tässä lyhyesti.

1. *Tästä hetkestä lähtien et saa enää mitään elävää olentoa tappa.*

Tulevalle joogille tappamattomuus on käytännöllinen edellytys. Pyrkijä valmistuu siihen. Pekka Ervast huomauttaa, kuinka vaikea länsimailla on elää todellista uskontoa. Länsimailla kun tappaminen, etenkin juuri ihmisten tappaminen, on kirkkojen myötävaikutuksella tehty

suorastaan velvollisuudeksi. Tästä johtuu, että jos joku ihminen länsimailla tahtoo noudattaa tätä käskyä — joka sisältyy myös Vuorisaarnan ensimmäiseen eli suuttumattomuuden käskyyn — silloin hän saa olla valmis osallistumaan marttyyriuteen. Niin on käynyt esim. kveekkareille, jotka tätä ensimmäistä ihmisyyden käskyä ovat noudattaneet.

2. *Tästä hetkestä lähtien et saa enää valehdella.*

Pekka Ervast huomauttaa, että länsimailla »kohtuullinen» valehteleminen on ,melkein sivistyksellistä.

3. *Sinä et saa varastaa.*

Emmehan me länsimaillakaan halua olla varkaita. Kuitenkin Pekka Ervast huomauttaa, että länsimailla ilmenee paljon sellaista, jota joogi pitäisi varkautena.

4. *Tästä lähtien sinä et saa elää epäsiveellisesti, nim. sukupuolisesti.*

Tällainen puhtauden noudattaminen on tietysti mahdollista niin lännessä kuin idässäkin.

5. *Sinä et saa tästä päivästä lähtien vastaanottaa mitään lahjoja.*

Pekka Ervast huomauttaa, että tämän käskyn noudattaminen on vaikeata itämaillakin.

Näiden viiden ohjeen seuraamisella on luonnollisestikin yhteinen ja erikoinen teho niiden noudattajaan. Teho on luonnollisesti siinä, että ihminen siveellisesti puhdistuu, kasvaa ja itse-

näistyy, itsenäistyy sekä taloudellisesti että si-
veellisesti ja älyllisesti.

Tässä valossa käy viidennenkin ohjeen, lahjojen
ottamattomuuden seuraaminen erittäin ymmärret-
täväksi. Sillä lahjojen vastaanottamattomuuden
seuraaminen on erikoisen tehokas keino esim.
laiskottelun voittamiseksi. Myöskään ei silloin
olla tilaisuudessa harjoittamaan anteliaisuutta
toiselle kuuluvilla varoilla. Itsenäistymistä siis
kaikin puolin. Myöhemmässä itsenäistyneessä
kehityksessä asia muuttuu. Niinpä Pekka Ervast
kertoi, että hän nuoruudessaan seurasi köyhyyden
ihannetta. Mutta koettuaan uudestisyntymisen,
ryhdyttyään teosofiseen työhön, etenkin otettuaan
velkoja päälle teosofisen kustannustoiminnan
vuoksi, silloin hän sanoi: nyt saisi tulla rikkautta
miten paljon tahansa. Nyt siitä ei enää olisi
vaaraa. Varoja voitaisiin käyttää ihmisyyden,
vuorisaarnan opetuksen mukaisen valistustyön
hyväksi.

Valmistavaan joogaan kuuluu vielä *nijaama*,
puhtaus sekä ulkoisesti että sisäisesti. Vatsa
pestään ja puhdistetaan perinpohjin, jotta taudin
syyt poistuvat. Iloinen mieli, hyvätuulusuus
kuuluu asiaan. Siten päästään valtaan ruumiin
yli. Pyhiä kirjoja luetaan, kasvatetaan pyhää
tunnetta totuutta kohti. Luotetaan totuuden
tiedon saavuttamiseen.

Vasta tämän jälkeen seuraa varsinainen jooga. Siinäkin on yiisi astetta.

1. *Aasana* eli asento.

Nyt tulee jo heti alusta pitäen itsenäisyys kysymykseen. Täytyy kyetä olemaan siten itsenäinen, että, niinkuin Vuorisaarnassakin sanotaan, osaa aamuisin vetäytyä kamariinsa, sulkea ovensa ja lähestyä Isää, s.o. mietiskellen sulkea aistimensa ulkomaailmalta, vetäytyä sisäiseen tajuntaansa ja siellä yhtyä Isään. Ihmisillä maailmassa on yleensä olevinaan niin kiire, että he laiminlyövät elämänsä oleellisen puolen: siveellisen itsekasvatuksen ja henkisen työn. Joogi sensijaan on aina ja elävästi tietoinen siitä, että juhallisemmassa tapauksessa hänen ruumiillisen vaelluksensa viimeinen näytös esitetään krematooriossa. Tämä selvä tietoisuus vaikuttaa rauhoittavasti ja hävittää kiireen. Tilalle tulee harkittu ja määrätietoinen järjestäytyminen. Turhaahan olisi edelleen kiirehtiä ja puuhata niissä asioissa, jotka kuuluvat kuolemalle. Siksi joogi jatkuvasti erittelee asioita kuolevaisen ja kuolemattomuuden mittapuun mukaan. Itsekasvatuksessaan hän yhdeltäpuolen jatkuvasti kuolee maailmalle, kuolevaiselle, ja toiselta puolen jatkuvasti harjoittelee elämään kuolemattomassa. Hän aloittaa päivänsä ottamalla aamuisin erikoisesti yhteyden kuolemattoman kanssa. Tätä varten hän järjestää erikoisen paikan ja erikoisen asennon. Itämailla yleensä istutaan jalat ristissä alla

lattialla, länsimailla tuolilla polvet suorassa kulmassa. Sanotaan, että Shiva itse on ilmoittanut 8.400.000 asentoa.

2. *Pratjaahaara* eli huomion kääntäminen pois ympäröivästä aistillisesta maailmasta.

Joogi kääntää huomionsa sisäänpäin, alussa esim. ruumiinsa sisäiseen tilaan. Pekka Ervast opettaa, että meidän ruumiimme on niin jumalallisesti viisas, että jos me aina osaisimme elää ja toimia ruumiimme viisauden mukaan, niin kaikki menisi hyvin. Ja sanotaanhan Uudessa Testamentissa, että ruumiimme on sen pyhän hengen temppele, joka siinä asuu.

3. *Praanaajaama* eli »hengityksen tappaminen».

Hengittämisen harjoituksessa on ainakin kolme astetta. Ensiksi sellainen syvään hengitys, jossa ihminen ottaa ruumiiseensa ei vain ilmaa ja ilman happea, vaan suorastaan praanaa, auringon elinvoimaa. Toinen aste on, kun joogi hengittää sisäänsä kauneutta, totuutta, hyvyyttä ja valoa, hengittäen samalla ulos itsessään olevaa tietämättömyyttä, sairautta, rumuutta. Kolmas ja korkein aste on, kun joogi hengittää sisäänsä maailman pahuutta, syntiä, muuttaa sen itsessään hyväksi voimaksi ja hengittää ulos maailmaan rakkautta, pyhyttä, puhtautta.

4. *Dhjaana* eli ajatuksen keskittäminen.

Tämä on ajatusvoiman hillitsemistä. Se on varsinaista totuuden etsimistä. Joogi keskittää ajatuksensa johonkin henkiseen asiaan niin sy-

västi ja kiinteästi, että tuo asia vihdoin itse paljastaa totuuden itsestään. Joogi tulee kuin itse tuoksi asiaksi, »jolloin hänen ei tarvitse muuta kuin — sanoisinko — kuunnella, mitä asia itse kertoo itsestään», niinkuin Pekka Ervast sanoo. Uudessa Testamentissa sanotaan, että opetuslapsen on tuotava esiin uutta ja vanhaa. Kun joogi edellisessä asteessa hengittää sisäänsä maailman pahuutta, puhdistaa sen ja hengittää ulos hyvyttä, on se vanhan jalostamista, mutta ei vielä uuden esille tuomista. Nyt hän tässä asteessa tuo esille uutta. Kenties Jeesuksen tavalla voisimme sanoa, että hän kattojen päällä julistaa sitä, mitä täten hiljaisuudessa löytää eli kuulee. Kuitenkin Jeesus puhuu myös henkisestä ruokimisesta ja ruoan valmistamisesta. Ja niinkuin emäntä ei vie ruokatavaroita pöytään sellaisinaan, vaan valmistaa niistä hyvän ja maukkaan aterian, samoin on tulevan joogin opittava tekemään henkisessä ruoanlaitossaan.

5. *Samadhli* eli haltiotila.

Tämä on yhtymistä Jumalaan, ja on se joogin korkein saavutus.

Näin ovat tietäjät syntyneet. He ovat elämässä toisensa jälkeen ponnistaneet katoavaisesta katoamattomaan, ja ovat vahitellen saavuttaneet kuolemattomassa elämisen ja toimimisen taidon. Siten on tietäjien Salainen Veljeskunta lisääntynyt ja kasvanut.

Tältäkin kannalta täytyy meidän tarkata puheena olleita kolmea suurta jumalallista vuodastusta. Sillä ne, jos mikään, sisältävät itseensä korkeimman joogan korkeinta saavutusta.

Teemme tarkkailumme lyhyesti. Tällöin luonnollisesti ajattelemme ihmiskunnan kehitystä kokonaisuutena. Onhan itsestään selvää, etteivät suuret jumal-ihmiset työskentele vain itseään varten, vaan koko ihmiskuntaa ja koko elämää varten — sitäkin suuremmalla syyllä, koska jokaisen ihmisen oleellinen kutsumus on palvelevaisuus. — Ihmiskunnan on omassa elämässään voittajana tyhjennyttävä tästä alemmasta eli kuolevaisuuden maailmasta, täytyttävä jumalallisella eli ikuisuuden elämällä ja toteutettava se sitten yksilöllisessä ja yhteisessä elämässään.

Nyt Buddha oli ensimmäinen ihminen, ensimmäinen joogi, joka täydellisesti tyhjentyi tästä maailmasta ja samalla saavutti yhteyden korkeamman maailman kanssa siten, että hän tuli kuin maljaksi, sanokaamme Graalin maljaksi. Hän oli kuin tyhjä Graalin malja. Samalla tämä malja tuli ihmiskunnan yhteiseksi suureksi perinnöksi, sielulliseksi omaisuudeksi. Ihmiskunta Buddhan voitossa kokonaisuudessaankin muodostui kuin tyhjäksi jumalalliseksi maljaksi.

Jeesus Kristus saavutti sitten — kaikkien suurien tietäjien ja ihmiskunnan kokonaisuudessaan myötävaikuttaessa — sellaisen voiton, että tähän maljaan tuli korkeudesta päin elävä sisältö:

Jumala rakkauteen. Legenda kuvaa tätä symbolisesti siten, että Joosef Arimatialainen kokosi Jeesuksen haavoista vuotanutta verta erääseen maljaan, joka sitten on Graalin malja. Veri tässä symbolisoi rakkautta.

Jeesus samalla puhui Isästä ja Isän valtakunnan tulemisesta ja toteuttamisesta ihmisten elämässä maan päällä. Se aika tuli ja tämä kolmas suuri vuodatus on nyt tapahtunut. Jos puhutaan verestä, niin voidaan puhua myös lihastosta ja luustosta. Jos katsomme eläinkehitystä niin huomaamme, kuinka siinä aluksi muodostuu vain jotain hyytelöä, hyytelöeläimiä, joissa sitten liikkuu jonkunlainen neste, joten puhutaankin kylmäverisistä ja matelijoista. Myöhemmin esiintyvät luurankoiset ja lämminveriset eläimet. Kun tätä käytetään kuvakielenä symbolisoidaksemme jumalallisen elämän ilmentymistä maan päälle, silloin voidaan sanoa Buddhan rakentaneen maljan, joka edustaa lihaksia. Jeesus Kristus toi siihen jumalallisen veren, lämminverisyiden eli rakkauden. Kolmannessa suuressa voitossa, jossa Pekka Ervast oli keskushenkilönä, muodostuu jumalallinen luusto, s.o. inhimillinen ryhti ja vankkuus sellaiseksi, että ihmiskunta osaa ja kykenee järjestymään sellaiseksi yhteisöksi, jossa jumalallinen totuus, rakkaus ja hyvyys toteutuvat.

Näissä täydellistyneissä mahdollisuuksissa ihmiskunta nyt jatkaa kouluaan. Buddhan voitto

auttaa ihmisiä järjellisesti ja totuudenmukaisesti tyhjentyään tästä maailmasta. Jeesus Kristuksen voiton kautta ihmiskunta oppii rakastamaan ja rakastaessaan kantamaan kärsimyksensä. Pekka Ervastian voiton kautta ihmiskunta oppii voittamaan vaikeutensa, väkivaltaisuutensa, järjestyäkseen tietoisesti ja vapaaehtoisesti yhtenäiseksi, työjakoiseksi veljeskunnaksi; jolloin ihmisissä yksilöinä ja kansoissa ja ihmiskunnassa kokonaisuudessaan helvetit tai helvetit häviävät ja taivaallinen järjestys vallitsee.

VIII.

KERTAILIJEN ELÄMÄ ETENE.

Ulkonainen elämä ympärillämme on niin rikkasta, vaihtelevaa ja monipuolista, että ihminen sen vuoksi voi aivan unohtaa itsensä. Mutta itsensäunohtamistakin on sekä oikeata että hyljättävää. On lopulta vaan yksi syy, joka varsinaisesti oikeuttaa unohtamaan itsensä. Ja se on palvelevaisuus. Mutta osatakseen oikein palvella täytyy tuntea elämän tahto ja tarkoitus. Vain silloin voi palvella yhdessä ja sopuoinnussa elämän kanssa. Palvellessaan ihminen vasta oikein ja varsinaisesti oppiikin elämää ymmärtämään.

Kun nyt katselemme ulkonaista elämää, huomaamme siinä yleensä kaiken kertaantuvan. Yöt ja päivät, kesät ja talvet seuraavat toisiaan aina uudelleen. Eivät tietenkään aivan samantlaisina. Toiminta kehittyy. Suuren elämän kehitystä emme yhdessä ihmisiässä tosin paljoakaan huomaa. Mutta tuhansissa tai miljoonissa vuosissa sen jo selvästi huomaa. Joku sisäinen malli tai periaate pyrkii esille ulkonaisessa luonnossa.

Sama on asia kääntäessämme huomiomme

sisäiseen, inhimilliseen elämään. Ihmissessäkin pyrkii esille sisäinen periaate: korkeampi minä, Taivaallinen Ihminen.

Tätä asiaa ymmärtääksemme muistakaamme: Mooseksenkin luomiskertomuksessa esiintyy kaksi ihmisen luomista. Ensimmäinen on Elohimien luoma miesnaisellinen, s.o. kaksisukuinen ihminen, Jumalan kuva. Tämä Jumalan kuva on nyt meidän sisällämme oleva yksilöllisyytemme. Toinen, jehovistinen luominen toistuu aina jokaisessa jälleensyntyvässä persoonallisuudessa; joka nykyään on ulkoisesti yksisukuinen, joko miehinen tai naisellinen. Korkeampi minä ei kokonaisuudessaan synny persoonallisuuteen, vaan ainoastaan joku puoli siitä. Pekka Ervast vertaakin korkeampaa minää kellon tauluun, jossa kaikki tunnit näkyvät, ja persoonallisuutta osoittajaan, joka näyttää yhtä tuntia kerrallaan. Toisin sanoen korkeampi minä ilmentää jälleensyntyvissä persoonallisuuksissaan eri puolia itsestään. Siten jälleensyntyvä persoonallisuus kasvaa, kunnes se saavuttaa sellaisen täydellisyyden, että suuressa vihkimyksessä korkeampi ja alempi minä täydellisesti yhtyvät, joten ei ole enää kahta vaan yksi minä. Pekka Ervast kylläkin lisää, että tällainen suuri vihkimys on harvinainen asia. Kuitenkaan ei kehitys pääty tähänkään, vaan jatkuu edelleen.

Liitämme tähän erään kertailevan jaksottaisuuden, jota Pekka Ervast noudatti perustamansa

ja johtamansa Ruusu-Risti Seuran vuosikokouksissa. Ne kulkivat seitsenjaksoina ihmisen seitsemän prinssiin mukaan. Ensimmäinen vuosikokous kulki fyysisen ruumiin ja seitsemäs aatman merkeissä. Sitten alkoi toinen, kolmas j.n.e. kierros samassa järjestyksessä.

Kaikki tämä on elämän kertailua. Siten tarjoutuu tilaisuus olemuksemme eri puolien kertaillevaan rakentamiseen ja vahvistamiseen. On kuin rakentaisimme omassa ruumiillisessa olemuksessamme jonkunlaisia kulkuneuvoja, voidaksemme elää, toimia ja vaeltaa vajoamatta erilaisiin elementteihin. Onhan tässä ulkoisessakin maailmassa kolme elementtiä: maa, vesi ja ilma, joissa kussakin tarvitaan erilainen kulkuneuvo. Neljäs näkyvä vaikka salaperäisempi elementti on tuli.

Mutta on myös sisäisiä, näkymättömiä elementtejä. Voimme tässä seurata elämän ja tajunnan laskeutumista sisäisemmistä maailmoista neljään alemman maailman elementtiin — koska nyt elämme neljännessä luomispäivässä. Selväpiirteisimmän esityksen näistä asioista saamme Pekka Ervastin kirjasta »Christosophisia peruskysymyksiä I». Ensimmäinen luomispäivä elettiin siinä elementissä, jota sanotaan alemman älyn tasoksi. Siinä ollutta työohjelmaa eräällä tavalla esittääksemme voimme sanoa: olisi pitänyt henkitajuntana osata elää ja toimia niin, ettei olisi »vajottu» älyelementtiin, vaan olisi osattu

elää ja toimia vajoamatta siihen. Voimme ajatella sellaista mahdollisuutta — ainakin teoriassa — että kaikki tajunnat olisivat osanneet elää voittajina, jolloin ei sen alempiin elementteihin olisikaan tarvittu laskeutua. Voimmehan olettaa, että jotkut harvat silloisen ihmiskunnan tajunnat saavuttivatkin ensimmäisessä eli Saturnuskaudessa sellaisen täydellisyyden, sellaiset »kulkuneuvot», ettei heidän tähtensä olisikaan tarvittu laskeutua syvemmälle aineeseen. Mutta myöskin voimme ymmärtää, että hekin seurasivat mukana »lankeemukseen» heikompien tajuntojen auttajiksi.

Nyt kysymme: mikä sitten oli se houkutus eli ansa, joka Saturnuskaudessa saattoi silloiset tajunnat vajoamaan elementtiin? Ansa oli: houkutus älyllisiin aikaansaannoksiin sellaisenaan. Nykyään tämä ansa esiintyy m.m. sofistisessa logiikassa. Tyydytään siihen, että jokin asia saadaan näyttämään siltä miltä se tahdotaankin saada näyttämään — välittämättä siitä, onko se syvintä olemustaan myöden totta, onko se sopu-soinnussa moraalin, s.o. Vuorisaarnan neuvojen kanssa.

Voimme siis ymmärtää, että Saturnuskaudessa vain »harvat valitut» osasivat rakentaa itsestään »kulkuneuvon», joka ei vajonnut älyelementtiin. Kun sitten planetaarisen yön jälkeen alkoi toinen luomispäivä, niin avautui se älyelementin pohjasta alemmaksi tunnetasoksi. Tämä oli

Aurinkoluomispäivä. Nyt piti osata rakentaa omasta olemuksestaan sellainen »vene», ettei vajottaisi tunne-elementtiin. Elämä alemmassa tunteessa ei olisi saanut tulla itsetarkoitukseen, vaan olisi pitänyt osata elää ja toimia niin, että tajuntana olisi pysytty puhtaassa aurinkotunteessa, sitä käyttäen ja ilmentäen. Tietysti taas »harvat valitut» täysin onnistuivat. Valtavat joukot vajosivat tunne-elementtiin. Kun sitten alkoi kolmas luomispäivä, avautui se tunne-elementin pohjalta eetteritasolle. Se oli Kuuluomiskausi.

Tällöin liittyivät ihmisen olemukseen sähköeli sukupuolivoimat. Nyt olisi pitänyt kyetä rakentua totuuden järkevyydessä »tulenkestäviksi». Olisi pitänyt osata henkitajuntana elää ja toimia tulielementissä, vajoamatta siihen. Tähän jälleen kykenivät harvat valitut. Toiset luonnonvoima kiehtoi ja vei mukanaan.

Kun sitten pralajan jälkeen alkoi neljäs eli nykyinen Maakausi, avautui se eetterivoimien pohjalta ja on nyt tämä meidän kemiallis-fyysillinen maailmamme. Nyt olemme puettut fyysilliseen ruumiiseen, ja edelliset kolme, s.o. eetteri-, tunne- ja älyelementti eli taso ovat ruumiimme sisällä näkymättöminä voimina. Nyt meitä kiehtoo ja vetää mukaansa alemman luonnon mahtava himo. Nousee kysymys: pitäisikö meidän vajota tuohonkin himoon, niin että seuraavana eli viidentenä luomispäivänä olisimme jos-

sain vieläkin syvemmällä aineessa? — Sellainen ei ole jumalallinen suunnitelma. Planeetassamme on saatava — ja sen korkeammassa johdossa on jo saatukin — voitto, niin että se pääsee nousemaan taso tasolta ylöspäin. Viidennen luomispäivän elämä on jo jälleen oleva eetteritasolla.

Nyt herääkin kysymys: miten pääsemme nousemaan? On voitettava luonnon himo rakentamalla neljänkertaiset kulkuneuvot. Alkaaksemme ylhäältäpäin on meidän osattava rakentaa kulkuneuvo älyelementissä. Pekka Ervast nimittää tätä ilmakokeeksi. Täytyy luopua vallanhimosta, väkivallasta, ja oppia Isän tahtoa ilmentäen palvelemaan. Toiseksi on meidän opittava rakentamaan sielullinen vene, voidaksemme olla vajoamatta tunne-elementtiin. Pekka Ervast sanoo tätä vesikokeeksi. On luovuttava sekä umpimähkäisestä uskosta että ainaisesta epäilyksestä. Kolmanneksi on opittava voittamaan tulikoe, eetterinen sukupuolivoima. Tätä mahtavaa sukupuolivoimaa me emme lopullisesti ja myönteisesti voita, ellemmme opi palvelen rakastamaan, ellei sisäinen Kristus meissä herää, synny ja kasva. Neljäntenä on maakulkuneuvo, maakoe. Miten sen voitamme? Vain maailmasta luopuen ja käytännöllisesti kulkemalla Mestarin jäljissä. Ellemme tätä tahdo jatkuvasti tehdä, silloin pianikin astumme kaikenlaisiin suonsilmukoihin.

Nyt voimme hiukan tarkastella miten meitä uskonnoissa on autettu noita sisäisiä kulkuneuvoja rakentamaan.

Elämä kertoo työtään siten, että juurirodut kertaavat luomispäiviä. Niinkuin on seitsemän luomispäivää, samoin on meidän neljännessä luomispäivässämme seitsemän juurirotua. Nykyään elämme viidennessä juurirodussa. Siinäkin on taas seitsemän alarotua eli sivistystä, joista europalainen on viides. Nämäkin alarodut ovat kertaalleet sekä juurirotuja että luomispäiviä. Ensimmäinen eli Intian sivistys kertasi Saturnuskautta, ensimmäistä luomispäivää. Mikä oli intialaisen sivistyksen siveellinen eli siis käytännöllinen ohje? Se oli dharmen eli velvollisuuden täyttäminen. Ymmärrämme, että kun ihminen täyttää hyvin dharmansa eli velvollisuutensa, silloin hän ei vajoa turhaan pohtimiseen, vaan pysyy henkitajuntana voittajana järjellisessä kirkkaudessa, henkisessä valossa. Tämä sama ensimmäinen vaatimus läpäisee edelleen kaikkia myöhempiä sivistyksiä. Viisaiden ainainen ohje on: täytä hyvin velvollisuutesi, äläkä ota päällesi maailman tyrkyttämiä uusia maallisia velvollisuuksia. Siten sinun persoonallinen kuormasi kevenee, joten ilmakeen osalta et tarvitse vajota vallanhimoon.

Zarathustralainen sivistys kertasi toista luomispäivää, Aurinkokautta. Velvollisuuden täyttämiseen liittyi erikoiseksi lisävelvollisuudeksi

puhtauden ihanne. Puhtaus ulkonaisessa mutta vieläkin enemmän sisäisessä ajatus- ja tunne-elämässä. Tämä vaikutti myös eetterivoimien puhtauteen. Se oli tavallaan vesikoetta, sielullisen veneen rakentamista.

Egyptiläinen sivistys kertasi kolmatta juurirotua ja kolmatta luomispäivää, Kuukautta. Siinä pyrittiin tietoiseen yhteyteen luonnossa ja kosmoksessa vallitsevan järjestyksen kanssa. Se oli tavallaan tulikoetta. opetti voittaman sukupuolivoimaa astraaliruumiin yhteydessä.

Kreikkalais-roomalainen sivistys kertasi neljättä, atlantilaista juurirotua, joka atlantilainen rotu tyypillisimmin edusti nykyistä neljättä luomispäivää, Maakautta, ollen syvimmällä aineen pohjassa. Siinä etsittiin teon eli muodon kauneutta. On ymmärrettävää, että kun ei vielä varsinaisesti osattu etsiä sisäistä kauneutta, niin kuin pitäisi, niin harjaannuttiin edes ulkonaista kauneutta etsimään. Tässä valmistavassa merkityksessä se myös oli maakoetta. Kuitenkin kreikkalaisessa sivistyksessä pääsi jonkunlainen pilailu valtaan. Siihen taas vaikutti juuri tuo, ettei niinkään etsitty sisäistä kauneutta, vaan ulkoista, muodollista. Pilailu vei jonkunlaiseen vallattomuuteen. Silloin tuli roomalainen sivistys, joka palautti järjestyksen ankaralla kädellä. Niinhän yleensä käy. Kun kansat eivät vapaaehtoisesti halua toteuttaa ihannetta sivistyskansana, silloin tulee joku, joka kutsuu järjestykseen ankaruudella.

Tämä viides eli indo-euroopalainen juurirotu kokonaisuudessaan, mutta varsinaisesti sen viides eli euroopalainen sivistys on ensimmäinen porras ylöspäisellä puolella. Pekka Ervast sanoo, että tähän kuuluu kristinusko, mutta siihen kuuluvat myös juutalaisuus, buddhalaisuus ja muhametti-laisuus. Teosofis-kristosofisessa sanomassa alkaa kuudes alarotu ja sen sivistys, josta kasvaa myös kuudes juurirotu.

— — —

Tässäkin yhteydessä on meidän jälleen palat-tava noihin suuriin jumalallisiin vuodatuksiin. Niin tärkeätä ja välttämätöntä kuin muodollisen elämän kertailu onkin, on se elämän kokonaisuuden kannalta vain toinen puoli asiassa. Se on kuin pellon muokkausta, johon aikanaan siemen kylvetään, jotta sato saavutettaisiin.

Eräässä mielessä voisimme sadon nousemiseksi sanoa sitä, kun planeettamme alkaa, tai on alka-nut, nousevan kehityksensä. Atlantilaisessa ro-dussa tapahtui kyllä ratkaiseva käänne, mutta viides rotu vasta varsinaisemmin on nousevalla puolella. Siksi viidennessä rodussa täytyy, tai on täytynyt tapahtua myös täydellisen siemenen kylvö korkeuksista. Se kylvö tapahtui niissä kolmessa suuressa vuodatuksessa, joista jo on puhuttu. Mutta samalla tämä täydellisyyden kylvö oli myös ensimmäistä täydellisyyden satoa. Samalla kun Siddhartha Gotamassa, Jeesus Nat-sarenuksessa ja Pekka Ervastissa tuli kylvetyksi

täydellisyyden siemen meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme, samalla he itse kukin omalta kohdaltaan ja kaikki yhteisesti olivat ensimmäinen täydellisyyden kypsynyt hedelmä.

Että tämä kaikki on täytynyt tapahtua nimenomaan tässä viidennessä juurirodussa, siitä ensin sananen.

Pekka Ervast sanoo, että se kosmillisen Kristuksen ruumistuminen, mikä tapahtui Jeesus Natsarenuksessa neljännen alarodun eli roomalaisen sivistyksen aikana, se ei olisi voinut tapahtua neljännessä juurirodussa, koska ruumiimmekin olivat silloin vielä liian karkeat. Mutta ei voitu odottaa sitäkään aikaa, että se olisi tapahtunut vasta kuudennessa juurirodussa, sillä silloin olisimme tässä viidennessä juurirodussa ennättäneet vajota liian syvälle materialismiin.

Mutta nyt on huomattava, että materialismiin innoittavat juuri toisen eli Aurinkokauden epäonnistuneet, joita yhteisellä nimellä nimitetään Ahrimaneiksi. Tämän ahrimanisen vaikutuksen voittaa Logos Poikana; joka juuri Jeesus Natsarenuksessa ensikerran täydellisesti ruumistui. Kuitenkin meillä on myös sekä Kuukauden että Saturnuskauden epäonnistuneet. Kuukauden epäonnistuneita sanotaan yhteisellä nimellä Lusi-fereiksi. Heidän innoituksensa kannustaa pyrkimään tietoon tiedon vuoksi, seurauksista välittämättä. Tämän vaikutuksen voittaa Logos Pyhänä Henkenä. Sillä Pyhä Henki on nimenomaan

järkeä valaiseva totuuden tiedon henki. Siddhartha Gotamassa ensikerran ruumistui Logoksen Pyhän Hengen täydellisyys. Siddhartha Gotama voitti Lusiferin, voitti edesvastuuttoman pyrkimisen tietoon tiedon vuoksi.

Täten oli tullut Siddhartha Gotamassa ja Jeesus Natsarenuksessa kaksi ratkaisevaa voittoa saavutetuksi. Mutta jäljellä olivat vielä syvimmällä olevat Saturnuskauden epäonnistuneet, yhteisellä nimellä Saatanat. Heidän vaikutuksensa kannustaa valtaan, keinoista välittämättä. Ja tämä on pahinta kaikesta. Pahinta kaikesta on vallanhimo ja ihannoitu väkivalta. Vain Isä yksin osaa oikein käyttää valtaa. Siksi Logos Isänä voittaa Saatanan.

Tämäkin täytyy tapahtua oikeana aikana, oikeassa kehityksen kohdassa. Se ei ole voinut tapahtua ennen aikojaan. Ei se ole voinut tapahtua ennen Logoksen täydellisyyden inkarnoitumista Pyhänä Henkenä ja Poikana. Onhan sanottu, että Pyhä Henki johtaa Pojan luo ja Poika Isän luo. Eikä se myöskään olisi voinut tapahtua liian myöhään. Sillä jos se olisi tapahtunut vasta seitsemännessä juurirodussa, silloin ihmiskunta olisi tässä viidennessä juurirodussa ennättänyt vajota liian syvälle väkivaltaan. Siksi tämäkin Isän inkarnoituminen täytyi tapahtua tässä viidennessä juurirodussa, joka on, niinkuin sanottu, ensimmäinen varsinainen porras nousuvalla puolella. Se tapahtui nyt viidennen juuri-

rodun viidennen alarodun aikana, ja se aloittaa kuudennen alarodun ja sen sivistyksen. Logos Isänä inkarnoitui ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen Pekka Ervastissa. Avaruuksien kaikkiallinen Elämä, Jumala, tunnusti hänet Pojakseksi siinä valtavassa henkisessä uudestisyntymisessä, mikä hänessä tapahtui 13 p:nä lokakuuta 1896, hänen ollessaan 21:llä ikävuodellaan. Siinä vuodatuksessa tulee väkivalta voitetuksi.

— — —

Esityksemme kokonaisuus vaatii, että katsomme näitä asioita edellä esitettyihin elementteihin vajoamattomuuden kannalta. — Siddhartha Gotama on rakentanut itsessään kaikki »kulkuneuvot». Hän osasi kulkea kaikissa alemmissä elementeissä vajoamatta niihin. Tämä saavutus näkyy siinä, että Gotama osasi järkiperusteilla kieltäytyä ja siten tyhjentyä kaikesta kuolevaisesta. Hänen persoonallisuutensa oli kuin satujen laiva, joka saattoi kulkea maassa, tulessa ja ilmassa, vajoamatta niihin.

Mutta tavallaan tämä laiva oli tyhjä. Se odotti lastiaan, sisältöään. Eihän satujenkaan laiva saa olla oma tarkoituksensa. Laivan täytyy palvella elämää. Siihen täytyy saada kuorma, jota se kuljettaa.

Kysymme: mikä oli oleva tämän laivan sisältö? Se oli oleva koko tämä elämän koulu, koko tämä meidänkin planeettamme. Senhän Jeesus Kris-

tus lopulta kokonaisuudessaan sulki auraansa, niinkuin Pekka Ervast opettaa.

Mutta tällöinpä Jeesus Kristuksen olemus oikeastaan tuli myös tuoksi laivaksi, tai että hän uudestisyntyi Buddhan rakentaman laivan. Maapallo kouluineen oli nyt siinä laivassa. Planeetta oli täten pelastettu.

Mitä kuitenkin vielä puuttui? Puuttui tottelevaisuus. Laivassa riideltiin. Siellä kävi verinen melske. Vaikka Jeesus Kristus oli tullut sen korkeammaksi johtajaksi, niin Saatana oli yhä sen alempana minänä, käytännöllisenä johtajana. Sentähden korkeamman johdon oli saatava käsiinsä myös käytännöllinen elämä. Sitä varten Logoksen oli Isänä astuttava käytännölliseen, ruumiilliseen maailmaan. Isän majesteettius näkyy aluksi siinä, että hyvän koulu ottaa paikansa julkisessa elämässä, niissä ihmisissä, jotka Hänen käskyjensä seuraamisessa uhrautuvat. Isä kukistaa eli voittaa väkivallan, pahan ja Saatanan siten, että muodostuu aluksi edes pieni mutta sitten yhä kasvava joukko ihmisiä, jotka jokainen kohdaltaan ja kaikki sopusointuisesti ja yhteisin voimin täyttävät Isän tahtoa Vuorisaarnan siiveysopin hengessä, vastustamatta pahaa. Siten Isän johdon ympärille kasvaa uudestisyntyneyt henkinen valiojoukko. Omassa keskuudessaan he luovat uuden järjestyksen, ei pakkokeinoin, vaan vapaaehtoisessa Isän tahdon ilmentämisessä. Johtajat eivät kuvittele olevansa toisten

yläpuolella, vaan pikemminkin — tavallaan — toisten alapuolella; ei teeskennellen nöyryyttä, vaan palvelen siten, että he ilmentävät Isän tahtoa. Isän tahtoa ilmentäen he tekevät kaikin voimin työtä toisten auttamiseksi. Missään tapauksessa he eivät pyri olemaan johdossa toisia pakoittamalla, ei pakoittamalla henkisesti eikä ruumiillisesti. He ovat johdossa senkautta, että he ovat enemmästä luopuneet, enemmän uhrautuneet, enemmän rakastavat, enemmän palvelevat, enemmän työtä tekevät. He ovat johtajia senkautta, että toiset vapaaehtoisesti tekevät työtä heidän kanssaan ja heidän johdossaan. Johtaja seuraa Isää käytännössä. Ei hänen tahtonsa, vaan Isän. — Tämä on se uusi elämäntilfilosofia, johon henkisen valiojoukon yksilöitä ja ryhmiä näistä puolin kasvatetaan. Vain täten Isä voi jatkuvasti ottaa johdon käsiinsä maankin päällä. Pekka Ervastissa Isä on entistä syvem- mälle ruumiilliseen elämäämme astunut, ja voit- tajana tämän työn alulle pannut. Ja entistä selvemmin Pekka Ervast sanoo: ensimmäinen totuus fyysillisen tason elämässä on veljesrakkaus. Ja hän lisää: ellette vielä osaa ettekä kykene toisianne rakastamaan, niin yrittäkää edes su- vaita toisianne. Elämä ei ole leikkelyä, ei mieli- valtaisuutta. Elämä asettuu yhä elävämpänä eteemme ja sanoo: valitse! Tahdotko kulkea kuolemaan vaiko elämään?

IX.

BUDDHALAISUUS.

Ihmiskunnan yhteiselämän tarkoituksena on, että Jumalan valtakunta lähestyisi ja toteutuisi ihmisten elämässä maankin päällä. Alustavan ratkaisevasti tapahtuu tämä siten, että aurinkokuntamme kolminainen Logos kolmessa asteessa, s.o. Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä ottaa universaalisen vihkimyksen ihmiskunnassa, tuoden siten äärettömyyksien Jumalan eli kaikkiallisen Isän elämän ihmiskuntaan. Totuudenetsijän kokemus sanoo, että tämä ratkaiseva tapaus kaikissa kolmessa asteessaan on nyt tapahtunut. Niinkuin jo olemme useasti sanoneet, nuo kolme ihmistä ovat olleet Siddhartha Gotama, Jeesus Natsarenus ja Pekka Ervast. Näin ollen kuuluu asiaan, että käsittelemme näin saatuja kolmea elämänyymmärrystä kutakin erikseen. Seuraamme historiallisen kehityksen järjestystä ja aloitamme buddhalaisuudesta.

Buddhalaisuuteen voimme tässä tutustua neljässä asteessa. 1: Buddhan nuoruus. 2: Buddhan totuudenetsintä. 3: Buddhan oppi. 4: Buddhan merkitys ihmiskunnalle.

Buddha syntyi Intiassa, Kapilavastun perintöprinssinä noin 600 vuotta ennen Kristusta. Hänen kuninkaallinen nimensä oli Siddhartha ja sukunimensä Gautama eli Gotama. Hänen lapsuutensa ja nuoruutensa muodostui erikoiseksi senkautta, että joku brahmiini oli ennustanut pojasta tulevan Buddhan. Hänen isänsä puolestaan arveli, että Siddharthasta oli tuleva kuningas hänen jälkeensä. Siksi kuningas rakennutti pojalleen kolme upeata palatsia eri vuodenaikojen mukaan ja ympäröi hänet nuorella, iloisella väellä ja kaikella kauniilla, joten prinssi ei milloinkaan saanut nähdä mitään kärsimystä eikä rumaa. Siddhartha oli mennyt nuorena naimisiin suloisimman prinsessan kanssa, ja hänellä oli poikakin.

Näin eli nuori ruhtinas kaiken ilon ja kauniin ympäröimänä; kunnes hänen kohtalonsa hetki löi siinä muodossa, että hän kaikesta huolimatta sai nähdä neljä ajatuksia herättävää tapausta. Hän kulki palvelijansa kanssa tiellä, jolloin heidän vastaansa tuli ikäloppu ukko. Siddhartha hämmästyi. Sillä sellaista hän ei ollut ennen nähnyt. Toisella kerralla hän tapasi sairaan ihmisen, joka vaikeroi ja valitti. Kolmannella ajelulla hän näki kuolleen, jota neljä miestä kantoi. Siddhartha hämmästyi yhä enemmän, etenkin saatuaan palvelijaltaan kuulla, että kuka tahansa voi tulla sairaaksi, että kaikkien, siis prinssinkin kohtalona oli tulla vanhaksi ja kuolla. Neljännellä kerralla Siddhartha näki arvokkaan erakon. Sanotaan,

että deva, enkeli, oli prinssille täten näyttänyt neljä näkyä.

Mutta nämä näyt olivat kylliksi nuorelle, onnelliselle ruhtinaalle. Hän alkoi tuntea olonsa sietämättömäksi. Siddhartha ajatteli: kun lopputulos on kaiken kuolema, niin mitä merkitsee ihmiselämä? Hän kääntyi kysymyksessään isänsä ja muitten puoleen, mutta kaikki olivat tietämättömiä tässä kaikkein tärkeimmässä asiassa. Kukaan ei kyennyt antamaan järjellistä vastausta. Tällöin ruhtinas Siddhartha päätti luopua kaikesta. Niin hän sitten tekikin. Noin 28 vuoden ikäisenä hän hiljaa ja huomaamatta ratsasti palatseistaan palvelijansa mukana toisen maan alueelle. Sieltä palvelija vei ratsut ja puvut takaisin. Siddhartha jatkoi matkaansa yksin, liittyäkseen metsissä eleleviin erakkoihin, heidän kanssaan keskustellakseen ja selvyyttä elämän ristiriitaiseen pulmaan etsiäkseen.

Ennenkuin nyt etenemme on tehtävämme kysyä: minkä opetuksen saamme Buddhan nuoruudesta? Saamme tärkeän opetuksen. Jos mikään niin tämä osoittaa, että me ihmiset olemme eri kehitystasolla olevia henkilötajuntoja. Suuri enemmistö ihmisiä pitäisi onnellisessa avioliitossa ja perintöruhtinaan asemassa olemista mitä suurimpana saavutuksena. Eivät he antaisi ikäloppujen ukkojen, sairaiden tai kuolleiden ruumiiden rauhaansa ja onneansa häiritä. Korkeintaan he ryhtyisivät puuhaamaan jonkunlaisia »hyvänteke-

väisyy»-yhdistyksiä — jotteivät sellaiset näyt pääsisi häiritsemään heidän rauhaansa. Vaikka kaikilla ihmisillä on sama päämäärä, niin perin harvat minään aikana ovat jo syntyessään niin henkeviä, niin järkeviä ja eroittamiskykyisiä, että he Siddharthan tavalla tahtovat löytää Jumalan, tahtovat tietää totuuden.

Ja nyt eteenpäin. Niinkuin sanottu, noin 28 vuotiaana Siddhartha luopui kaikesta ja liittyi silloisten erakkojen seuraan. Erakotkaan eivät kyenneet tyydyttävästi vastaamaan Siddharthan kysymyksiin, mutta kuitenkin hän liittyi heihin siinä toivossa, että vastaus mahdollisesti löydetäisiin. Erakkojen seurassa hän harjoitti kieltäytymistä, m.m. ankaraa paastoa, tullen vähitellen siihen, että hän päivittäin söi vain jonkun riisin jyvän. Siten hän tuli lopulta niin heikoksi, että hän kaatui tajuttomana maahan, ja hänen luultiin kuolleen. Kuitenkin hän virkosi, ja eräs aatelisnainen toi hänelle ruokaa. Silloin Siddhartha ymmärsi, että hänen on syötävä, jottei nälkään kuolisi, ja että voisi jatkaa etsintäänsä. Käveltyään hän joutui erään bo-puun juurelle ja päätti itsekseen: tuon puun juurelle istun enkä nouse ennenkuin saavutan totuuden tiedon. Ja niin hän teki. Hän istui ja mietiskeli. Ankarat olivat hänen kamppailunsa siinä mietiskellessään. Mutta hän voitti kaikki kiusaukset ja vastukset, ja eräänä aamuna, juuri päivän valjetessa, hän saavutti valaistuksen. Tämä tapahtui täysikuun

päivänä, ja Siddhartha, josta nyt tuli Buddha, oli tällöin 35 vuoden ikäinen.

— — —

Mitä Buddha tällöin saavutti? Hän näki omat menneet elämänsä, näki syyn ihmisten kurjuuteen ja pelastuksen siitä. Kaiken kurjuuden syy oli *tietämättömyys*. Tietämättömyydessään ihmiset tavoittelevat sellaista, mitä ei pitäisi tavoitella ja ovat välinpitämättömiä siinä, missä heidän pitäisi uurastaa.

Kaikki tämä selvisi Buddhalle *neljänä jalona totuutena*, jotka ovat:

1. *Kehittyvän olemassaolon kurjuudet, joiden seurauksena on syntymä ja kuolema, elämä toisensa perästä.*

2. *Kurjuuden aiheuttava syy, joka on alati uudistunut itsensä tyydyttämisen halu, vaikkei sitä päämäärää koskaan voi saavuttaa.*

3. *Tämän halun kuolettaminen tai siitä vierottaminen.*

4. *Keinot tämän halun kuolettamiseen.*

Näitä neljää jaloa totuutta ajatellamme huomaamme, kuinka ensimmäinen ja toinen muodostavat kuin toisiaan vahvistavan parin, ja samoin kolmas ja neljäs. Ensimmäinen totuus on kehittyvän olemassaolon kurjuudet. Mutta mihin kurjuus yleensä ihmisiä kannustaa? Eiköhän etsimään unohdusta tai »lievennystä» nautinnoista? Ja mikä taas tästä seuraa? Seuraa lisääntyvät kurjuudet. Näinollen kurjuudet joh-

tavat nautinnoihin ja nautinnot kurjuuksiin. Ensimmäinen ja toinen jalo totuus ovat näinollen kuin kaksi jättiläistä tai petoa: kurjuus-peto ja nautinto-peto. Ne ikäänkuin leikkivät pallosilla, ja pallo on elävä ihminen. Puhutaankin kahdesta pedosta, maa- ja meripedosta. Nautinto-petoa sopii nimittää meripedoksi ja kurjuus-petoa maa-pedoksi. Kurjuus-peto heittää ihmisen nautinto-pedolle, joka sitä vähän »käsittelee» ja heittää takaisin kurjuus-pedolle. Kurjuus-peto vuorostaan »käsittelee» ihmis-palloa omalla tavallaan ja heittää jälleen nautinto-pedolle. J.n.e. vuorotellen aina siihen asti, kunnes ihminen buddhalaisittain herää ja siirtyy kolmannen ja neljännen jalon totuuden piiriin. Ne taas ovat kuin kaksi enkeliä, jotka auttavat ja tukevat pyrkivää ihmistä kummastakin käsipuolesta. Kolmas jalo totuus on halun kuolettaminen ja neljäs keinot kuolettamiseen. Mutta niinhän on, että kun ihminen kuolettaa nautinnonhaluaan, silloin hänelle keinot selviävät, ja kun hän keinoja käyttää, silloin halun kuolettaminen onnistuu paremmin. J.n.e. aina siihen asti, kunnes keinon seuraamisessa nautinnonhalu on kuoletettu.

Tällaisen valaistuksen saavutettuaan Buddha sitten ajatteli ihmiskuntaa ja näki sen vaikean tilan. Tietämättömyydessään ihmiset sotkeutuvat yhä pahemmin jälleensyntymisen pyörään. Pahinta on, että ihmiset tyytyvät elämään nautintoa varten. Kyllä he näkevät, että heidänkin

ruumiillisen vaelluksensa tulos on: haiseva möhkäle. . . mutta he jatkavat edelleen, niinkuin he eivät sitä tietäisi. Vaikeata on ihmisten herättäminen järkevään ajatteluun ja totuuden etsimiseen. Buddha näki sen ja hän ajatteli luopua yrittämästä ihmisistä valistamaan.

Mutta sitten tapahtui kaksi seikkaa, jotka saivat Buddhan muuttamaan mielensä. Kerrotaan, että jumala Brahmaa itse kuiskasi hänelle, että on kuitenkin muutamia ihmisiä, jotka voivat vastaanottaa totuuden sanoman. Toiseksi Buddha itse tunsu sääliä kärsiviä kohtaan. Ja niin Buddha ryhtyi ihmisistä opettamaan, jatkaen julkista opetustyötään noin 45 vuotta. Hän kuoli 80 vuoden vanhana.

— — —

Tästä tulemmekin Buddhan käytännölliseen siveysoppiin. Ensimmäisenä on lyhyt mutta asiallinen uskontunnustus, *kolme opasta*, jonka buddhalainen lausuu ensikerran seurakunnan edessä tultuaan siihen ikään, että hän tarvitsee oman uskontunnustuksensa. Tunnustus kuuluu:

Minä otan Buddhan oppaakseni.

Minä otan Buddhan opin oppaakseni.

Minä otan buddhalaisen (munkki-) veljeskunnan oppaakseni.

Tässä on huomattava, että buddhalaiseksi tullaan vain omakohtaisen käytännöllisen pyrkimyksen kautta.

Tähän uskontunnustukseen kuuluu *pansiili* eli

viisi käskyä, jotka buddhalainen samalla lausuu ja myöhemmin aina toistaa temppelissä. Käskyt ovat laaditut lupauksen muotoon ja kuuluvat:

1. *Minä noudatan käskyä olla tappamatta eläviä olentoja.*

2. *Minä noudatan käskyä olla varastamatta.*

3. *Minä noudatan käskyä kieltäytyä laittomasta sukupuolisesta yhtymisestä.*

4. *Minä noudatan käskyä kavahtaa valhetta ja kavaluutta.*

5. *Minä noudatan käskyä olla käyttämättä päihdytysaineita.*

Buddhalaiset yleensä ovat kasvissyöjiä. Sillä he eivät tahdo tappaa eläimiä. Mutta tämän kruunaa se, että buddhalaiset eivät tapa ihmisiäkään. Sanotaankin, että buddhalaisuus on ainoa uskonto, jota ei ole levitetty sodalla, aseilla ja väkivallalla, vaan elävällä elämällä ja siunaavalla valistustyöllä. Länsimaiden onnettomuus onkin, että kun kristinusko pääsi vuoden 325 jälkeen muodostumaan valtiouuskonnoksi, muodostuen veriseksi ja väkivaltaiseksi, ei täällä sen jälkeen ole ollut todellista uskontoa, ei Kristuksen seurakuntaa, joka toiminnassaan ja johdossaan seuraisi Mestarin neuvoja, valaistakseen opetuksellaan ja rohkaistakseen esimerkillään.

Kolmannessa lupauksessa puhutaan laittomasta sukupuoliyhtymisestä. Herää kysymys: milloin sukupuoliyhtyminen on laillista, milloin laitonta? Tiedämme kyllä, miten asia on järjestetty nykyi-

sessä yhteiskunnassa. Sukupuolielämä katsotaan lailliseksi miehen ja naisen välillä, kun viranomaiset ovat laillistuttaneet heidän avioliittonsa. Selväähän on, että asiaa voidaan katsoa myöskin jumalallisen viisauden kannalta. Muistammehan, miten vanhaan aikaan asiaan suhtauduttiin. Avioliittoa pidettiin oikeana eli siis laillisena silloin, kun se perustettiin karmallisten ja sielullisten seikkain nojalla. Siksi asiassa neuvoteltiin tietäjien tai astrologien kanssa. Näin perustettu avioliitto katsottiin, niinkuin sanottu, oikeaksi. Alempiarvoisena, eräänlaisten luonnonhenkien aiheuttamana pidettiin sellaista avioliittoa, jonka nuoret perustivat vain omien rakastumisiensa perusteella.

Näin oli asia muinaisina aikoina. Mutta ihmiskunta kehittyi, ihmiset jatkuvasti yksilöityvät. Luonnollisesti näinollen ilmenee uusia seikkoja tässäkin asiassa. Niinpä Pekka Ervast opettaa, että avioliittoonkin on mentävä vain kiinnostuksesta. Hän opettaa, että sukupuolielämä on luonnollista vain miehen ja naisen välillä, kun he rakastavat toisiaan, ovat rakkaudessaan uskollisia. Vielä saamme kuulla ja on otettava huomioon, että ihmisten tehtävä on kokonaan voittaa sukupuolisuus. Pekka Ervast opettaa, että kuudennessa juurirodussa ei enää olla jaettu kahteen sukupuoleen, vaan ruumiita syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. Kristus myös puhuu, että ylösnousemuksessa, täydellistyneem-

mässä elämässä ei naida eikä mennä miehelle. Näinollen voimme nyt jo jonkun täydellistyneemmän kehityksen kannalta, sanokaamme kuudennen ja seitsemännen juurirodun kannalta sanoa, että sukupuolielämä kaikkineen on laitonta. Mutta nykyään vielä avioliittoa pidetään rakkauden kouluna, ja sukupuolielämä on luonnollista kun nainen ja mies rakastavat toisiaan ja muodostavat kodin itselleen ja lapsilleen. Jos ihmiset avioliitossaan heräävät huomaamaan, etteivät he rakastakaan, niin heidän on opittava rakastamaan. Sitäkin voi oppia. On opittava ottamaan sellainen asenne, että tahtoo oppia rakastamaan. Tätä taas oppii kun opettelee unohtamaan itsensä ja opettelee olemaan ja tekemään niin, että toinen olisi tyytyväinen, että toinen tulisi onnelliseksi. Pekka Ervast sanoo, että yksi-avioisuus on Kristuksen asettama ihanne. Kun yhtä opit uskollisesti ja epäitsekäästi rakastamaan ja palvelemaan, silloin sinulla on mahdollisuus päästä sisälle veljesrakkauteen, sisaren ja veljen rakkauteen, sukupuolesta riippumattomaan kristusrakkauteen.

Katsokaamme vielä viidettä lupausta, päihdyttävistä juomista kieltäytymistä. Huomaamme, että alkoholia käytetään lääkkeenä, lääkärin määräyksestä. Minkä näköalan tämä meille avaa? Ensiksi, että eräissä olosuhteissa alkoholi voi olla lääkettä. Toiseksi, että koska jokainen ihminen käy elämän koulua, on hänen opittava

eroittamaan, milloin ja miten käytettynä alkoholi on lääkettä, milloin ja miten käytettynä alkoholi on myrkkyä ja johtaa rappiolle ja turmioon. Onkin sanottu, että viinit ovat jumalten juomia. Jumalat, tai paremminkin arhatit tai Mestarit ovat pakollisesta jälleensyntymisestä vapautuneet. He eivät ole himon orjia. Näinollen voidaan sanoa: viinit kuuluvat vapaille, eivät orjille. On inhoittavaa ja ihmisarvoa alentavaa juopotella, juoda itsensä päihdyksiin. Se on tie kurjuuteen. Ihminen, ole nöyrä, mutta itsenäinen. Kukaan ei voi sinusta tehdä raitista, vielä vähemmän itsenäistä, ellet itse yritä. Näet edessäsi vaihtoehdon: viini herrana ja sinä orjana, tai: sinä viisaasti herrana ja viini joko tykkänään pois tai ikäänkuin ankaran, kokeneen lääkärin määräämänä palvelijana. Kun teet raittius- ja valistus-työtä toisia auttaaksesi, silloin tulet itsekin parhaiten autetuksi.

Tämän *pansiilin* eli viiden lupauksen ohella Buddha esittää jalon kahdeksankertaisen tien, joka on

1. *Oikea usko* (nim. syysuhteen laista eli *Karmasta*).

2. *Oikea ajatus.*

3. *Oikea puhe.*

4. *Oikea toiminta.*

5. *Oikeat elinkeinot.*

6. *Oikea pyrkimys.*

7. *Oikea muisti eli itsekasvatus.*

8. *Oikea ajatuksen kohdistaminen.*

Kristikunnassa on paljon puhuttu oikeasta uskosta. Voimme syystä kysyä: mikä on oikea usko? Vastaaamme lyhyesti: oikea usko on pyrkimystä jumalallisen viisauden, jumalallisen Lain ymmärtämiseen ja noudattamiseen. Ja tässä on ensimmäisenä ja lähinnä vastassamme syysuhteen laki, karma. Mitä kylvämme, sitä niitämme. Mitä emme kylvä, sitä emme liioin niitä. Tämän ymmärtämisestä alkaa oikea usko. Lakiin voi luottaa. Laki ei petä. Nim. itse elämän elävä laki. Elämän laki ei ole tänään sitä ja huomenna tätä. Mitä selvemmin ihminen tämän uskoo eli ymmärtää, sitä paremmat edellytykset hänellä on kulkea jaloa kahdeksankertaista tietä. Oikeasta uskosta seuraavat toiset jalot totuudet niinkuin oikeasta jyvistä seuraa oikea oras, oikeasta oraasta oikea korsi, oikeasta korresta oikea tähkä, oikeasta tähkästä oikea heilimä, oikeasta heilimästä oikea jyvä. Niin myös oikeasta uskosta seuraa oikea ajatus, oikeasta ajatuksesta oikea puhe, oikeasta puheesta oikea toiminta jne. Mikä on oikea muisti? Oikea muisti on sitä, ettei unohdu tänään tekemään samaa virhettä minkä jo eilen teki, ja että muistaa pysyä ja syventyä siinä, minkä jo ennen on oikeaksi huomannut. Tähän liittyy oikea itsekasvatus.

Kahdeksanneksi on oikea ajatuksen kohdistaminen. Muistakaamme, että Buddha istui bopuun juurella mietiskelemään ja kohdisti ajatuk-

sensa Jumalaan, totuuteen, ja löysi sen. Sama on jokaisen ihmisen tehtävä.

— — —

Vielä sananen Buddhan merkityksestä ihmiskunnalle. Buddha on kaikkien vanhojen uskontojen suuri täyttymys. Hän on ratkaissut elämän siten kuin se järjen kannalta olikin ratkaistavissa. Tämä johtui siitä, että hän veti maailmanjärjen, Logoksen Pyhänä Henkenä päivätajuisesti itseensä ja ihmiskunnan henkeen. Buddhan saavutus ja työ teki mahdolliseksi, että Logos Poikana, että kosmillinen Kristus saattoi ensikerran täydellisesti ruumistua Jeesus Natsarenuksessa päivätajuisesti, ja laskeutua ihmiskunnan sieluun. Nämä molemmat tekivät edelleen mahdolliseksi, että aurinkokuntamme Logos ja kosmillinen tajunta Isänä saattoi ensikerran täydellisesti ruumistua Pekka Ervastissa päivätajuisesti ja ihmiskunnan ruumiiseen. Kaikki kolme yhdessä muodostavat yhden suuren kokonaisuuden. Buddhan kannalta sanotaan: kaiken kurjuuden syy on tietämättömyys. Jeesus Kristuksen kannalta tämän lisäksi sanotaan: kaiken kärsimyksen syy on itsekkyyys, rakkaudettomuus. Pekka Ervastian kannalta voidaan edellisten lisäksi sanoa: kaiken pahan ja väkivallan syy on heikkous, taitamattomuus hyvässä. Siksi Buddha sanoo: valistukaa, jotta osaisitte oikein kieltäytyä. Jeesus Kristus sanoo tämän lisäksi: oppikaa rakastamaan, palvelemaan, voittaaksenne itsekkyyden, sairauden

ja muun kurjuuden. Edellisten lisäksi ja ohella Pekka Ervast sanoo: olkaa aina voittajia hyvässä, voittajia ensin sisäisesti ja sitten ulkoisesti. Ja kaikki yhdessä: oppikaa palvelen ja toisianne auttaen järjestymään niin, että totuuden, rakkau- den ja hyvyyden taivaallinen järjestys toteutuisi teidän yksilöllisessä ja yhteisessä elämässänne.

Mutta Buddha on välttämätön porras jokaiselle ihmiselle. Hän antaa meille kaksi lahjaa: älyllisen valistuksen ja säälin. Ilman valistusta ja sääliä emme osaa varsinaisesti ymmärtää Jeesus Kristusta, emme Pekka Ervastia. Ilman valis- tusta ja sääliä emme kykene varsinaisesti kol- kuttamaan taivasten valtakunnan porteille.

*Luopua kaikista pahoista teoista,
Synnyttää kaikkea hyvää,
Puhdistaa omaa mieltään,
Tämä on Buddhain ainainen oppi.*

X.

KRISTILLISYYS.

Koko länsimaisen sivistyksen alku, keskus ja lähtökohta on Jeesus Kristus ja hänen sanomansa. Kun nyt syvennymme tähän asiaan, on meidän toistaiseksi sivuutettava koko kristillinen historia, kaikki sen suuret ja pienet »oppi-isät», yksinpä apostolitkin, ja mentävä kristillisyyden alkuperään: Jeesus Kristukseen ja hänen opetuksensa.

Jeesus syntyi ajanlaskumme alussa Palesti-
nassa, Betlehemin kaupungissa, mutta hänen vanhempansa asuivat Nasaretissa, joten Jeesus-
takin sanotaan Nasaretilaiseksi. Hänen vanhem-
pansa olivat Joosef, rakentaja, ja hänen vaimonsa
Maria. Nämä molemmat olivat henkeviä, kehiti-
tyneitä sieluja. Heillä oli useita lapsia, poikia ja
tyttöjä. Uudessa Testamentissa mainitaan viisi
poikaa nimeltäänkin: Jeesus, Jaakob, Joosef,
Simon ja Juudas. Tässä lapsirikkaassa perheessä
Jeesus oli esikoinen, vanhin lapsista.

Jeesuksen lapsuudesta ja nuoruudesta Uudessa
Testamentissa mainitaan yksi tapaus. Perhe oli
erällä juhllilla Jerusalemissa, jolloin vanhemmat

menettivät pojan näkyvistään. He palasivat etsimään poikaa, jolloin löysivät hänet temppelissä. Siellä nuori Jeesus keskusteli oppineiden rabiinien kanssa, osoittaen suurta viisautta taivaallisissa asioissa. Vanhemmat olivat pahoillaan ja äiti nuhteli poikaa, koska hän oli aiheuttanut tuollaisen ylimääräisen huolen heille, äidille ja isälle. Poika puolestaan oudoksuu vanhempiansa hätäilyä, sillä hän pitää mitä luonnollisimpana asiana pysähtymisensä temppeliin, kyselläkseen ja keskustellakseen henkisistä, taivaallisista asioista.

Tämän tapauksen perästä ei Uudessa Testamentissa kerrota mitään Jeesuksen elämästä; kunnes hän jo varttuneessa iässä, sanokaamme siinä 26—30 ikävuoden välimailloilla esiintyy Jordanilla Johannes Kastajaa tapaamassa. Olisiko Jeesus siis noin vaan tyytynyt askartelemaan vanhempiansa kodissa koko nuoruutensa ajan? Tämä ei olisi oikein sopusoinnussa, tai ei olisi mitenkään sopusoinnussa sen tapauksen kanssa, että Jeesus jo 12 vuotiaana niin itsetietoisesti etsi henkistä tietoa. Ajatellessamme tätä temppeli-kohtausta ja Jeesuksen myöhempää toimintaa tuntuisi johdonmukaiselta, että Jeesus koko nuoruutensa ajan olisi ollut käytännöllinen totuuden etsijä. Niinpä saammekin muista lähteistä — joita Pekka Ervast julkaisi aikakauskirjassaan Ruusu-Ristissä — kuulla, että Jeesus nuoruudessaan vaelsi laajalti silloisissa sivistysmaissa: Egypt-

tissä, Intiassa ja muualla, tutustuen aikansa tietäjiin ja mysteerioihin. Tämä on luonnollista ja ymmärrettävää. Se kuului asiaan. Niin vaelsivat Pythagoras, Apollonius ja myöhemmin Rosenkreuz.

Luonnollisesti ei Jeesuksen arvo tai merkitys kuitenkaan riipu siitä, missä tai mitä hän nuoruudessaan opiskeli. Jeesuksen merkitys — niinkuin Buddhan ja kaikkien ihmiskunnan vapahtajien — riippuu siitä, mitä hän oli, mitä hän teki ja mitä hän opetti. Siksi seuraammekin Jeesusta Jordanin rannalle, Johannes Kastajaa tapaamaan. Tapaamme siellä miehen, profeetan, joka on ryhtynyt henkiseen herätystyöhön kansansa keskuudessa. Hän järkytti kuulijoitaan sekä puheillaan että painamalla heidät upoksiin Jordanin virrassa. Tällaisella kasteella oli kahdenlainen vertauskuvallinen merkitys. Yhdeltäpuolen se oli kuin varoitus, toiselta puolen rohkaisu. Johannes saattoi senkautta varoittaen sanoa: niinkuin te hukkuisitte Jordaniin, jos minä pitäisin teitä siellä jonkun aikaa upoksiin painettuna, samoin te hukutte syntiseen, saastaiseen ja väärään elämäänne, jos jatkatte entiseen tapaan. Sillä kirves on pantu jokaisen puun juurelle, joka ei hedelmää anna. Mutta jos te luovutte väärästä elämästänne, silloin te vähitellen puhdistutte ja alatte tuottaa ihmiselämän arvoista satoa. Siksi minä nyt upotan teidät Jordaniin, painaakseni siten lähtemättömästi mieleenne sen inhimil-

lisen ihanteen, että te aina ja jokaisena päivänä upotatte vanhan ihmisenne, peseydytte syntisestä luonnostanne ja kaikin voimin elätte puhdasta elämää.

Täten Johannes Kastaja vaikutti siveellisesti, herättävästi ja kohottavasti kansansa keskuudessa. Ja hänen luokseen Jeesuskin nyt meni. Hänkin tarjoutui kastettavaksi. Että Johannes estelee, sekin jo osoittaa Johanneksen sekä tunteneen Jeesuksen että olleen tietoisien hänen henkisestä kehittyneisyydestään. Jos Jeesus olisi ollut vain isänsä kodissa työskentelevä rakennusmies, Johannes sensijaan voimakas profeetta, silloin Johanneksen estely ja etenkin huomautus, että hän paremminkin tarvitsisi kastetta Jeesukselta, olisi käsittämätöntä. Eikä asiaa ratkaise sekään, vaikka Johannekselle oli sisäisesti sanottu, että hän tulee tapaamaan suurempansa. Sillä eihän Johannes vielä tällöin ollut nähnyt luvattua merkkiä, s.o. hengen laskeutumista Jeesuksen päälle. Johanneksen estely ja huomautus, että hän tarvitsisi kasteen Jeesukselta, käy asialliseksi ajatellessamme Johanneksen tienneen, että Jeesus kuului varsinaisiin totuuden etsijöihin, oli paljon matkustanut, tutkinut ja oppinut vieraissakin maissa. Kuitenkin, kun Jeesus uudistaa pyyntönsä, ei Johanneskaan kieltäydy, vaan painaa Jeesuksen opoksiin Jordanissa.

Mutta tällöin onkin Jeesuksen kohtalon hetki tullut. Nyt hän saavuttaa sen, mitä hän yli

kaiken on etsinyt: sisäisen Jumalan. Kun Johannes oli painanut Jeesuksen virtaan upoksiin, ja kun Jeesus oli sieltä noussut, silloin Johanneskin huomasi, että Jeesukselle tapahtui jotakin. Jeesukseen tuli jotain ja ääni sanoi — Uuden Testamentin sanoja käyttääksemme —: »Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun olen mielistynyt». Pekka Ervast käyttää tässä sanoja: »Tämä on minun rakas poikani, jonka minä olen tänään synnyttänyt», ja on se asiallisemmin sanottu, sillä Jeesuskin myöhemmin sanoo, että taivasten valtakuntaan on synnyttävä.

Tämä oli nyt se tapaus — niinkuin Pekka Ervast omankin kokemuksensa mukaan esittää — jolloin kosmellinen Kristus, Jumalan Poika, ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen, ruumistui ihmiseen päivätajuisesti. Jeesus oli tämän tapauksen jälkeen toinen olento. Hänessä Jumala, tai ainakin Jumalan Poika, vaelsi nyt ihmisen hahmossa maan päällä.

— — —

Näin Jeesus Natsarenius oli ensimmäisenä saavuttanut suuren ja ihmeellisen päämäärän. Mutta tämä saavutus oli samalla uusi lähtökohta eteenpäin. Jeesus Kristuksen tajunnassa nousi kysymys: mitä nyt on tehtävä? Olihan hän paljon nähnyt ja oppinut, etenkin vaellusvuosinaan sekä kotona että vieraisissa maissa, tietäjien luona ja Mysteerioissa. Hän oli etsinyt ja vihdoinkin löytänyt, löytänyt Jumalan ei vain ulkoi-

sesti, vaan sisäisesti, päivätajuisesti. Mutta eikö kaikkien ihmisten laita ole samoin? Eikö jokaisen ole etsittävä ja löydettävä? Tietenkin. Se oli selviö Jeesukselle. Jokaisen ihmisen päämääränä oli taivaallisen Isän täydellisyys. Kuitenkin ihmisiä ja ihmiskuntaa oli autettava. Mutta miten autettava? Mikä oli se metodi, menetelmä, jota käyttämällä ihmiskuntaa autettaisiin? Tätä menetelmää etsiäkseen Jeesus vetäytyi syrjään, erämaahan. Oikean menetelmän löytäminen oli hänelle niin tärkeä, että hän unohti tai jätti sillensä kaiken muun, jopa syömisen ja juomisenkin. Kerrotaan hänen olleen syömättä ja juomatta neljäkymmentä vuorokautta. Silloin kiusaaja lähestyi häntä. Kiusaaja teki kolme ehdotusta: oli ryhdyttävä joko taloudelliseksi, sivistykselliseksi tai valtiolliseksi reformaattoriksi. Mutta Jeesus hylkäsi nämä, ja ne hän tietenkin hylkäsi järkiperusteilla. Omasta kokemuksestaan Jeesus tiesi, ettei ihmiskuntaa voida varsinaisesti auttaa ulkoapäin, ulkoisten olojen järjestelyllä, vaan apu on tuleva sisästä päin. Niinhän oli Jeesukselle itselleen käynyt: hän oli sisäisesti yhtynyt Jumalaan, tai Jumala oli yhtynyt häneen.

Näin Jeesus sai metodin eli menetelmän ihmisten auttamiseksi omasta sisäisestä kokemuksestaan. Jumalassa on kaiken alku ja ihminen on sisimmässään Jumalan ikuisuudessa synnyttämä poika. Jokaisen ihmisen pelastus alkaa siitä,

että hän herää tietoiseksi jumalsyntyisyydestään ja alkaa kasvattaa itseään sisäisesti, jotta hän vihdoin uudestisyntymisessään yhtyisi henkiseen alkuperäänsä, Jumalaan, Isään.

Näin Jeesuksen työ ihmiskunnassa aivan asiallisesti jakautui kolmeen jaksoon. Ensimmäisessä jaksossa ihmisiä on herätettävä ymmärtämään, että Jumala ja hänen valtakuntansa on — tai piilee — ihmisessä sisäisesti, ja että ihmisen on pyrittävä tietoiseksi kansalaiseksi tähän sisäiseen taivasten valtakuntaan. Toisessa jaksossa on opastettava niitä ihmisiä, jotka itsekasvatuksessaan alkavat pyrkiä siihen uudestisyntymiseen, joka johtaa sisälle taivasten valtakuntaan. Kolmannessa jaksossa vihdoin on opastettava niitä vähälukuisia yksilöitä, jotka henkisessä uudestisyntymisessä ovat astuneet sisälle taivasten valtakuntaan.

— — —

Niin Jeesus sitten alkaa varsinaisen opetus-työnsä. Ensimmäisessä asteessa hän vetoaa ihmisten huomiokykyyn vertauksien avulla. Hän opettaa, kuinka taivasten valtakunta on ihmisessä sisäisesti kuin siemen, joka herää, itää ja vähitellen kasvaa suureksi puuksi. Tai ihminen on sielullisesti kuin pelto, johon alkuaan on kylvetty hyvyden siemen, mutta johon tämä ulkoinen maailma oppeineen on kylvänyt pahuuden ja itsekkyyden orjantappuraisen siemenen. Eikä riitä, että ihminen jäisi tuota ohdakkeista pahuu-

den siementä hävittämään, vaan hänen on ryhdyttävä itsessään kasvattamaan hyvyyden satoa, ja silloin pahakin häviää siinä ohella.

Niinkuin sanottu, näillä ja monilla muilla vertauskuvallisilla puheilla Jeesus herättää ihmisten ajatuselämää vastaanottavaiseksi suoranaisemmalle opetukselle.

Ilmestyykin muutamia ihmisiä, jotka ovat siihen määrään henkisesti hereillä, että he voivat seurata Jeesuksen suoranaisempaa opetusta. Tämä opetus esitetään Vuorisaarnassa. Näemme kuin asetelman, jossa Jeesus seisoo ylinnä vuorella, kukkulalla tai rinteellä. Lähinnä puhujaa ovat ne ihmiset, joidenka ymmärrys on herännyt, jotka nyt jo ymmärtävät tai tahtovat ymmärtää Mestarin suoranaista opetusta. Näiden takana rinteellä ovat sellaiset ihmiset, jotka, vaikkakaan eivät vielä oikein ymmärrä Mestarin siveysoppia, ovat kuitenkin joutuneet jonkunlaisen ihailevan ihmetyksen ja kunnioituksen valtaan. Taas näiden takana ovat ne, jotka vuoroon kuuntelevat ihailien, vuoroon epäillen ja ivailien. Taaimpana ovat etenkin ne, joille uskonto tai henkinen elämä on muodostunut jotenkin kuin ammatiksi, viraksi. He kuvittelevat olevansa asetetut vartioimaan oikeata, puhdasta oppia. Kateellisen harmistuneina he katselevat ja kuuntelevat. Sillä Mestarin puhe ei käy heidän laatimiensa kaavojen tai mieliteorioiden mukaan. Jumalan ja isien opin kunnioitus huulillaan he jo hautovat keinoja,

joilla tuon puhujan suun sopivasti tukkisivat. Pian heillä jo onkin keinot kiikarissaan. Ja tarkoitus pyhittää heille keinot. Vain noin kolme vuotta, ja he olivat johtaneet asiat siihen, että Jeesus oli tuhon oma. Juuri samankaltaiset ihmiset ovat myöhemmin tuhonneet sekä Kristuksen seuraajat että todellisen kristinuskon.

Tällainen on tuo elävien ihmisten asetelma vuoren rinteellä Mestarin puhuessa. Mutta me jätämme nyt asetelman sillensä ja seuraamme Jeesuksen opetusta.

Jeesus puhuu portista, josta astutaan sisälle taivasten valtakuntaan. Mutta koska taivasten valtakunta on ihmisessä sisäisesti, niin luonnollisesti porttikin on ihmisessä sisäisesti. Mikä olisi tuo portti? Portti on vaadittava sisäinen sieluntila. Tämän sieluntilan Jeesus esittää kahdeksana autuuden julistuksena, sielullisina ominaisuuksina; jotka Pekka Ervast järjestää niiden ominaisuuksien mukaan neljäksi pariksi. Ne parit ovat:

1. *Autuaita köyhät hengessään, sillä heidän on taivasten valtakunta; autuaita ne, joita oikeamielisyysden takia vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.*

Toisin sanoen: onnellisia eli autuaita ne, jotka ovat vapautuneet aineellisen rikkauden himosta ja köyhyyden pelosta. Tämä on, niinkuin Pekka Ervast sanoo, ensimmäinen ja ehdoton ehto. Kristuksen oppilaan elämänarvot tulevat sisästä päin. Vapautuneena ulkoisista arvoista hän on

sisäisesti eli hengessään autuas. Ei ole kyseessä joku kuolemanjälkeinen autuus, vaan sisäinen autuus juuri nyt. Ulkonaisesti voi olla vaikkapa oikeamielisyyden takia tulevaa vainoakin, mutta sisäisesti on autuus. Taivasten valtakunta ja oikeamielisyyden ensin, ja muu saa seurata siinä ohella, oikean elämän ja työn seurauksena.

2. Autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan; autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan nimittämään Jumalan pojiksi.

Kristuksen oppilaat eivät ole vain passiivisia syrjästä katsojia. Passiivisesti he suhtautuvat kaikenlaisiin riitoihin, mutta se on vain yksi puoli asiassa. Aktiivisesti he rakentavat rauhaa, rauhaa sekä itsessään että ympäristössään ja elämässä yleensä. Siten he oppivat elämään taivasten valtakunnan elämää maan päällä. He eivät rakenna rauhaa pakkokeinoilla, vaan lempeydellä, niinkuin Jumalan pojat, joiksi heitä tullaan nimittämään.

3. Autuaita murheelliset, sillä heitä tullaan lohduttamaan; autuaita puhtaat sydäimestä, sillä he tulevat näkemään Jumalan.

Jeesus sanoo, että epäpuhtaasta sydäimestä lähtevät ensimmäisinä pahat ajatukset, sitten murhia, aviorikoksia, haureuksia, varkauksia, vääriä todistuksia, pilkkaa. Ihmisen sydän on oleva Jumalan asunto. Siksi on nyt sydän, tempeli, puhdistettava. Ja kun se vähitellen tulee puhtaaksi, silloin ihminen tuntee murhetta. Mutta

murheelle ei ole etsittävä lievennystä alemmasta ajatus- ja tunne-elämästä. On vaan opittava olemaan tyhjentyvän sydämen murheessa. Sitten tulee lohdutus sisästä päin. Lohdutus on Jumalan näkeminen. Mutta minkä Jumalan? Sanokaamme näin: Jumala on valo, ja kun oppilaalle selviää etsimänsä totuus, on se hänelle lohdutus ja samalla uusi sisältö sydämeen.

4. Autuaita ne, jotka isoavat ja janoavat oikeamielisyyttä, sillä heitä tullaan ravitsemaan; autuaita armeliaat, sillä heitä kohtaan tullaan osoittamaan laupeutta.

Miten Kristuksen oppilas isoaa ja janoaa oikeamielisyyttä? Sitenkö, että hän ajaa takaa henkilökohtaisia oikeuksiaan? Ei suinkaan. Hän isoaa ja janoaa yleensä maan päälle sitä oikeamielisyyttä, mikä on taivasten valtakunnassa; jotta se vähitellen, hapatuksen tavalla, maankin päällä toteutuisi. Hän on armelias ja mietiskellen rukoilee, että oikeamielisyys lisääntyisi ja kasvaisi ihmisissä maan päällä.

Näistä autuudenjulistuksissa mainituista ominaisuuksista kiinnipitäen, niissä itseään kasvat-
taen ihminen samalla kertaa kolkuttaa sisäisen taivasten valtakunnan portille ja samalla rakentaa sitä porttia.

— — —

Portin ohella Jeesus puhuu myös tiestä. Toisessa yhteydessä Kristus sanoo olevansa kum-
paakin, sekä portti että tie. Ja koska taivasten

valtakunta on jokaisessa ihmisessä sisäisesti, niin myöskin portti ja tie täytyy löytyä ja rakentua jokaisessa ihmisessä. Oikeastaan portti ja tie yhtyvät, ja ne ovat ihmisen korkeampi minä, ne ovat sisäinen Kristus, Jumalan poika meissä. Ja ne ovat samalla taivasten valtakunta meissä. Mutta vaikka ne kaikki ovat meissä sisäisesti, niin meidän on ne kuitenkin käytännöllisessä päivätajunnassamme etsittävä ja rakennettava.

Nyt tulemmekin Jeesuksen esittämään siveysoppiin. Jeesus on antanut kaksi yleistä ja viisi yksityiskohtaista käskyä. Yleiset ohjeet — Pekka Ervastian järjestäminä — ovat:

1. *Jumala on henki ja hänen valtakuntansa on meissä. Jumalan valtakuntaa on etsittävä ennen kaikkia aineellisia arvoja ja häntä on palveltava hengessä ja totuudessa.*

2. *Tämän on Kristus ilmaissut seuraavilla sanoiltaan: uuden käskyn annan teille, että rakastatte toinen toistanne niinkuin minä olen rakastanut teitä, että tekin niin rakastaisitte toinen toistanne.*

Näihin liittyvät viisi yksityiskohtaista käskyä. Jeesus antaa ne vanhojen käskyjen tilalle. Esitämme tässä sekä vanhat että uudet, ottaen huomioon Pekka Ervastian toimittaman uusinnon, uudelleen järjestelyn.

1. *Tappamattomuus ei riitä, vaan täytyy oppia olemaan suuttumatta; älä suutu.*

Tappamattomuus riittää pitämään portin auki vain tavalliseen yhteiskuntaan, mutta se ei riitä

avaamaan porttia sisäiseen kuningaskuntaan. Jos suuttuu, menee sisäinen elämä hämmennykseen eikä hengen valo pääse tietä näyttämään. Suuttumattomuus sensijaan avaa sisäisiä näköaloja,

2. *Aviorikoksesta pidättyminen ei riitä, vaan täytyy olla ajattelematta toista sukupuolta himoiten; älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.*

Aviorikoksesta kieltäytyminen pitää yhteiskunnallisen tien ja portin avoimena, mutta ei riitä avaamaan sisäisen taivasten valtakunnan porttia eikä osoittamaan tietä sinne. Täytyy sanoa itselleen: olen ihminen, niin minä kuin toisetkin. Ihmisyys velvoittaa, niin minua kuin muitakin. Ei siksi, että pitäisin itseäni muita kummempana, vaan siksi, että se kuuluu ihmisyyden jumalalliseen kasvatusohjelmaan.

3. *Väärästä valasta kieltäytyminen ei riitä, vaan on kieltäydyttävä kokonaan vannomasta; älä vannu.*

Ulkonainen yhteiskunta tyytyy kieltäytymiseen väärästä valasta, mutta se ei riitä kulkeaksemme sisäisen valtakunnan portille ja siitä eteenpäin. Jeesus lisääkin, että ihminen ei voi antaa mitään valansa vakuudeksi. On puhuttava vain totta, vakuuttamatta puhuvansa totta. Sisäinen elämä on olemista, olemista totuudessa. Totuus on valoa, joka osoittaa tietä portille, ja edelleen portin toisella puolella.

4. *Oikeamielisyys ei ole siinä, että vaaditaan silmä silmästä ja hammas hampaasta, vaan on oltava tekemättä pahalle vastarintaa; älä ole pahaa vastaan.*

Pekka Ęrvast sanoo, että tämän käsken noudattaminen on uuden elämänymmärryksen kulmakivi. Pahan vastustamisella pysymme maailman valtakunnassa. Hyvän valtakuntaan tullaksemme täytyy luopua pahasta, jättää paha silensä. Siten jätämme valhevehnän suuren elonleikkaajan huomaa, ja astumme sisälle oikeaan vehnän viljelykseen. Sitten voimme tarjota maailmallekin oikeata vehnää, oikeata hengen ravintoa.

5. *Ei riitä, että rakastamme niitä, jotka meitä rakastavat, vaan on rakastaminen niitäkin, jotka meitä vihaavat ja vaikeuttavat meidän elämäämme; älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.*

Kaikki ihmiset kuuluvat samaan suureen jumalalliseen elämään. Ja vain rakkaus lopulta avaa taivasten valtakunnan portit. Pekka Ęrvast opettaa, että kun riittävästi syvennymme totuuteen, huomaamme, että ensimmäinen varsinainen inhimillis-jumalallinen totuus täällä fyysillisellä tasolla onkin rakkaus, veljesrakkaus.

Näin olemme lyhyesti nähneet mitä on Kristuksen oppi, mitä on kristinusko. Kristuksen siveysopissa on viitoitettu tie totuuden ja rakkauten taivasten valtakuntaan, siihen Isän kuningaskuntaan, joka piilee jokaisessa ihmisessä sisäisesti.

XI.

MAAILMANUSKONTO.

Tämän tutkielmamme viimeisen luvun otsikona on maailmanuskonto. Onko asia näinollen niin, että tässä luvussa esitämme maailmanuskontoa, mutta edellisissä luvuissa jotain muuta? Ei, niin ei asia ole. Olemme kirjassamme jokaisessa luvussa esittäneet maailmanuskontoa. Maailmanuskonnossa kaikki suuret historialliset uskonnot yhtyvät. Juuri siten maailmanuskonto sisältää ihmiskunnan eriasteisen kokonaiskehityksen. Sanoihan Pekka Ervast, että meidän ajallamme syntyvä suuri maailmanuskonto sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot niiden alkuperäisessä puhtaudessa. Juuri tällainen vanhojen uskontojen itseensä sisällyttäminen on yksi edellytys maailmanuskonnolle. Kun suuret historialliset uskonnot esittävät eriasteista kehitystä ja kun maailmanuskonto sisällyttää ne kaikki itseensä, silloin maailmanuskonto sisältää — niinkuin jo sanoimme — kehityksen koko asteikon. Selvää on, että buddhalaisuus ja kristillisyys niiden alkuperäisessä puhtaudessa sisältyvät suoralta kädeltä maailmanuskontoon. Lisäksi on muis-

tettava, että buddhalaisuuteen puolestaan jo sisältyy kaikkien muinaisten uskontojen parhain oppi, niiden ydin ja mehu. Kristillisuus alkoi uuden ajan astumalla syvemmälle elämään sisälle. Tämä syventyminen näkyy hyvin Kristuksen esittämässä siveysopissa. Vanhan liiton uskontojen siveysoppi lähtee ja vaikuttaa kuin ulkoapäin, Kristuksen siveysoppi syvenee ja vaikuttaa kuin sisästä päin. Pekka Ervast vuorostaan on tämän asian meille ennen saavuttamattomalla tavalla kirkastanut. Ennen kaikkea hän on ainutlaatuisen perustellusti, asiallisesti ja selvästi esittänyt Jeesus Kristuksen historiaa, hänen uudestisyntymistään Jordanilla, hänen asemaansa ja käytännöllistä siveysoppiaan. Pekka Ervast on uudestisyntynyt vanhat uskonnot, syventänyt ja vienyt eteenpäin niiden sekä filosofis-metafyysillisiä opetuksia että käytännöllistä siveysoppia. Meillä on nyt käytettävänä joukko hänen kirjojaan. Filosofis-metafyysilliseltä puolelta mainitsen ensiksi »Suuret uskonnot», jossa nykyisen indo-euroopalaisen rodun uskonnot astuvat ilmi-elävinä ja uudestisyntytettyinä eteemme. Se kirja on ainutlaatuinen uskonpuhdistuksellinen teko ja esitys. Toisena mainitsen »Christosopsisia peruskysymyksiä I», jossa saamme selvimmän esityksen planeettajärjestelmästä, sen tehtävästä ja päämäärästä. Siihen liittyy läheisesti »Tähtikoulut». En halua tässä mainita useampia, sillä niitähän on kymmeniä, jotka kaikki omalla

paikallaan ovat yhtä syviä, voimakkaan henkeviä ja valaisevia. Uudistettu, syvennetty ja selvennetty siveysoppi esiintyy kirjassa »Vuorisaarna». Tämä kirja onkin suuren maailmanuskonnon käytännöllinen pohja ja perustus. Historiallisen Jeesuksen Kristuksen siveysoppi siinä syvenee, selvenee, kirkastuu. Sen lopussa esiintyy myöskin vanhat Mooseksen kymmenen käskyä, palautettuna alkuperäiseen järjestykseensä. Viimeisinä esiintyvät Kristuksen viisi käskyä uudistettuina. Sellaisina Pekka Ervast nimittää niitä Taivaallisen Isän viideksi käskyksi. Ja ne ovat:

1. *Älä suutu.*
2. *Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.*
3. *Älä vannoo.*
4. *Älä ole paha vastaan.*
5. *Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.*

Vuorisaarna-kirjaan liittyvät läheisesti »Christosophia», »Jeesuksen salakoulu» ja omalla erikoisella tavallaan »Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa»; joka sisältää Pekka Ervastin esityksen omasta universaalisesta uudestisyntymis-kokemuksestaan. Mutta yleensä kaikki Pekka Ervastin kirjat ovat saman moraalin, saman hengen luomaa ja elähyttämää tuotetta. Suuri, kaikki uskonnot itseensä sisältävä maailmanuskonto esiintyykin nyt Pekka Ervastin kirjoissa.

Kuitenkin on meidän vielä selvitettävä muutamia seikkoja tässä asiassa.

On nim. otettava huomioon, että kaikki itseensä sulkevalla maailmanuskonnolla täytyy olla omat erikoiset edellytyksensä. Nämä edellytykset ilmenevät ihmiskunnan kehityksessä, mutta kehityksen tuomia edellytyksiä voidaan katsella kahdelta puolen, s.o. alhaalta ja ylhäältä päin, sanoisimmeko astian ja sen sisällön kannalta. Katsomme ensin alhaalta päin.

Rinnastaessamme ihmiskunnan ulkonaisen kehityksen tilaa Jeesuksen aikana ja meidän päivinämme, huomaamme suuren eroituksen. Jeesuksen päivinä oli kuin tässä samassa maailmassa olisi ollut monta maailmaa. Niinpä Ameriikka ja muu maailma eivät siihen aikaan tietäneet edes toistensa olemassaolosta, puhumattakaan muusta. Ja kirjat sitten? Kirjat kirjoitettiin käsin papyrusliuskoille, pergamenttikääreille j.n.e. Käsin niitä monistettiin. Matkustus ja tietojen saanti kävi hitaasti. Kun vielä noin puolitoistasataa vuotta sitten esim. Pariisista lähetettiin pikaviesti Pietariin, sai siinä kuriiri ratsastaa noin kuukauden ajan.

Tieteellinen ja teknillinen edistys on todellakin tehnyt tämän ihmisten asuman maailman pienemmäksi. Nyt me seuraamme päivittäin tapausten kulkua maailmassa. Samalla maailman kansat ovat tulleet lähemmäksi toisiaan. Elämä on yhtenäistynyt.

Mutta yhtä tästä kaikesta puuttuu: *ihmisyys* ei ole päässyt arvoonsa. Ihmisyys ei vielä määrää

ihmisten ja kansojen välisessä elämässä, vaan väkevemmän oikeus. Tästä johtuu, että tieteen ja tekniikan aiheuttama yhtenäistyminen johtaa myös yhä yhtenäistyvämpään sotaan. Kurjuudesta emme näinollen ole päässeet.

Kuitenkin tämäkin ihmiskunnan yhtenäistyminen on edellytys suuren maailmanuskonnon syntymiselle. Voimmehan sanoa, että kun ihmiskunta ensin yhtenäistyy itsekkyydessä ja sodassa, voi se myöhemmin yhtenäistyä myöskin rauhassa, ihmisyiden innoittamassa järjestelyssä.

— — —

Tästä voimme siirtyä katselemaan asiaa ylhäältä päin.

Teosofinen sanoma sellaisenaan oli ylhäältä päin tuleva valmistava apu. Se oli, niinkuin Pekka Ervast sanoo, Johannes Kastajan tapainen huutavan ääni ihmiskunnassa. Teosofia puhuu ihmisten ja uskontojen yhtenäisestä alkuperästä. Kaikki on lähtöisin yhdestä jumaluudesta. Teosofia jatkaa opettamalla, että tuo alkuperäinen ykseys pyrkii ilmenemään täällä maankin päällä. Siksi teosofia kutsuu ihmisiä suureen suvaitsevaisuuteen, yleiseen veljeyteen. Se kutsuu jokaista yksilöä omalta kohdaltaan asettumaan veljeyden kannalle, ei pakoittamalla toisia veljeyteen, vaan olemaan itse veljenä veljien joukossa.

Näin tekee teosofinen sanoma valmistavaa työtä suurelle maailmanuskonnolle.

Tähän liittyy työ vanhojen uskontojen oikeaan ymmärtämiseen. Tässä suhteessa vanhat uskonnot ovat kuin pelto, johon aarre tai helmi on kätkeyty. Suurin piirtein nämä helmet ryhmittyvät kolmeen suureen totuuteen. Pekka Ervast sanoo, että kaksi niistä on itämailla, yksi länsimailla. Itämailla on *karma* ja *jälleensyntyminen*, sellaisina kuin nykyinen teosofia ne esittää. Länsimailla on *sovitusoppi*. Pekka Ervast lisää, että karma edustaa maailman elävää ruumista, jälleensyntyminen maailman kehittyvää sielua, sovitus henkeä, rakkautta.

Näitä kolmea totuutta voimme oppia oman elämämme yhteydessä. Jos rikomme ruumistamme vastaan, joudumme siitä kärsimään. Sama on laita suuressa elämässä. Siinä vallitsee karma, syyn ja seurauksen laki.

Jälleensyntyminen ilmentää maailman kehittyvän sielun. Jos olisi niinkuin materialistit sanoivat, silloin sielua ei olisi ollenkaan. Jos olisi niinkuin kristilliset kirkot ovat opettaneet, silloin ei voitaisi puhua sielun kehityksestä. Ruumiin kuoltua sielu jäisi sellaisenaan joko loputtomaan helvettiin tai taivaaseen. Sentähden jälleensyntyminen paljastaa maailman kehittyvän sielun.

Sovitus paljastaa maailman hengen eli rakkautta. Henki eli rakkaus sanoo: sovi nopeasti riitapuolesi kanssa! Pekka Ervast sanoo, että elinikäinen riitapuolemmme on oma korkeampi mi-

nämme. On päästävä sovintoon oman sisäisen itsensä kanssa. Mutta henki eli rakkaus kehoittaa sovintoon myös lähimmäistensä kanssa. Anna anteeksi niille, jotka rikkovat sinua vastaan, niin taivaallinen Isäkin antaa anteeksi ettet ole niin hyvä ja palvelevainen kuin voisit olla. Ihminen ei tarvitse jäädä odottamaan, että karma antaisi hänelle iskun iskusta, vaan hän voi sekä antaa anteeksi kärsimiään vääryyksiä että sovittaa omia laiminlyöntejään ja vääryyksiään.

— — —

Näin olemme vanhojen uskontojen pellostä löytäneet kolme totuuden helmeä. Mutta suuri maailmanuskonto ei synny yksistään siitä, mitä vanhoista uskonnoista esille kaivetaan. Täytyy tulla myös uutta korkeuksista. Niinhän oli asia kristillisyyden syntyessä. Kosmellinen Kristus, joka ennen oli ollut sisäisissä maailmoissa, tuli Jeesus Kristuksessa päivätajuiseksi. Samalla tuli uusi voima maapallon eetteritasoon, joka on fyysillisen tason näkymätön puoli.

Tämmöistä täytyy tapahtua suuren maailmanuskonnon syntyessä. Puhutaanhan Uudessa Testamentissakin aikakauden lopusta ja Kristuksen toisesta tulemisesta. Kysymme: mikä on aikakauden loppu? Mikä Kristuksen toinen tuleminen?

Otamme jälkimmäisen kysymyksen ensin pohdittavaksi. Pekka Ervast antaa meille tässä kaksi avainta. Ensimmäisessä merkityksessä Kristus-

sen toinen tuleminen tapahtuu jatkuvasti siten, että Kristus sisäisesti herää tai syntyy yhä useammassa ihmisessä. Mutta Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu myös siten, että kosmellinen Kristus eli Isä jossain ihmisessä jatkaa tuloaan ihmiskuntaan yhä syvemmälle ja täydellisemmin, ilmentäen Jumalan tavalla, jolla hän ei ole ennen esiintynyt; niinkuin Pekka Ervast sanoo.

Voimme nyt tässäkin mielessä syventyä Jeesuksen puheisiin Uudessa Testamentissa. Jeesus antaa joitakin tunnusmerkkejä. Asiallisen valaisevia tässä suhteessa ovat ainakin kaksi. Ensiksi, että niihin aikoihin kansat ovat aivan erikoisesti sodassa toisiaan vastaan. Toinen määritelmä on, että tämä sukukunta ei häviä, ennenkuin kaikki tämä tapahtuu.

Katsokaamme ensin kansojen sotaisuutta. On vaikeata ajatella, että kansat sotisivat vielä kuudennessa juurirodussa. Pekka Ervast sanoo, että kuudennessa juurirodussa häviää sukupuolisuus siten, ettei ole enää miehiä ja naisia. Ihmisten ruumiit ovat kirkastuneempia, ja suku jatkuu jollain toisella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. Mutta sotapa nimenomaan on läheisessä yhteydessä sukupuolisuuteen. Näemmehän, kuinka eläinkunnassa koiraat taistelevat naaraista. Mutta tämä on ollut myös yhtenä syynä miesten välisiin kaksintaisteluihin ja sotiin. Pekka Ervast sanookin, että kun todellinen kristinusko alkaa, alkaa se naisista. Naisten täytyy herätä todelliseen

äitiyteen, sellaiseen sieluntilaan, etteivät he sotilas-ihailullaan enää innoita poikiaan, veljiään tai miehiään sotaan. Kun sitten kuudennessa juurirodussa sukupuolet häviävät, jolloin ei ole naisia ja miehiä, vaan samanlaisia ihmisiä, niin olisi perin luonnotonta, jos ihmiset silloinkin vielä sotisivat.

Näinollen Jeesuksen mainitsema tunnusmerkki, että Kristuksen toisen tulemisen aikana kansat ovat erikoisen sotaisia, osoittaa, että seuraava tuleminen tapahtuu viidennessä juurirodussa, vieläpä sen tyypillisimmässä eli viidennessä alarodussa. Viides rotu nim. kulkee viidennen prinssiin eli manaksen merkeissä, joten se — etenkin sen viides eli europolainen alarotu — on erikoisen sotainen. Sillä manas, ilman buddhia eli veljesrakkautta, tekee ihmiset ylpeiksi ja sotaisiksi.

Sitten Jeesuksen toinen määritelmä: »Tämä sukukunta ei katoa, ennenkuin kaikki tämä tapahtuu.»

Mistä sukukunnasta tällöin on kysymys? Ylhäältäpäin katsoen voimme kyllä sanoa, että koko ihmiskunta on Kristuksen sukukuntaa. Mutta alhaalta eli muotojen kannalta katsoen on kysymys jostain erikoisesta rodusta. Niinpä Pekka Ervast nimenomaan sanoo, että Jeesus on viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Aivan asiallisesti on näinollen kysymys viidennessä eli indo-europalaisesta juurirodusta.

On niinkuin Jeesus sanoisi: tämä viides juurirotu, vieläpä sen tyypillisin eli viides alarotu ei häviä, ennenkuin seuraava tuleminen tapahtuu. Jeesus kuitenkin lisää, että tarkkaa aikaa eli hetkeä eivät tiedä enkelit eikä edes Poikakaan, vaan Isä yksinään. Tämäkin on asiallisesti ymmärrettävää ajattellessamme, että seuraavassa tulemisessa Logos inkarnoituu Isänä, tai myöskin, että loppujen lopuksi Isä eniten vastaa kaikesta.

— — —

Näin pitkälle pääsemme Uudessa Testamentissa esiintyvien Jeesuksen lausuntojen huomioidmisessa ja ymmärtämisessä.

Tähän voimme lyhyesti liittää erään Max Heindelin lausunnon. Hän sanoo: »Nykyisen ajanjaksomme lopussa tulee korkein vihitty esiintymään julkisesti, kun riittävä määrä tavallisia ihmisiä sitä haluaa ja vapaaehtoisesti tahtoo alistua johtajan hallittavaksi.»

Tarkimmat tiedot saamme kuitenkin Pekka Ervastilta itseltään. Tämä taas on luonnollista ja ymmärrettävää, koska kosminen Kristus Isänä inkarnoitui hänessä. Näinollen seuraamme tässä lyhyesti Pekka Ervastin esitystä asiassa.

Ensin Pekka Ervast puhuu Kristuksen toisesta tulemisesta siten kuin edellä esitimme, että se on jatkuvaa Kristuksen heräämistä ja syntymistä ihmisyksilöissä. Mutta tämän ohella Pekka Ervast puhuu sellaisesta Kristuksen toisesta tulemisesta,

jossa Kristus ottaa karman johdon käsiinsä, ja että tämä tapahtuu meidän päivinämmme, että se tapahtuu siirryttäessä Vesimiehen merkkiin. Niinpä hän v. 1928 pitämässään pika- ja konekirjoitetussa esitelmässään »Kristuksen kuolema ja ylösnousemus» m.m. sanoo: *»Ei niin, että karma voidaan pois pyyhkiä, ei Jumala astu luonnon lakien yläpuolelle, mutta ylhäältä voidaan vuodattaa henkeä, joka tuo uutta luonnon lakien työskentelyyn. Se ei ole luonnon vastaista, sitä on Valkoinen Veljeskunta koettanut tehdä ja Jeesuksen Kristuksen suuren saavutuksen kautta on siihen tullut jotain ihmeellistä, tai ei vielä, mutta Valkoisessa Veljeskunnassa odotetaan sitä hetkeä, jolloin hyvin ihmeellinen uusi saavutus, muoto, saadaan aikaan tässä Karman toiminnassa... Tämän tulemisen yhteydessä puhutaan evankeliumissa kaikista vaikeuksista, joita on maan päällä, viimeisestä ajasta, aionin lopusta, kulttuurin lopusta, tämän nykyisen kulttuurin lopusta ja uuden, vesimieskulttuurin alkamisesta. Silloin tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen. Ja se tarkoittaa, että Kristus silloin tulee, kuinka voisimme sanoa, ottamaan Karman ohjaket käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysterioissa.»*

Tässä lausunnossa esiintyy mahdollisimman tarkka määritelmä Kristuksen toisesta tulemisesta siinä merkityksessä, että Kristus on ottava Karman johdon käsiinsä. Sillä Pekka Ervast sanoo myös, että siirtyminen Vesimiehen merk-

kiin on jo tapahtunut, että se tapahtui viime vuosisadan lopussa, noin vuonna 1898.

Näin tarkan ja selvän määritelmän saatuamme huomaamme ensiksikin, mistä maailman lopusta kysymys on. Maapallo tietenkin jatkaa elämäänsä, kulkien kautta jaksottaisten kirkastumisiensa. Mutta olemme tulleet tärkeään aionin eli aikakauden vaihteeseen. Vieläpä niin, että monet pienemmät ja suuremmat aionien vaihteet sattuvat yhteen. Olemme siirtyneet 2160 vuotta kestäväään suurkuukauteen, Vesimiehen merkkiin, ja sen 309 vuotta kestäväään Mikaelin eli aurinkohengen hallitsemaan ensimmäiseen viikkoon. Tähän liittyy teosofis-kristosofinen sanoma, jonka yhteydessä alkaa nykyisen viidennen juurirodun kuudes alarotu. Ja Pekka Ervast lisää, että okkultisesti katsoen myöskin kuudes juurirotu on samassa yhteydessä pantu alulle.

Näihin aionisiin vaihdoksiin liittyvät suuret henkiset tapahtumat. Pekka Ervast puhuu ensiksikin suuresta kosmisesta vuodatuksesta, mikä tuli keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista meidän aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Tämän vuodatuksen ensin vastaanotti aurinkukuntamme Kuninkaallinen Keskus-Looshi, joka pitää siunaavan kätensä kaikkien planeettojen keskus-looshien yllä. Tämä suuri vuodatus alkoi meidän maailmassamme vaikuttaa 1875, jolloin teosofinen liike aloitti työnsä. Vuodatus saavutti planeet-

tamme fyysillisen tason 1926, järjestyen siinä uudeksi luonnon voimaksi parin vuoden aikana.

Näihin kaikkiin tapahtumiin liittyy Pekka Ervastin henkilökohtainen elämä ja työ. Hän syntyi 1875 jouluk. 26 p:nä kello 6 aamulla Helsingissä. Vuonna 1896 lokak. 13 p:nä — siis 21:llä ikävuodellaan — hän omassa huoneessaan, keskellä päivää ja täydessä päivätajunnassaan koki sen suuren, universaalisen uudestisyntymisen, jollaisen vain Jeesus Kristus ennen oli kokenut, ja jossa Jumala, kosminen Kristus Isänä ensimmäisen kerran täydellisesti, täydellisemmin ja syvemmälle kuin milloinkaan aikaisemmin tuli meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme. Koko elämänsä ajan Pekka Ervast teki itsetietoista, luovaa ja perustavaa työtä uuden ajan ja uuden elämänymmärryksen puolesta. Hän kuoli, tai paremminkin jätti kiinteän ruumiinsa 1934 toukok. 22 p:nä myöhään illalla, ollessaan 59:llä ikävuodellaan. — Huomaamme, kuinka Pekka Ervastin ruumiillinen syntymä sattuu yhteen kosmisen vuodatuksen ja teosofisen liikkeen alkuun. Hänen henkinen uudestisyntymisensä sattuu lähelle siirtymistämme Vesimiehen merkkiin. Hänen ruumiillinen kuolemansa sattuu lähimaille kosmisen vuodatuksen saapumista fyysilliseen tasoon; etenkin muistaessamme Pekka Ervastin itse sanoneen, että hän olisi voinut kuolla jo 1924, vaikka hänen kuolemansa sitten siirtyi kymmenen vuotta eteenpäin.

Luonnollista onkin, että kaikkien noiden aikakautisten vaihteluiden ja suuren henkisen vuodatuksen käytännöllisenä keskuksena, aiheuttajana ja jatkuvana järjestäjänä on elävä ihminen, inhimillis-jumalallinen tajunta. Ellei niin olisi, silloinhan se kaikki tapahtuisi — mikäli ollenkaan tapahtuisi — ihmiskunnan ulkopuolella. Niinpä H. P. Blavatsky olikin Johannes Kastajan tapainen valmistava vuodatuksen vastaanottaja ja järjestäjä. Mutta Pekka Ervast oli varsinainen keskushenkilö. Hänessä tuli lasketuksi pohja uudelle ajalle, uudelle sivistykselle, uudelle suurelle maailmanuskonnolle. Pekka Ervastissa aurinkokuntamme Kuninkaallisen Keskus-Looshin, Iogos-Looshin Johtaja on ottanut universaalisen vihkimyksen meidän ihmiskunnassamme. Hänessä, Pekka Ervastissa, kosmillinen Kristus Isänä on ensikerran tullut suorastaan fyysilliseen elämämme asti.

— — —

Kristuksen toinen eli uusi tuleminen on jo tapahtunut. Kaikkien edellä esitettyjen huomioiden lisäksi toteaa tämän myös totuudenetsijän oma sisäinen, päivätajuinen kokemus. Keskustapahtuma siinä kaikessa oli se henkinen uudestisyntymiskokemus, jonka Pekka Ervast koki 21:llä ikävuodellaan. Se tapahtuma laski varsinaisen pohjan ja teki kaiken muun mahdolliseksi. Siksi meidän ihmiskuntamme kokonaisuudessaan, sekä kansat että henkiset valiojoukot, elävät

nykyään entistä syvemmissä ja suuremmissa synnytystuskissa. Entistä voimakkaammin pyrkivät esille järkevyys, totuus, veljesrakkaus ja hyvä tahto. Sivistykset ja kansojen elämä mullistuu. Aikakautinen eli aioninen loppu onkin siinä, että vanhat saavat mennä ja uutta syntyy; niinkuin Pekka Ervast itse sanoi. Teosofis-kristosofinen sanoma on nyt annettu. Tässä sanomassa esitetty suuri maailmanuskonto on uuden ajan keskeinen, suuri ja ihmeellinen sivistyksellinen ilmaus.

Edellä sanoimme, että suuri maailmanuskonto elää Pekka Ervastian kirjoissa. Luonnollisesti se ensin ja ennen kaikkea elää jatkuvasti, nyt ja tulevaisuudessa, Pekka Ervastissa itsessään. Samoin se nyt ja vastedes elää niissä ihmisissä, jotka todella sekä teoriassa että käytännössä seuraavat Pekka Ervastia ja hänen opetuksiaan. Yhtä luonnollista on, että maailmanuskonto elää Jeesus Kristuksessa ja hänen todellisissa seuraajissaan. Samoin elää maailmanuskonto Buddhassa ja hänen todellisissa seuraajissaan. Yhdessä ne kaikki — niinkuin jo edellä olemme esittäneet — muodostavat suuren maailmanuskonnon.

Uskonto saa varsinaisen käytännöllisen merkityksensä siveysopistaan, ja sen seuraamisesta. Suuren maailmanuskonnon käytännöllinen siveysoppi sisältyy varsinaisesti ja keskeisesti Pekka Ervastian kirjaan Vuorisaarna. Jeesus Kristuksen syventämä historiallisten Mestareiden siveysoppi

esitetään siinä edelleen syvennettynä ja selvennettynä. Erikoisen lyhyesti ja keskitetysti maailmanuskonnon siveysoppi sisältyy Pekka Ervastin syventämiin, selventämiin ja uudelleen järjestämiin Taivaallisen Isän viiteen käskyyn. Ne ovat vähimmät eli minimikäskyt ihmisyytemme tiellä. Sentähden: älkäämme enää epäilkö tai kieltäkö niiden käytännöllisyyttä! Älkäämme leimatko niitä mahdottomiksi noudattaa. Sillä ne ovat jumalallisen, isällisen Kaitselmuksen sanelemat nimenomaan meille ihmisille, meidän noudatettaviksemme. Ne ovat, niinkuin jo sanoimme, pienimmät mahdolliset ohjeet jumal-ihmisyytemme toteutumisen tiellä. Mikäli niitä noudatamme, sikäli pääsemme asteettaisesti sisälle Taivaallisen Isämme tajuntaan. Sentähden, ihminen, jos tahdot itseäsi kasvattaa ja sinulle osoitettua ihmisyytesi tietä kulkea, niin — toistamme sen vielä —

1. *Älä suutu.*
2. *Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.*
3. *Älä vannoo.*
4. *Älä ole paha vastaan.*
5. *Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.*

Näiden käskyjen seuraamisen kautta Mestari meitä kutsuu. Tulemmeko valituiksi Hänen johtamansa taivasten kuningaskunnan jäseniksi riippuu siitä, noudatammeko kutsua, seuraammeko Hänen käskyjään, neuvojaan ja ohjauksiaan.

Sisällys:

I.	Missä ongelman ratkaisu	5
II.	Tietäjien opin ydin	3
III.	Hajoitus ja ykseys	12
IV.	Ylösnousemus	22
V.	Sovitus	33
VI.	Mestari-Vapahtaja	49
VII.	Tietäjien koulu	62
VIII.	Kertaillen elämä etenee	79
IX.	Buddhalaisuus	93
X.	Kristillisuus	107
XI.	Maailmanuskonto	121

J. R. Hannulan

julkaisemat kirjat:

- Vallitseeko ihmiselämässä laki?* 1914. Loppuunmyyty.
Ryöväriinä ristillä. 1915. Loppuunmyyty.
Vaeltajana korvessa. Toinen painos. 1922. Loppuunmyyty.
Sisäisen opettajan seurassa. Toinen painos 1936. 10:—
Kavahtavat kai poikaani. 1916. Loppuunmyyty.
Sana ja sakramentit. 1917. Loppuunmyyty.
Ilmestyskirja teosofian valossa. 1918. Loppuunmyyty.
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa. 1919. 20:—
Luominen. Toinen painos 1923. 3:—
Tubal-Kain. 1923. 10:—
Vedenpaisumus. 1924. 9:—
Isä Abraham. 1925. 9:—. (Edelliset 4 sidottuina yksiin kansiin 40:—.)
Jos Kristusta seuraisiin. 1925. 12:—.
Tietopuolinen ja käytännöllinen uskonto. 1925. 3:—.
Ei vain leivästä. 1926. 10:—.
Tulijärvi. 1928. 10:—.
Kalevala, teosofia ja ritariius. 1937. 4:—.
Pekka Ervastian asema. 1938. 7:—.
Mitä olemme oppineet? 1938. 3:—.
Sananen vielä Pekka Ervastian asemasta. 1939. 3:—.
Uusi hengen vuodatus ja uusi usko. 1939. 3:—.
Ettet tuntenut etsikkoaikaasi. 1940. 3:—.
Tosi israeliitta. 1940. 5:—
Ylentäkää Ihmisen poika. 1940. 4:—.
(Edellä esitetyt 8 vihkosta sidottu yksiin kansiin nimellä Pekka Ervastian asema. 40:—.)

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta	I.	1935.	10:—.
»	»	»	II. 1935. 12:—.
»	»	»	III. 1936. 18:—.
»	»	»	IV. 1937. 20:—.
»	»	»	V. 1938. 15:—.

(Edellä esitetyt 5 kirjaa sidottuna yksiin kansiin 75:—.)

Ihminen, mitä mietii? 1939. 15:—.

Uudestisyntyvä temppeli. 1940. 10:—.

Elämänyymmärryksemme rakentuminen. 1940. 15:—.

JOHANNES KOTIPELLON KIRJAT:

Miten tulim teosofiksi? 1938. 5:—.

Totuudenetsijä. 1939. 12:—.

Kirjallisuutta

PEKKA ERVAST:

Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa. 18:—

Kiusausten koulussa. 15:—

Valoa Pohjolasta. 3:—

JOHANNES KOTIPELTO:

Miten tulin teosofiksi. 5:—

Totuudenetsijä. 12:—

J. R. HANNULA:

Sisäisen opettajan seurassa. 10:—

Pekka Ervastian asema (8 vihkoa yksissä kansissa). 40:—

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V (yksissä kansissa
75:—

Ihminen, mitä mietit? 15:—

Uudestisyntyvä temppeli. 10:—

Eldännyimmäröyksemme rakentuminen. 15:—

Hyväntahdon aikakauskirja *Pohjolan Valo* 10 n:o:a vuodessa.

Hinta 50:— vuosikerta.

Hinta 20:—